

David och Sissela drog upp den slitna ekan ur vattnet. Hade de en aning om att deras värld skulle förändras i grunden?

Visste de att de skulle behöva springa, dyka, gräva, klättra, gömma sig och att de skulle träffa både sin döde morbrors spöke och en stelbent polis i pickelhuva! omgivna av pirater, pirater och åter pirater.

Och vilket kärt återseende de skulle göra om de väl lyckades ta sig genom de närmaste två dyggen...

Med text, bild och musik bjuds vi på ett intensivt äventyr i Båtsman Brännings magiska farkost.

Text, intrig och idé av Dan Engström.

Akvarellmålningar: Pernilla Bergling

Musik: Anders Ekberg och Dan Engström.

Musikframförande med Jörgen Kull och Carlo Ruberto.

Båtsman Brännings Piratpensionat är fri kultur.

Välkommen att ladda ner bok, musik och ackord på:

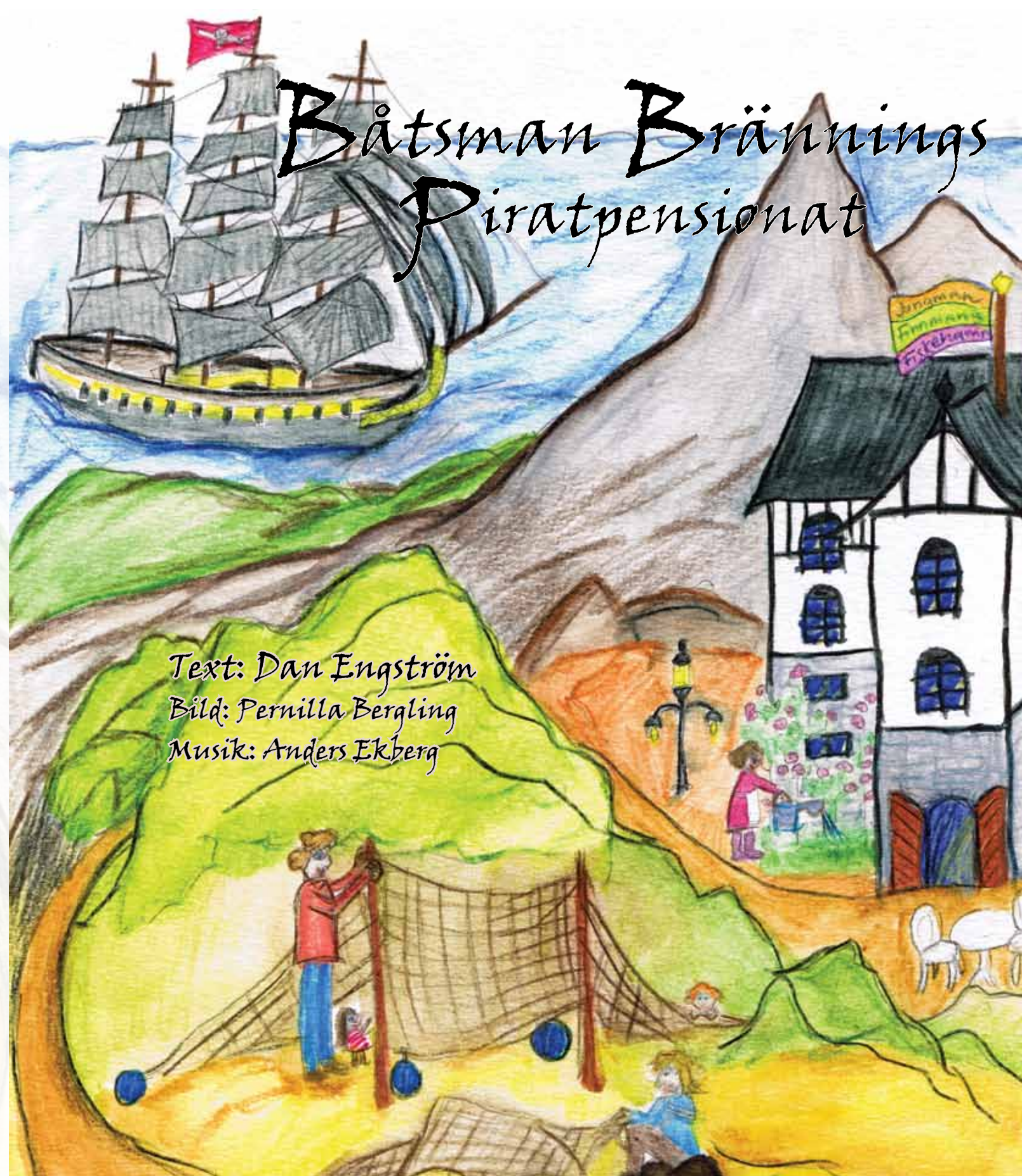
www.piratpensionat.se

Materialet är licensierat Creative Commons

Erkännande-Ickekommersiell-Dela Lika 2.5 Sverige.

Det betyder att du får bearbeta och sprida allt du bittar på hemsidan som du vill i icke-kommersiella sammanhang så länge som du talar om var du fick materialet ifrån och bifogar samma krav till mottagaren.

En Piratpensionat Produktion

Båtsman Brännings Piratpensionat

Text: Dan Engström

Bild: Pernilla Bergling

Musik: Anders Ekberg

Båtsman Brännings Piratpensionat

Creative Common License

Förlag: Scandbook

År 2011

En Piratpensionat Produktion

Båtsman Brännings Piratpensionat

Ord av Dan Engström

Ton av Anders Ekberg och Dan Engström

Illustrationer av Pernilla Bergling

Publik version IIX, 2011-06-08

Båtsman Brännings Piratpensionat

Förord

Bränning klev in i familjen Engströms liv på försommaren 2007. Han bjöd in oss till sitt Piratpensionat. Egentligen var han inte först. Före honom kom Greve Drakensjöo när jag funderade över varför det inte finns några elaka svenska barnbokshjältar.

Det finns några som är egocentriska, enfaldiga och i olika grad excentriska, men mig veterligt ingen som är direkt elak.

Entré Greve Drakensjöo!

Han får bli pirat. Det var nästan en självklarhet – även en elaking behöver en hederskodex om han skall passa i en barnbok.

Ibland kan nyckeln till det stora och svåra vara något enkelt. Nyckeln till Båtsman Brännings Piratpensionat är ett rim. De fyra raderna blev embryot till hela intrigen:

*Här sitter jag och vaktar på min grav
Där kommer du, och då så bär det av
Jag skuttar upp och gör en liten dans
En vålnad du inte trodde fanns*

Efter det skrev sig berättelsen i det närmaste på egen hand...

Några av sångerna är mina, men det mesta av musiken är komponerad av Anders Ekberg, som också föreslog några förlösande textrader.

På inspelningarna som vi gjort spelar Anders och jag de flesta instrument och det är oftast min sång som hörs. Anders hör ni sjunga solo på Bättre Fly. Medverkar gör också Jörgen Kull på bas, gitarr och körsång, och Carlo Ruberto på piano och bas på

Gippande Gösen.

De underbara, fantasieggande bilderna i akvarell gjordes av söstra mi Pernilla Bergling, som varit ett stort stöd tillsammans med sin familj. Robert Lapidus textanalys och skoningslösa men konstruktiva kritik var exempelvis av stor vikt för att boken skulle lämna skrivbordslådan.

Vi är också skyldiga Josef Assad och Föreningen Fri Kultur och Programvara ett stort tack för att ha i olika skeden introducerat oss till begreppet Creative Commons. Tack vare det har du som läsare rätt att både bearbeta detta material, använda och sprida det lite som du vill. Mer om vad du kan göra med våra texter, bilder och sånger hittar du längst bak i boken.

Varmt tack till alla som bidragit, från Anders och Pernilla, och Jörgen och Carlo till Maud, Erik och Anna, och Robert, Sarah och Marcus. Varmt tack också till Helena Nordlund som krävde att boken skulle innehålla en stelbent polis med pickelhuva och att han skulle heta Konrad Krabba. Vet du Lena, det gör han!

Innehållsförteckning

Kapitel 1 - Vi möter våra hjältar 10

Episod 1 En roddtur i mörker	11
Episod 2 Båtsman Bränning	17
Episod 3 En rörig middag	22
Episod 4 Har du möss i huset?	30

Kapitel 2 - Den gröna diamanten 33

Episod 5 I källaren	33
Episod 6 Bakom seglet	36
Episod 7 Knirr. Knarr. Knak.	40
Episod 8 I kaptenens stuga	44
Episod 9 Skeppet seglar!	49

Kapitel 3 - En grotta vid vatten 52

Episod 10 Tillbaka på pensionatet	52
Episod 11 En avbruten vila	58
Episod 12 Långgrund	62
Episod 13 Gå till sjöss	66
Episod 14 Grevens historia	69
Episod 15 Här finns inget!	73

Kapitel 4 - Den blå diamanten 78

Episod 16 Mellanlandning	78
Episod 17 Tavernan Gippande Gösen	83
Episod 18 Under tiden, på pensionatet	88
Episod 19 Fattig? Jag?	91
Episod 20 Konstapel Konrad Krabba	96
Episod 21 Någonstans skällde en hund	104
Episod 22 Henriettas historia	111

Kapitel 5 - Tillbaka i pensionatet 116

Episod 23 Ett nödvändigt beslut	116
Episod 24 Vi har inte tid att vänta...	123

Kapitel 6 - Den röda diamanten 133

Episod 25 Sisten är en rutton pirat!	133
Episod 26 Möte med Fänriken	137
Episod 27 Fänrikens tredje krav	144

Kapitel 7 - Dödsmasken 153

Episod 28 Ett sista hinder	153
Episod 29 Ett kärt återseende	160

Kapitel 1 Vi möter våra hjältar

Båtsman Brännings Piratpensionat

Sjungs av: Båtsman Bränning

*Är flottan på jakt överallt?
Är havet på vintern för kallt?
Har du packis i din rigg?
Är du trött på att äta spigg?
När kanonen är full av rost
Vill du ha omväxling i din kost
Ta sikte på fast mark
Här är brödet blandat med bark!*

*Båtsman Brännings Piratpensionat
Serverar mat på silvriga fat
Efter stormar och vågornas larm
Här är ett litet ställe du fann
En plats att gå iland
Kasta ankar, ta permis ibland.
Båtsman Brännings Piratpensionat*

*Din besättning seglar bra
Men det finns inga skepp att ta!
Det är vinter, de är väck
så där går du och svabbar däck.
Om det fetaste byte du får
är frost på master och rår,
om du saknar folk som slåss,
ta din tross hit till oss.*

Båtsman Brännings Piratpensionat...

Episod 1 En roddtur i mörker

Vid första anblicken såg vågorna ut att vara alldeles för stora för den lilla jollen där den guppade som en barkbåt i den byiga vinden. Besättningen hade tänkt sig att ro tvärs över fjärden, trots blåsten och det råkalla vädret. Det var redan mars, men vintern dröjde sig kvar länge vid kusten i år. Det luktade fortfarande fruset i havsluften.

Med vågor och vind in från sidan av båten kunde rorsmannen bara ta tag med årorna när båten låg i en vågdal. På vågtopparna var årorna bara till nytta som stöd. Det gällde att passa på att ta ett par rejäla årtag i vågdalarna – om man hann se dem innan nästa våg svepte med sig båten. En oljelampa var besättningens enda hjälp i mörkret. Ute på fjärden var det annars mörkt som i en spann tjära.

Båten tog sjön bra, trots att den bara var tre meter lång. Det var en träbåt, med ljusblå akterspegel, reling och tofter. Minst en ägare hade någon gång haft ambitionen att skrovet skulle vara vitt. På de två tofterna satt två personer, en rorsman i mitten och en gäst i aktern. Gasten i aktern höll i oljelampan, men fick ägna lika mycket tid åt att ösa som åt att lysa. Båten läckte en del genom en springa i akterspegelns nedre del men just nu var det ljuset som besvärade gästen mest.

”Kan vi inte släcka den där? Jag ser ju ändå inget.” sa gästen till rorsmannen.

”Jag vill inte.” var rorsmannens svar.

”Jag vet det. Men den förstör mörkerseendet. Vi behöver oljan när vi går iland.”

”Kanhända.”

”Den lockar till sig pirater.”

”Nej.” svarade den strängt upptagne rorsmannen kort.

”Vad då Nej? Hur vet du det? Nej.”

”Det är inga pirater ute så här dags, så här års.”

”Det kan de väl vara? Hur vet du att de inte är det?”

”Därför att alla pirater i de här vattnen övervintrar hos oss. Håll mun nu och låt mig ro. Har du norr?”

”Några grader styrbord.”

De rodde vidare en stund i tystnad som bara avbröts av vågorna som slog mot båtens bordläggning. Besättningen var visserligen vana vid svår sjö och vind, men det var mörkt och de visste inte var de var mer än på ett ungefär. De var helt koncentrerade för att undvika att göra något ödesdigert misstag. Sjön slog ideligen in över relingen. Akterspegeln fortsatte läcka.

”Jag önskar att Båtsman lät oss gå runt fjärden i sådant här väder” sa gästen och försökte ösa samtidigt som han lyste med lampan.

”Det är för långt.”

”Som om han skulle bry sig om det. Nej, jag tror att han är rädd för att rövare skall ta pengarna vi fick för äggen.”

En kraftig våg gjorde slut på samtalet. Båda besättningsmännen fick hålla i sig för att inte spolras av båten och ner i den grova sjön. Den modiga besättningen på den lilla roddbåten var trötta, hungriga, blöta och kalla.

Men de var inte rädda, och de längtade inte hem. De var inte rädda eftersom de hade gjort samma resa hundra gånger förut. De längtade inte hem eftersom ’hem’ var Båtsman Brännings Piratpensionat.

På Båtsman Brännings Piratpensionat hade de bott så länge de kunde minnas. Nu var ju inte det så förskräckligt länge, men tillräckligt länge för att de hunnit bli riktigt trötta på huset, dess gäster, och – kanske framförallt – dess ägare. Båtsman Bränning var ägare, innehavare, allt-i-allo och ende avlönad anställd vid

pensionatet, och han råkade vara besättningens pappa. Det var på grund av honom som besättningen gick i en liten roddbåt i grov sjö i mörkret och började bli rädda när de klev ur båten, inte när de klev i den. Båtsman Brännings Piratpensionat var en förskräcklig plats för barn.

För barn, det var precis vad besättningen var! Vid årorna satt Sissela, elva år gammal och urstark. Hon var lång som folk är mest när de är elva, hade långt brunt hår och var impulsiv som en hundvalp. På den genomblöta aktertoften satt Sisselas lillebror David, som var nio år gammal. David var en tänkare, kreativ och uppfinningsrik men inte så stark som sin syster. I roddbåten var det hans jobb att ösa och att spana efter land, och därför störde det honom att ha en tänd oljelampa mellan sig själv och kusten.

Tänk om de kommit ur kurs? David tittade på kompassen igen men fick plötsligt hålla hårt i relingen för att kunna sitta kvar. Han tvingades släppa kompassen som landade med ett plask på durken i båten. Två så stora vågor så nära inpå varandra, vilken kväll att vara ute på sjön!

Och inte var det lätt att hitta hem. Efter en distansminut (ja, ungefär en och en halv kilometer) i hårt väder och grov sjö hade de mindre än hundra meter sandstrand att sikta på när de kom fram. På bägge sidor om sandbukten dit de var på väg reste sig klippor både över och under vattnet. David var rädd att han inte skulle se klipporna förrän det var för sent. Bränningarna gick inte att urskilja med så mycket skum på vågorna. Gick de på en skarp undervattensklippa skulle båten vara förlorad. Själva skulle de kanske klara sig upp på land och hem, men väl hemma... De kunde inte komma hem till Båtsman om roddbåten låg i spillror och flöt, det var ett som var säkert. David tittade framåt efter land så noga han kunde medan han famlade på durken efter kompassen. Ösa fick han göra sedan. Var de rätt, eller skulle de gå på grund?

Han hade inte behövt oroa sig. Trots att Sissela hade ryggen mot stranden hade rodde hon hem dem lika säkert som om hon lekt med en båt i badkaret. Sissela hade ett sjätte sinne för att hitta säkra vägar och undvika faror. Ett sådant sinne för sjön får bara den som varit i livsfara många gånger och klarat sig på egen hand.

Plötsligt gled båten snyggt och prydligt upp på den finkorniga sandstranden, strax innan Sissela slutade ro.

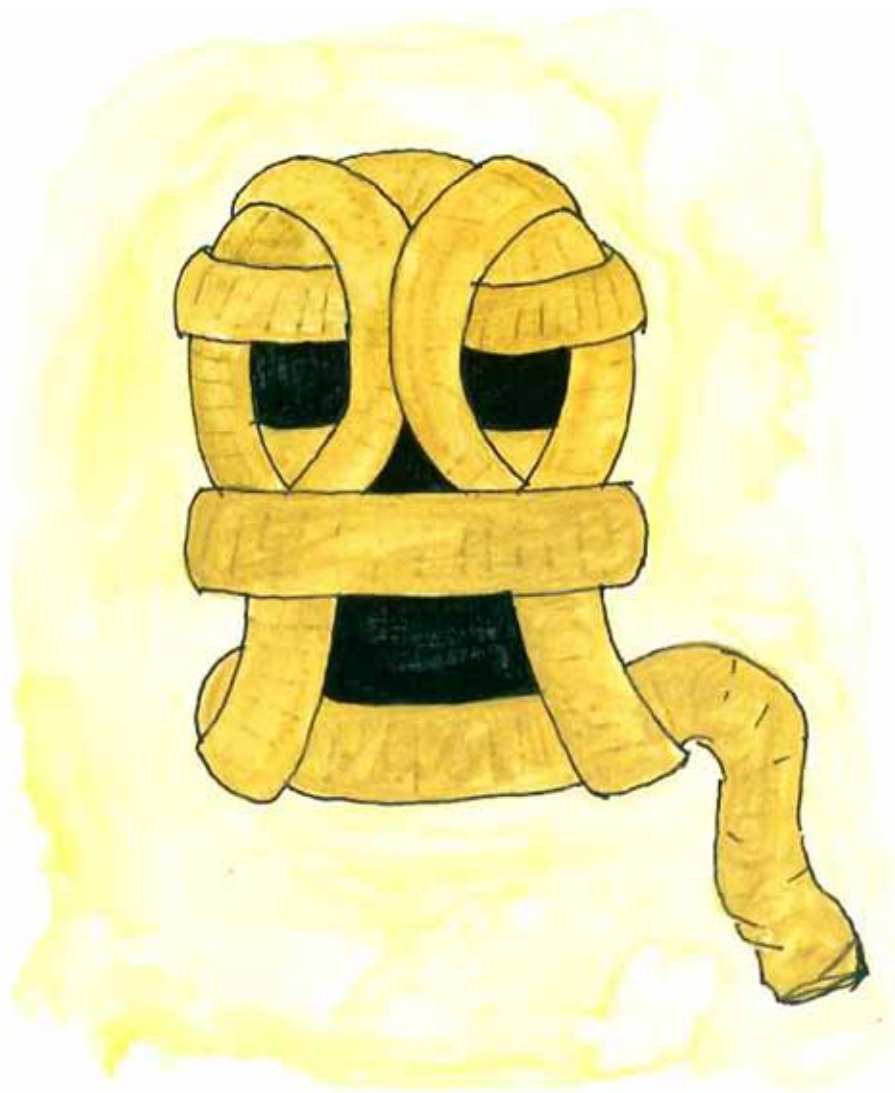
”Är vi redan framme?” sa Sissela. ”Varför sa du inget?”

”Därför att jag inte såg stranden. Jag ser den fortfarande inte här bakifrån. Kan vi släcka lampan innan någon ser oss?”

David hittade kompassen och skakade försiktigt vattnet från den. Sissela släckte lampan och hoppade vigt ur båten. Hon började dra den upp på säker mark.

”Vi har lika mycket vatten i båten som utanför. Kom och hjälp mig.”

David ställde sig bredvid sin syster och drog så hårt han orkade. Hans krafter var inget i jämförelse med Sisselas, så troligen var det mest känslan av att de hjälptes åt som fick Sissela att orka dra båten till säker mark. Hon hade dessutom känsla för att ta i precis när vågorna hjälpte till som mest.

Till slut låg båten där den skulle och barnen surrade den kring en pollare med ett dubbelt halvslag. De satte Båtsman Brännings bomärke – en knop i form av en dödsskalle – på pollaren och vandrade långsamt upp mot klipphöjden bakom stranden.

Episod 2 Båtsman Bränning

Båtsman Brännings Piratpensionat var ett fem våningar högt kråkslott som låg tio minuters intensivt klättrande ovanför stranden. Det låg på en smal landtunga, som var inklämd mellan två havsvikar. På motsatta sidan föll berget ner till en naturhamn där någon hade lagt mycket möda på att bygga en pir. Vid piren låg en namnlös fregatt i vinterkvarter. Det som inte var nertaget av riggen smattrade mot masten i den byiga vinden. Bakom pensionatet reste sig en bergsrygg som försvann i mörkret.

Pensionatets två första våningar var av sten och gav intrycket att vara resterna av en äldre byggnad. Ovanpå stenvåningarna låg en påbyggnad av tre våningar i trä. David kunde svära på att den var gjord av drivved. Den översta våningen såg ut som en kommandobrygga. Bryggan hade en magnifik utsikt över havet, i alla fall när vädret tillät det. Den här kvällen var det mörkt, vått och blåsigt. Sånär som på de ständigt närvarande måsarna var bryggan tom. De enda tecknen på liv i huset var dödsskalleflaggan som vajade över huset och som signalerade att Båtsman Bränning var hemma, och ett ensamt ljus i ett fönster på fjärde våningen.

David och Sissela tog sikte på ljuset i fönstret och stretade uppför branten, på händer och fötter i det lösa gruset. Direkt ovanför krönet låg huset, ruvande på sina hemligheter. Direkt till höger fanns en dörr i stenvuren. Trots att den var liten och av trä var den förvånansvärt tung, och barnen var tvungna att hjälpas åt med den.

”Men att den skall vara så trög!” sa David.

”Kom igen, vi drar tillsammans.” sa Sissela. ”Ett. Två. Tre!”

Dörren gick upp och barnen gick in. De hjälptes åt att stänga dörren. Den stängdes med ett motvilligt knarr. Barnen stod en stund i mörkret och lyssnade till husets knirr och knak när dess

översta våningar rörde sig i vinden. Ljuden påminde om att stå på

durken i ett skepp i storm. Knirr, Knarr. Knak.

David lade kompassen på sin plats innanför dörren. Nu när han hade händerna fria kunde han hålla upp lyktan, så han passade på att tända den – med visst besvär eftersom allt var blött och hans händer skakade så, av köld eller rädsla.

”Kanske bäst att vi går upp direkt, eller?” sa David.

”Lika bra att få det överstökat.”

”Jag önskar...” David avbröt sig.

”Ja, vad då?”

David fnissade till.

”Inget särskilt, jag bara önskar.”

Sissela skakade på huvudet och log.

”Gå före du med lyktan. Och gå tyst, det verkar som om de inte vaknat ännu.”

De båda barnen smög genom husets mörka trapphus och uppför dess svarta ektrappor, ett märkligt lyxigt inslag i det enkla huset. Huset var fullt av fukt, spindelväv och vrakgods. Någon hade lagt mycket stor möda på att samla prylar från havet; här en trasig länsypump eller ett flöte till ett nät, där en uppstoppad albatross. Allt låg i en enda röra, utspritt i huset.

På tredje och fjärde våningen gick de förbi dörrar med små dammiga mässingssiffror; ett till fyra. Barnen smög sig så tyst de kunde förbi, och försökte att andas genom munnen som man gör när man skall vara riktigt tyst. De stannade utanför en omärkt dörr, och såg på varandra. Utan ett ord, utan att ta blicken från varandra, knackade de tillsammans på dörren. Det var en vana de hade.

Inifrån rummet hördes ett kort, barskt kommando som kunde ha varit ”Kom in!” men det var svårt att avgöra. Barnen gick in. De steg in i ett rum som var ännu mer belamrat med bråte än resten av huset. Här fanns massor av utrustning från grundstötta fartyg, det var tydligt. En tubkikare, en kompass med en spricka i glaset, en skeppsklocka. I ett hörn stod en galjonsfigur i form av en orm som slingrade sig runt ett svärd. Ormen verkade följa barnen med ögonen när de klättrade över prylarna till det inre av rummet. Där i halvdunklet satt en man bakom ett slitet skrivbord.

Mannen var smal, med ett spetsigt ansikte och brunt hår. Han reste sig och man kunde se att han var lång, klädd i grå vadmalsbyxor och en mellanblå sjömansblus. Några revor i blusen var nödtorftigt hopdragna med några stygn björntråd. Båtsman Bränning betraktade barnen misstänksamt.

”Jag hörde er redan när ni drog upp jollen på stranden. Fina smygare ni är. Var är pengarna?”

”Här, far.” sa David och räckte fram en enkel börs med några mynt. Bränning tog den och hällde ut innehållet på skrivbordet. Han räknade mynten.

”Väckte ni någon?”

”Nej, far. Eller...”

”Nå?”

”Nej, far. Jag tror inte det.” sa David.

”Nej.” sa Sissela med eftertryck.

Bränning tittade upp från mynten.

”Här är bara hälften! Varför? Svara mig!”

”Han ville inte ge oss mer.” sa David motvilligt.

”Ville inte ge er mer? Ville inte?”

”Han litar inte på sjömansbarn.” sa Sissela.

”Håll din trut!” skrek plötsligt Båtsman och gjorde ett snabbt utfall mot Sissela. David och Sissela ryggade tillbaka, men Båtsman ändrade sig i sista stund.

”Egentligen skulle ni ha varsitt ordentligt kok stryk.”

Egentligen? Skulle de inte få stryk idag? Egentligen? Vad menade han?

Bränning vände sig om och satte sig vid skrivbordet igen. ”Men just idag har jag inte tid. Det är en viktig kväll för mina gäster, och ett par gråtiga barn skall inte få störa dem. Ni två får lägga av med att leka jage på marknaden och börja koncentrera er på ert jobb.”

David och Sissela kunde inte tro sina öron. De kom tillbaka med hälften av betalningen men fick inte stryk. Bäst att gå innan han ändrade sig.

”Kan vi gå, far?” undrade David.

”Gör i ordning för middagen. Sedan går ni raka vägen i säng. Hittar ni några matrester kan ni ta dem. Men kycklingen låter ni bli!”

”Tack!” ropade båda barnen. De vände sig om och började klättra tillbaka mot dörren.

”Och ni låter gästerna vara ifred, hör ni det.”

”Ja, far.” Barnen var redan halvvägs ute genom dörren.

Episod 3 En rörig middag

Barnen stod utanför sin fars stängda dörr och undrade vad som just hade hänt.

”Vad var det där om?” sa Sissela.

”Ingen aning.”

”Han har blivit skvatt galen.”

”Det har du sagt många gånger.” resonerade David.

”Ja, men nu är han liksom förbi skvatt galen. Han måste ha gått hela varvet runt. Båtsman är utan tvivel knäpp.” Sissela fastnade i sin fundering.

”Om han gått varvet runt från klok så är han i praktiken klok igen.”

Sissela väcktes ur sina tankar. ”Vad säger du?”

”Jag säger att jag önskar att jag förstod mig på honom.”

”Kom så går vi och dukar.”

David och Sissela gick tillbaka ner i huset, som nu hade en eller annan lampa brinnande i trapphuset. Ljus nådde ut genom springor under dörrarna de passerade.

”Nu är de på gång.”

Barnen skyndade vidare, förbi dörrarna. De gick ner till andra våningen, där matsalen låg. Den påminde om ett kanondäck på ett fartyg, med en centralt placerad, grov pelare från tak till golv, ekplankor, mässingsbeslag och rep av hampa i rullar på golvet. Barnen tog ut muggar och fat av tenn och bestick av silver ur ett onödigt stort skåp på väggen, och dukade på det grova bordet. De tände facklorna längs väggarna och stearinljusen i den gröna ljuskronan över bordet.

Bredvid ljuskronan hängde en flagga. Den var av röd sammet och föreställde en dödsskalle över en piratsabel med en svart scarf

lindad kring handtaget. David tittade på flaggan och rös. Regn började smattra mot fönstret.

Sissela dukade ut en stor skål med frukt och kallskuret medan David hällde upp öl. De hörde tunga steg och tittade snabbt mot dörren.

”Pirater Ohoj!” sa Sissela.

Mer behövde hon inte säga. Snabbt öppnade David en lönndörr i skåpet och de båda barnen försvann in i skåpet i samma ögonblick som dörren till matsalen öppnades. Sissela hann se en skymt av rött i dörröppningen innan hon stängde skåpsdörren.

De gick snabbt nerför en brant, smal trappa och duckade automatiskt i mörkret för bjälken som korsade deras väg halvvägs ner i trappan. David öppnade försiktigt dörren vid foten av trappan. Ingen där. De slank ut i köket och började med den varma maten till middagen. De hade ett antal små tricks som gjorde att oftast kunde lämna matbestyren mätta, trots att de inte var med och åt. Som vanligt glömde de därför ett köttben ibland, och skar lite för mycket av en kyckling ibland. Och de hade lärt sig tycka om sallad – den kom alltid tillbaka oäten från middagsbordet.

De tände elden i spisen och började laga maten. Plötsligt började det ryka in i köket som snart var immigt av stickande rök.

”Var är det frågan om?” undrade David.

”Spjället!” ropade Sissela och skyndade fram. ”Vi glömde öppna spjället i spisen.”

”Det ordnar jag.” sa David.

Han ställde sig på en stol invid spisen och sträckte sig efter spjället. Det gav långsamt med sig med ett genomträngande gnäll. ”Vi borde olja spjället,” sa David, ”men det hinner vi inte just nu.” Precis när han öppnat vredet tappade han balansen, och för att rädda sig satte han ner handen – rakt på den varma spisen.

”Aj! Min hand! Aj, aj!”

Han föll ner på golvet och höll om handen. Sissela var snabbt framme med en fuktig trasa och lindade den om den skadade handen. De satt en stund med armarna om varandra, medan elden i spisen knastrade, så att David fick gråta ut. Tack och lov

hade inte spisen hunnit bli så het, så handen var inte illa skadad, men det gjorde ont.

”Jag vill ha min pappa.” sa David.

”Jag vet.”

”Varför är han aldrig här?”

”Tänk om jag kunde svara på det.” sa Sissela. ”Jag vet inte varför Båtsman är så elak, eller hur vi hamnade här. Jag saknar vårt gamla liv.”

”Och mamma!”

”Och mamma. Men vi har varandra, det är det enda som är viktigt.

”Jag vill ha min pappa ändå.” sa David.

Efter en stund somnade David i Sisselas famn. Sissela strök honom över håret.

”Du och jag David. Då är det bra.”

Sisselas visa

Sjungs av: Sissela

*Här sitter jag, där sover min brorsa
Här är det bra, här är vi ifred.
Det är svårt men det får gå. Du är inte ensam.
Det är skönt att vara två. Dig litar jag på.*

*Ingen med oss, det är vi mot alla andra.
När vi kastat loss har vi bara varandra.
Jag är inget utan dig, ett skepp utan rorsman.
Lova stanna här hos mig så är allting okej.*

*Du går i mina skor. Syskon är för livet.
Liten som blir stor, min David, lillebror.
Det finns inget som vi inte kan
när vi är tillsammans.
Tur att vi har varann'
som två skepp med var sin hamn.*

*Jag, en pirat, på däck och i riggen
Din kaparkamrat, vid samma kanon
Jag är hungrig, jag är våt. Jag är rädd och jag fryser.
Men med dig i samma båt kan jag svälja min gråt.*

Du går i mina skor.

*Man måste ha ett stöd
I storm på hala däck
Utan dig är jag i nöd
Ett skepp som sprungit läck*

Du går i mina skor.

Plötsligt ringde en klocka vid dörren. Intensivt och uppfodrande. David vaknade med ett ryck.

”Gottskärs grynnor, vi glömde maten!” ropade Sissela. ”Vi är sena. Hur är det med dig?”

”Det går. Kom så går vi upp.”

De samlade ihop stekar och kycklingar på spisen på fat och i skålar och gick ut. Denna gång gick de den vanliga trappan. Ingen utom David och Sissela kände till lönntrappan bakom skåpet och så skulle det förbli. När de närmade sig dörren till matsalen hörde de tal och slammer av en måltid. Någon rapade högljutt och andra skrattade. Barnen tog var sitt djupt andetag och gick in

i matsalen.

”Äntligen varm mat. Ge hit!” sa en röst.

Runt bordet satt fem personer. Vid bordets vänstra långsida satt Båtsman bredvid en blond, medellång pirat med hästsvans. Hans namn var Jacobsson. Han hade en värja vid sidan och en pistol i bältet; snusnäsduk och sjömansskjorta med militära gradbeteckningar bortrivna. David kunde se de mörkare ytorna där de suttit. Jacobsson betraktade de två barnen som om de vore två skalbaggar som han just skulle stampa på.

Vid bordets högra långsida satt två märkliga figurer. De var också pirater, men det var något udda över dem. ”Otymplighet? Osmidighet? Något på o- i alla fall.” tänkte David när en av dem spillde ut sin ölmugg över bordet. De två udda piraterna hade snarlika kläder – vadmalsbyxor och sjömansblus (precis som Båtsman) men i rött och genomgående i fel storlek. Deras namn var Buller och Bång. De fortsatte att äta och dricka när David och Sissela kom in och märkte inget.

Davids och Sisselas blickar drogs mot bordets kortsida. Där satt en magnifik pirat, pråligt klädd i rött och silver. Han var storvuxen och mörk, och klädd i en kaptensuniform med plym i hatten. Vid sin sida hade han en likadan sabel som den som fanns på flaggan över bordet, komplett med den svarta scarfen. David rös igen. Det var han som krävde att få maten till sig direkt. Hans namn var greve Drakensjö. Det var hans fregatt som låg vid piren i viken. Denna namnlösa fregatt var det mest fruktade piratfartyget i denna del av världen.

”Ge hit.”

Grevens befallning var lugn men hotfull. Sissela gick runt bordet med sitt fat med kyckling men snubblade över Båtsmans ben, som han stuckit fram i precis rätt tid när hon gick förbi. Fatet flög ur hennes händer och landade i knäet på Buller. Alla piraterna lät höra ett rejält hånskratt. Buller kastade en kycklingvinge mot

Sissela men missade. Båtsman log utmanande mot Sissela där hon låg på golvet. Hon reste sig och borstade av sig; mer för att markera sin kontroll över situationen än för att hon trodde att de genomsmutsade kläderna skulle bli renare av det. Hon knöt näven och spände ögonen i Båtsman, som just vänt sig bort och inte märkte det.

Men Greven såg det.

”Den matrosen får du se upp med Bränning! Hon har myteri i blicken!”

Under tiden hade David ställt ifrån sig sina två skålar på bordet. Han gick snabbt fram till sin syster och vände henne bort från Båtsman innan han såg utmaningen i Sisselas blick.

”Myteri och slagsmål, ja det är grejer det!” sa Bång plötsligt. ”Skål för Fänriken och hans dödsmask!”

Det blev plötsligt tyst runt bordet.

”Är du alldeles bäng, Bång?” sa Jacobsson. ”Håll mun.”

”Det är riktigt Jacobsson” sa Greven. ”Som straff får Bång ta täten ikväll.”

”Aye Greven.” sa Bång, som sjömän tenderar att säga när de menar ja.

”Ut med er, halvfigurer” sa Jacobsson med en fast blick på barnen och pekade på dörren.

David drog med sig Sissela som fortfarande var på stridshumör. En halvfull tennmugg öl träffade dörrkarmen och stänkte ner barnen just som de stängde dörren.

”Hörde du det där?” sa David och borstade av sig så gott det gick.

”Det är klart jag gjorde. Än sen?”

”Fänrikens dödsmask. Och ikväll. Båtsman sa att piraterna har något viktigt på gång ikväll.”

”Vad menar du?” sa Sissela som fortfarande inte kunde tänka riktigt klart.

”De har legat och sovit, druckit öl och spelat kort i fyra månader. Men ikväll händer något.”

”Du menar att vi borde kolla vad det är?” sa Sissela, ”Så att vi kan stjäla dödsmasken för dem?”

”Om det nu är en riktig mask. Jag blir nyfiken. Kom så smyger vi upp i lönngången och tjuvlyssnar!”

Episod 4 Har du möss i huset?

De sprang nerför trappan och in i köket, in genom lönnhörren i det stora skafferiet, och smög sedan tyst tillbaka upp till dörren längst bak i skåpet.

”Vågar vi ställa oss inuti själva skåpet? Jag hör inget härifrån.” viskade Sissela.

De klev tyst ut i skåpet. Dörren stod på glänt. De hörde piraternas röster tydligt.

”Vet Greven var de finns? Alla tre?” sa en röst som de kände igen som Bångs.

”Jag har en aning. Jag vet var jag skall börja leta. Det jag inte vet är om det står någon där när vi kommer fram. Därför får du gå först.” sa Grevens röst.

”Kolla vad jag kan göra!” sa en annan röst.

”Eller din bror.” sa Greven med en suck.

”Och när vi samlat alla tre ...” sa Bång.

”... då är allt över.” sa Jacobsson.

” Bränning, se bara till att dina ungar håller sig undan. Självt vet du vad som händer för den som kommer emellan – även du. Förbannelsen skall brytas, kosta vad det kosta vill.”

”Men kolla då!”

Det hördes ett brak och ett klirr, och alla runt bordet brast ut i ett gapskratt.

”Oj då.”

”Det finns fler i skåpet.”

En stol drogs ut och skrapade mot golvet. David och Sissela såg på varandra. ”Fort in bakom dörren!” De smet snabbt in bakom dörren längst in i skåpet. Dörren knarrade när de stängde den.

”Har du möss i huset Bränning?” sa en röst som barnen inte kände igen genom den stängda lönndörren.

”Självklart.”

”De är lite högljudda för att vara möss om du frågar mig.” Det lät som Jacobsson.

Barnen hörde hur Jacobsson knackade i skåpets väggar, ryckte i dess hyllor och bände i dess dörrblad. Som tur var missade han den skickligt dolda öppningshaspen, gömd i översta hyllan.

”Vad är det Jacobsson? Vill du köpa skåpet eller?”

Alla runt bordet skrattade igen. Knackningarna i skåpet slutade.

”Just ikväll kan vi inte vara nog försiktiga.”

Sorlet runt bordet fortsatte. Barnen vågade inte gå ut i skåpet igen och hörde därför väldigt lite av vad som sades. Efter en stund tröttnade de på att lyssna utan att höra och öppnade dörren. Det blev bättre men inte bra, någon hade stängt skåpsdörren.

”Nu är väntan över.” sa Greven plötsligt.

”Nu har vi väntat länge nog, länge nog, länge nog” sjöng någon och skrattade.

”Nu, Greven?” frågade Jacobsson.

”Nu.”

”Grevens besättning, på benen! Samling i källaren om tre minuter!” ropade Jacobsson.

”Fem säger vi. Jag skall hinna hämta Fänrikens mask först.” sa Greven.

”Aye Greven.” sa Jacobsson. ”Fem minuter.”

”Han bara förbereder sig, reder sig, reder sig.” sjöng rösten igen.

”Nog nu Buller!” sa Jacobsson. ”Fem minuter.”

”Aye styrman!”

I matsalen blev det plötsligt ett allmänt uppbrott. Efter trettio sekunder var rummet tyst. Sissela rörde sig mot skåpsdörren men hennes bror drog henne tillbaka in lönngången och stängde dörren. Hon förstod att han ville att de skulle stå helt stilla, helt tysta. Plötsligt sken en ljusstrimma under dörren och de insåg att någon öppnat skåpsdörren. Efter en stund försvann ljusstrimman och barnen hörde steg som lämnade matsalen.

”Masken!” sa David.

”Fem minuter!” sa Sissela.

”Källaren!” sa de båda unisont och började springa nedför löntrappan.

Kapitel 2 - Den gröna diamanten

Episod 5 I källaren

Några minuter senare stod David och Sissela blick stilla vid foten av trappan ner till källaren och lyssnade. Alla piraterna hade gått ner, följda av Båtsman. Från källaren hördes piraterna prata. Det var tydligt att de gjorde sig redo för något, men det gick inte att förstå för vad.

”När vi kommer fram får vi inte väcka uppmärksamhet. Dra bara era dolkar, inga svärd.”

”Ni hörde Greven” sa Jacobsson. ”Buller, dra din dolk.”

”Jag har redan dragit min!”

Det hördes ljudet av stål mot stål när piraterna drog sina dolkar.

”Jag förstår orden”, viskade David till Sissela, ”men jag förstår inte vad de betyder.”

”Nej, och vad gör de i källaren av alla platser?”

”Jacobsson, sätt igång!”

”Aye Greven!”

”Bränning, har du en reservnyckel till den där?”

”Nej.”

”Då får den stå öppen tills vi är tillbaka. Håll i er.”

Plötsligt hörde David och Sissela ett ljud de aldrig hört förut. Det lät som en trädörr som öppnades till ett rum där det pågick en utdragen, metallisk glaskrasch. David tyckte sig höra röster, Sissela tyckte sig höra ett kvinnoskratt; men ingen av dem kunde sätta fingret på vad det var det hört. De såg ett mycket kort, blått ljussken, som om en blixtnyckel flyttat in i deras källare. Några få fotsteg

hördes, sedan blev det tyst. David och Sissela såg på varandra.

”Vad i hela friden?”

De tittade ner i trappan, och sedan på varandra igen, osäkra på vad de skulle göra. Plötsligt hördes steg i trappan där nerifrån.

”Någon kommer!” viskade Sissela och de skyndade in i hallen utanför. Därifrån kunde de välja på två dörrar eller trapphuset.

”I trapphuset hör han oss, och inget av rummen har någon annan utgång, där är vi fast.” sa David. ”Kom, följ mig!”

De hukade bakom receptionsdisken i hallen. Där låg de och tryckte och höll andan. Stegen kom upp från källaren, passerade förbi receptionsdisken och upp i trappan till andra våningen. Den gamla trappan knarrade under tyngden av den som gick i den. Sissela vågade en snabb blick.

”Det är Båtsman.” viskade hon.

”Ingen annan? Vart tog piraterna vägen då?”

”De måste vara kvar i källaren.”

Båtsmans steg försvann någonstans upp i huset och barnen vågade sig fram.

”Kom så går vi och kollar.”

De gick tillbaka till källartrappan. Källardörren stod öppen, något som den aldrig gjorde i vanliga fall. David och Sissela tittade på varandra och sedan ner i källaren. Där var tyst och mörkt. Eller nej, inte helt mörkt. Om de tittade noga kunde de se ett svagt blått skimmer där nerifrån.

”Vad är det där?” undrade Sissela. ”Det där blå ljuset?”

”Inte vet jag.” svarade David. ”Gå tyst.”

Tyst som två inbrottstjuvar smög de sig ner i källaren. Den såg ut som källare gör mest i gamla pensionat; i alla fall i pensionat där det bor pirater. Trossar, block och taljor samsades med högar

av träverktyg och en arbetsbänk som nästan syntes under alla mässingsbeslag och verktyg som låg på den. På tre tvättlinor som var spända över rummet invid en vägg hängde tre segel. Det skimrande, svaga och pulserande blå ljuset såg ut att komma direkt ur stenväggen bakom seglen. Sissela drog försiktigt undan seglen, ett efter ett, och tittade in bakom det sista.

Episod 6 Bakom seglet

”Loska i lovart. Vad är det där?” sa Sissela.

De hängde undan alla tre segel och tittade på väggen bakom. Den var av ofogad natursten från golv till tak. Här och var växte mossa på den fuktiga stenen. Det var en alldeles vanlig källaryttervägg. Alldeles vanlig, förutom en liten detalj. Det fanns ett stort, pulserande, blåskimrande hål i den.

Hålet var ungefär två meter brett och lika högt som Sissela var lång. Det gav intryck av att vara en port men det hade ingen karm och ingen dörr. Det gick inte att se källan till det blå ljuset, om det inte var själva luften som lyste blå. De kunde se att källargolvets jordgolv fortsatte in i öppningen där det försvann i ett blått töcken.

”Det är en bra fråga” sa David på sitt vanliga analyserande sätt.

”Vad i övre kanondäck är det där? Och varför? Det blir jag nyfiken på. Varför har vi ett hål i källarmuren?”

”Och det där blå ljuset.” lade Sissela till.

De gick fram till hålet i muren och undersökte det försiktigt. Muren såg alldeles orörd ut, men plötsligt avbröts den som om ett antal stenar helt sonika hade plockats bort så att ett stort hål öppnades.

”Varför trillar inte stenarna ner?” sa David.

”Vad pratar du om?”

”Den stenen till exempel.” sa David och pekade på en sten i nedersta raden av stenar ovanför porten. ”Den ligger inte på något. Varför trillar den inte ner?”

De var tysta en stund. ”Kanske ligger den liksom på det blå ljuset.” sa Sissela.

”Det pågår något här som jag inte kan förklara. En port i källarväggen!”

”Leder porten någonstans tror du?” undrade Sissela efter en stund. ”Jag tror att den leder oss till piraterna.”

”Vill du gå in?”

”Ja. Vill du?”

”Nej. Jo. Jag vet inte.” sa David och sög på sin ena knoge.

Sissela tog ett steg mot dörren och förde handen mot det blå ljuset.

”Vänta lite.” sa David och tog Sisselas arm för att hindra henne från att röra ljuset. ”Du vet inte vad som finns därinne.”

”Kom igen. Hur farligt kan det vara?” sa Sissela. Hon tog sig loss från Davids grepp och såg sig om. ”Piraterna sa ju att de skulle komma tillbaka” sa hon under tiden som hon tog upp en liten sten från golvet. Hon slängde in den i porten där den försvann i det blå ljuset.

”Hörde du något ljud när den landade?” sa David efter en stund.

”Nej. Gjorde du.”

”Nej.”

”Den där porten leder definitivt någonstans.”

”Till piraternas mask.”

”Kanske.”

De betraktade hålet i muren en stund under tystnad.

”Hörde du verkligen piraterna säga att de skulle komma tillbaka?” sa David efter en stund.

Sissela nickade. ”Allt är bättre än pensionatet” sa hon och tog tre bestämda steg in i porten. David tittade ett par sekunder efter henne.

”Jag är nyfiken på den där masken.” sa han och gick efter.

Utifrån såg det ut att vara lugnt och stilla i porten, men barnen klev rakt in i en storm. David vände sig om för att ta en sista titt tillbaka in i källaren men den var försvunnen i stormbyarna. De stod som i varsin glasbubbla som sveptes med i en byig vind där varje vindby förde dem till en plats, en stämning, en människa eller kanske ett ljud. I ena sekunden blåste de in i en skogsdunge i tidig gryning; en ensam koltrast sjöng melankoliskt från en trädtopp. I nästa sekund tog vinden fart igen och blåste bort skogen, och ett öppet havsband blåste in, med skrånande måsar och vågor som slog över kala bergshällar. I nästa vindby kom ett torg i en stad, med gatuförsäljare och stadens alla ljud. Sissela hann se en man som stod och svor och drog i en åsna som tydligen inte ville gå längre. En ensam kvinna på en landsväg. Två barn, skavfötters i en säng. En kyrka, tom och ekande men med två stearinljus brinnande på altaret. Ljudet av rinnande vatten. En mjölnare och hans lärning vid sin kvarn. Ett kök med en brinnande vedspis.

Plötsligt slutade det blåsa. David och Sissela såg sig runt i halvdunklet, tysta och osäkra. De stod i ett litet rum med ekbjälkar i taket, ekplankor i golvet och väggar täckta av panelbrädor av vad som kunde vara ask. Det var halvdunkelt men gick inte att se vilken tid på dygnet det var, rummet hade inga fönster. Någonstans ifrån sipprade det in ljus. I den ena kortsidan var två sovkojer infällda i väggen. Den övre kojen var prydligt bäddad, den nedre hade någon lämnat slarvigt som den var. Rummets enda möblering i övrigt var ett skåp, ett bord och två stolar. På bordet låg en mängd kartor, en passare, en linjal, och några pennor. På golvet låg den lilla sten som Sissela kastat in i porten.

”Det här är inte pensionatet.” sa David.

”Nej.” sa Sissela, ”Helt klart inte.”

David ryckte till. ”Titta!” Han pekade på väggen bakom dem. Där

fanns samma typ av hål i väggen som i källaren de just lämnat. Samma blå, pulserande ljus från ingenstans, samma oväntade hål i en alldeles vanlig vägg. Golvplankorna fortsatte in i hålet där de försvann efter någon meter i ett blått töcken.

”Det är i alla fall bra.” sa Sissela, ”Det går att komma tillbaka.”

”Så länge porten finns kvar.” sa David. ”Vem vet hur länge.”

Men Sissela var otålig. ”Skall vi se oss runt lite? Jag vill veta var vi är.”

”Låt gå då” sa David, ”men vi håller ihop. Och kom ihåg var det här rummet ligger.”

”Javisst, det är klart. Händer det något tar vi oss direkt tillbaka hit.” David tog ett djupt andetag. ”Okej. Då går vi.”

Episod 7 Knirr. Knarr. Knak.

Knirr. Knarr. Knak.

”Vet du, det här huset låter som pensionatet.” viskade Sissela när de smög ut genom dörren ut i en kort, halvmörk korridor. Korridoren hade fyra dörrar; två på var sin sida. En av dem stod på glänt. I rummet innanför brann någon form av fackla eller lampa. Ljuset fladdrade i dörröppningen.

”Jag tänkte också på det.” sa David. ”Det är konstigt. Jag undrar var vi är.”

”Är piraterna också här tror du?”

Sissela och David började gå mot den öppna dörren.

”Gå tyst.”

Knirr. Knarr.

Barnen smög försiktigt framåt med varsin hand längs den vänstra väggen.

Plötsligt hördes en röst, stark och tydlig, från rummet de var på väg till. ”Men det är ju ingen här!” Någon var på tydligen förvånad över att rummet var tomt. Och vad mera var, denne någon var på väg ut i korridoren! Det hördes steg från rummet, och barnen såg hur en grov hand lades på dörrhandtaget.

”Men han har ett hus i hamnkvarteren, alldeles här i närheten. Jacobsson, vi går dit. Buller och Bång, ni stannar och letar igenom hytten. Är den inte i hans hus så är den här.”

”Det är piraterna!” viskade Sissela.

”In här, fort!” väste David och drog med sig Sissela in bakom en av de andra dörrarna. De kom in precis i tid innan Greve Drakensjöo klev ut i korridoren. De hann inte stänga dörren,

så den stod halvt öppen när Greven och Jacobsson stannade utanför.

”Raka vägen dit, raka vägen tillbaka. Om någon ställer frågor finns inget att tveka över. Inget står mellan mig och diamanten.”

”Aye, Greven!”

David tittade på Sissela och mimade; ”Diamanten?” Piraterna båda gick ut genom en dörr och stängde den bakom sig. Sissela rynkade på näsan.

”De delar upp sig. Jag följer Greven och Jacobsson så stannar du här och håller koll på Bröderna Bus.”

”Men Sissela, vi vet inte ens var vi är. Vi måste hålla ihop!”

”Vi får inte låta dem gå ensamma.”

”Sissela!”

”Släpp mig, de sa ju att de skulle komma raka vägen tillbaka. Släpp!”

Sissela tog sig loss ur sin brors grepp och gick ut genom dörren med en snabb blick mot rummet där hon antog att Buller och Bång fanns. David såg sig runt i rummet i frustration. Han såg ut genom fönstren som fanns i väggen på rummets långsida.

”Sissela! Det är en båt! Vi är på en båt!” Men Sissela var borta.

David satte sig på en ihoprullad tamp på golvet och funderade. Vad skulle han göra? Han hade ingen aning vart Sissela tagit vägen, så han kunde inte gå efter henne. Dessutom ville han inte öppna fler dörrar än nödvändigt. Han smög tillbaka till rummet med porten. Porten fanns kvar.

Till slut bestämde han sig för att han inte kunde göra något åt att Sissela gått. Han kunde lika gärna kolla vad Buller och Bång gjorde. Han smög så tyst han kunde fram till dörren och kikade in. Därinne gick Buller och Bång runt och röjde. Det var någons sovhytt, och allt låg på golvet – sängkläder, toalettartiklar, sjökort,

böcker, en sydväst och en uniform som David kände igenom som en äldre modell för en kapten i flottan. En av pensionatets gäster hade haft en likadan, och skrutit över hur han huggit ner kaptenen och tagit hans uniform. Den uniformen hade en blodig reva över ryggen, men den här uniformen verkade hel.

”Inte här heller!” sa Buller med huvudet i ett skåp.

”Var har vi inte letat?” frågade Bång. ”Vi har letat överallt!”

Tvillingarna var synbarligen frustrerade.

”Var är den!”

De letade ostrukturerat och otåligt en stund till.

”Vet du, jag tror inte att den är här.” sa Bång efter en stund.

”Du har rätt. Kom så går vi tillbaka.”

”Skall vi inte vänta på Greven och Jacobsson?”

”Asch, de kommer väl. Och porten stänger sig inte förrän Greven tagit av sig masken.”

”Jaja, då går vi väl då.”

David skyndade sig tillbaka in i rummet med tampen för att gömma sig. Tvillingarna klampade förbi och såg honom inte.

”Var sjutton gömmer man en grön diamant av den storleken?” sa Bång.

”Den är nog inte här.” sa Buller.

De försvann in i rummet med porten och det blev tyst nästan direkt.

En grön diamant? David smög in i den röriga hytten och såg sig runt. Det fanns ingen möjlighet att gömma en diamant här. Allt var utrivet, utplockat och isärtagat. Örngotten var till och med avrivna från kuddarna, som var i trasor. Bara fönstren såg ut att vara hela.

David ställde sig och såg ut genom fönstren över hamnen och skärgården. Var gömmer man en diamant? Man gömmer den där ingen tänker på att leta, bland annat som är grönt. Som havet i skärgården utanför fönstret, det var grönt.

”Det var lustigt,” tänkte David, ”så grönt havet är inne i hamnen.” Han såg efter en gång till och insåg att det var glaset som var grönt. Han tittade noga på glaset och dess många facetter. Den i mitten var lite större och mörkare än de andra och fångade hans intresse. Han tog fram sin fickkniv och petade lite runt den.

Plopp! Plötsligt trillade den ut och i Davids hand låg en grön diamant. Den var ganska plan men rund i formen, stor som en liten citron. Det måste vara den! ”Skrubba skrovet!” tänkte David. ”Jag har hittat den. Jag har hittat diamanten!”

”Vad gör jag nu?”

Episod 8 I kaptenens stuga

Sissela smög tyst som en skugga efter Greven och Jacobsson ner på däck, över landgången och in bland mörka båtskjul och fiskhandlares stängda butiker. Det var mörkt, men om det var kväll, natt eller gryning gick inte att avgöra. Det luktade inte gryning. Sissela gissade på sen kväll.

De smög in i staden, in bland små, väderbitna bostadshus med flagnande vit färg. De få personer de mötte höll sig för sig själva; ingen tittade åt piraternas håll. Sissela fortsatte smyga efter. Efter en stund kom de fram till ett hus som låg i hörnet av ett vanligt bostadskvarter, med gaveln mot vattnet. Det var vitt, med en generöst tilltagen veranda med utsikt över viken och hamnen.

Greven och Jacobsson gick in i huset, dörren verkade vara oläst. Sissela smög efter. I den lilla hallen innanför dörren var det mörkt och bara ljudet av piraternas låga röster hördes. Sissela såg sig förgäves om i mörkret och famlade sig fram till en dörr. Den var öppen och rummet innanför var mörkt. Hon famlade sig vidare förbi dörren mot piraternas röster och kunde höra hur de sökte och rotade någonstans i närheten.

Plötsligt hördes steg utanför ytterdörren! Någon stampade av sig vatten eller smuts. Sissela greps av panik. Vem är det? Hon fick absolut inte bli upptäckt! Snabbt gled hon in bakom dörren hon just passerat och drog igen den från insidan. Hon vågade inte stänga den helt eftersom ytterdörren öppnades i samma ögonblick – någon var inne i hallen och kunde ha hört hur dörrlåset gick igen. Hallen blev ljus när den nyanlände tände en lampa på väggen. Från sitt gömställe kunde Sissela se mannen när han gick förbi. Det var en marin officer av något slag. Mannen var lång, hade marinblå uniform, en uniformshatt i ena handen och andra handen vilade på fästet till en värja vid hans sida. Han gick med bestämda steg mot en dörr där piraternas röster nu hade tystnat. Sissela kikade försiktigt genom dörrspringan och såg

mannens rygg när han gick in i rummet.

”Vad ända in i tolv block och taljor skall det här betyda!” sa mannen. ”Vad gör ni i min kammare!”

”Det verkar som om han inte vet vem ni är, Greven.” sa Jacobssons röst, med en hånfull ton.

”Greve?” sa mannen, lika hånfullt. ”Om ni är greve så är jag Lasse i Gatan. Vem är ni?”

”Om jag var ni skulle jag visa lite mer respekt.” sa Jacobsson.

”Respekt, och en gnutta.... Rädsla. Det här är Greve Drakensjöö.”

”Drakensjöö? Jag känner inte till någon Drakensjöö. Det skall till mer än en prålig kostym och en löjlig mask för att skrämma mig. Varför skulle jag vara rädd för er?”

Grevens sång

Sjungs av: Greve Drakensjöö

*Nattens kyla har dig i sitt grepp
I mörkret närmar sig ett namnlöst skepp
Ingen hör, ingen ser
I fören står en man och ler
Greve Drakensjöö är ingens vän
Du kollar dina lås igen*

*Alla flyr när jag lägger till
Greve Drakensjöö gör som han vill
Skräcken sprids till din port
Du ångrar allt du borde gjort
Göm ditt guld, ta av dig din ring
I mörkret ser du ingenting.*

*Lås din dörr när du skall sova inatt
Stäng din grind, du skall veta att
Ingenting kan stoppa mig
Om du säger nej och försvarar dig
Gör jag det lätt för dig att dö
När du träffar Greve Drakensjöö.*

*Jag har inte valt min gård ännu
Och vem vet, det kan bli du
Ingen vill men alla vet
Jag känner deras hemlighet
Kanske vet jag mer än en
Kanske går jag till din gård sen*

*Varken storm eller vind, varken berg eller sjö
Varken sol eller regn, inte kyla och snö,
Inget stoppar Greve Drakensjöö*

Lås din dörr...

”Struntprat!” sa mannen, som tydligen inte var rädd av sig, och drog sitt svärd. Greven och Jacobsson gjorde detsamma och ett vilt fåktande bröt ut. Officeren höll piraterna stängden, men inte mer. Sakta men säkert trängde de honom bakåt ut i korridoren, mot Sisselas gömställe. Plötsligt kom tre sjömän med dragna värjor in genom ytterdörren. De stormade direkt fram mot officeren.

”Håll ut kapten!”

”Det var i rätt tid, pojkar. Kom an pirater, nu skall det bli åka av!”

Larmet tilltog i styrka. De två piraterna hade nu fyra svärd emot sig. Även om de båda piraterna skickliga fåktare var det minst ett för svärd mycket.

”Jacobsson,” sa Greven mitt i fåktandet, ”det är dags att dra sig tillbaka.”

”Aye Greven!” sa Jacobsson och hoppade undan från ett stick från en av sjömännen.

Sissela kunde se hur piraterna förde en uppehållande strid medan de backade ut i rummet. Greven gjorde ett utfall mot sjömännen som hoppade bakåt från hans svärd. Då passade Greven på att springa in i rummet och Jacobsson stängde snabbt dörren. Den närmaste sjömannens stick träffade dörrkarmen. Det hördes ett ljud av krossat glas från insidan. Sjömännen öppnade dörren och tittade in.

”De har hoppat ut genom fönstret!” sa sjömannen som var först in i rummet.

”Efter dem!” sa kaptenen. Han pekade i tur och ordning på de tre sjömännen. ”Du, genom fönstret. Du följer med mig och genskjuter dem. Du stannar här.” Kaptenen och två av sjömännen försvann, men en stannade i korridoren. Sissela gömde sig under ett bord inne i sitt rum och funderade. Greven och Jacobsson skulle säkert ta sig direkt tillbaka till skeppet och porten. Hon måste dit innan den sluts, och det gjorde den väl efter piraterna? Sissela visste inte. Men hon kunde inte lämna sitt gömställe medan sjömannen gick på vakt därute. Hon smög sig fram och tittade genom dörrspringan. Sjömannen hade satt sig på en stol i korridoren och satt och fingrade på sin värja. Ingen chans att komma förbi. Rummet hade inga fönster. Hon kröp tillbaka under bordet och väntade.

Tiden gick och Sissela blev allt mer otålig och frustrerad. Efter en lång stund, precis när hon bestämt sig för att försöka ta sig ut trots vakten, kom en annan sjöman springande.

”Hansson, vi seglar. Dina order är att komma med mig direkt, vi har bara några minuter på oss.”

Sissela undrade om det var samma skepp de talade om som

porten fanns på. Det verkade troligt. I så fall var det ännu mer bråttom än hon kunde ana. Om skeppet seglar tar det med sig porten, och David! Hon smög efter de båda sjömännen som direkt stack iväg ut ur huset, nerför backen mot hamnen. Så fort Sissela kommit ur synhåll från huset började hon springa för livet. ”Måtte jag hinna!” tänkte hon om och om igen. ”Vad skall David göra annars?”

Episod 9 Skeppet seglar!

David satt på en ihoprullad tamp när Greven och Jacobsson kom rusande genom korridoren utanför rummet där David gömde sig.

”Jag tycker inte om att ge mig, Greven.” sa Jacobsson när de skyndade förbi.

”Tålmod, Jacobsson, tålmod. Vår tid kommer.”

De sprang in i rummet med porten och försvann. Alldeles efter dem hörde David ljud som om flera män sprang runt på skeppet. Han såg sig runt – vart kunde Sissela ha tagit vägen? Hon verkade vara försvunnen. Inte kunde han gå igenom porten utan henne? Men inte kunde han vänta här medan porten kanske slöt sig efter piraterna?

David hörde någon ropa. ”Aye, Kapten! Kasta förtöjningarna.” David greps av panik. Skeppet seglar och Sissela är kvar i land! Han sprang in i kojén och såg ut över hamnen genom fönstren. Var är hon? Varför var hon inte med piraterna?

Sissela sprang så fort hon bara kunde genom staden. Vilket skepp var det nu? Det fanns så många att välja på. Tack vare sitt fina lokalsinne sprang hon åt rätt håll, men var inte säker förrän hon såg ett fartyg som höll på att lägga ut. Hon kom för sent för att hinna ombord! Sissela tittade frustrerat på när skeppet lämnade kajen och såg plötsligt Davids ansikte bakom ett fönster i skeppets akter. De fick ögonkontakt och Sissela kunde se paniken i Davids ögon – hon kände den själv. Men hon lyckades hålla sig lugn. Panik skulle inte hjälpa henne komma ombord.

Medan fartyget långsamt lade ut såg sig Sissela om efter ett sätt att komma ombord. Där! En bit ut på bryggan låg en jolle och guppade långsamt, tillfälligt förtöjd med en enda tamp. Hon

pekade mot jollen och började springa, men från sitt fönster kunde David inte se vad hon pekade på. Hon gjorde årtag med händerna medan hon sprang och då förstod David. Han försvann från fönstret men återkom nästan direkt med en tamp. Sissela hann precis se den på sin väg mot jollen innan fönstret med David i försvann ur hennes synfält.

Medan Sissela gjorde loss jollen och började ro mot fartygets akter öppnade David fönstret och firade ner en ände av tampen mot vattenytan. Fartyget hade inte hunnit få upp någon fart i vattnet så Sissela kunde hinna i kapp. Hon vände sig om, såg tampen hänga ner från fönstret, och grep efter den.

Ombord hade David ett problem; det fanns inget att fästa tampen i. Han skulle bli tvungen att hålla emot Sisselas hela tyngd på egen hand. Han virade tampen runt sin kropp och gjorde sig beredd. Han kände hur tampen började sträckas och höll emot så hårt han kunde.

Han hade inte en chans. Så fort Sissela lade sin tyngd på tampen tvingades David släppa. Han orkade helt enkelt inte lyfta sin syster. Och inget fanns det att fästa tampen i.

”Kom igen, David” ropade Sissela från jollen. ”En gång till!”

De försökte en gång till. De försökte om och om igen.

”Det går inte. Jag orkar inte!” sa David förtvivlat och började gråta. Efter en liten stund släppte han tampen för att torka sina tårar, och den gled direkt ut genom fönstret. David rusade efter och hann se hur den försvann ner i vattnet. Av jollen och Sissela syntes inte ett spår.

”Sissela! Sissela!” ropade David förtvivlat. Han fick inget svar, och satte sig förkrossad ner med ryggen mot väggen under fönstret och grät. Ensam, utan möjlighet att rädda sin syster i en jolle på ett hav de inte ens visste namnet på.

Plötsligt hördes snabba steg utanför. Dörren rycktes upp. Innan

David hann reagera stod Sissela i rummet.

”Kom, skynda dig!” ropade hon.

David var för chockad för att reagera.

”Men så kom då!”

Sissela drog David med sig ut i korridoren och knuffade in honom i rummet där porten fanns kvar som tur var. Innan hon slängde igen dörren bakom dem hörde de springande steg i korridoren och David hann se två sjömän komma emot dem.

”Stäng! Stäng!” ropade han, fast Sissela redan stängt dörren.

”Kom igen. Kom igen! David!”

Sissela drog med sig den chockade David igen. De snubblade och föll in i porten. Den stängde sig efter dem med ett märkligt ljud. När sjömännen trängde in i rummet ett par sekunder senare fanns inte ett spår av Sissela, David eller porten.

Kapitel 3 En grotta vid vatten

Episod 10 Tillbaka på pensionatet

Den märkliga, blå stormen med de många platserna var över dem igen, precis som när de passerade porten åt andra hållet. De tumlade ut genom porten på golvet hemma i pensionatets källare och landade omtumlade på det stampade jordgolvet. De hörde samma märkliga ljud vid denna sida av porten. Knirr. Krasch-klang! Det fanns en musikalisk dissonans i ljudet, som plötsligt avbröts av ännu en metallisk krasch som ekade ut i källaren.

Sissela tittade mot väggen och förväntade sig nästan att se de två sjömännen komma ut genom stenarna. Men porten var borta. Det var tyst. Hon andades ut av lättnad.

”Hur gick det, David?”

David svarade inte men tog sig i alla fall upp på fötter. Han stirrade på stenväggen en stund, innan han gick fram och kände försiktigt på den. Han vände sig om och tittade på Sissela som också ställde sig upp.

”Vad hände?”

”Det hängde ner en tamp längs skrovet, ungefär midskepps. Jag klättrade upp på den.”

David nickade. ”Det med. Men jag menade ...” Han tittade på väggen igen. ”... det här. Vad är det?”

”Den är borta nu, vad det än var.”

”Ja. Vad det än är.”

De såg på väggen en stund och sedan på varandra igen.

”Du hann i tid. Och du tog dig ombord.”

”Ja.”

”Jag trodde nästan att ...”

David tystnade. Sissela gav honom en kram och de stod länge tysta med armarna om varandra.

”Jag är här David. Vi är här. Allt är bra.”

David gjorde sig fri och snörvlade lite.

”Vad hände med Greven och Jacobsson?”

Sissela berättade sin historia om hur piraterna tvingades lämna kaptenens hus utan diamanten, och hur hon själv tvingades vänta tills kusten var klar. Hon berättade om hur hon hittade en tamp att klättra upp på och nästan åkt fast när besättningen upptäckte henne.

”De var stora och klumpiga – det var inte så svårt att ducka undan.”

”Du får det att låta så enkelt. Jag var helskraj när Buller och Bång sprang förbi.”

”Hittade de diamanten?”

”Nej.”

”Det gjorde inte Greven heller.”

”Nej. Det kunde han inte ha gjort.”

”Vad menar du?”

”För det gjorde jag.”

”Vad säger du? Har du hittat diamanten?”

David tog fram diamanten och visade Sissela.

”Du skojar med mig. Är det den?”

David ryckte på axlarna. ”Jag gissar det.”

”David, är det den här som piraterna letar efter?”

David tänkte en stund medan han såg på den stora, flata, gröna diamanten som låg och glittrade i hans hand. Han darrade till. ”Jag tror det. Bång sa att de letade efter en stor, grön diamant.”

”Vad betyder det? Att vi har den, menar jag.” sa Sissela.

”Hur skall jag kunna veta det?” sa David. ”Jag vet inte mer än du. Jag bara såg den och tog den med mig.”

”Du brukar alltid veta sånt.”

”Brukar. Jag har ingen aning om vad det här betyder.”

”Fänrikens dödsmask då?”

”Jag vet inte. Hur skall jag kunna veta!”

”Lugna dig. Så vad gör vi då?”

De stod tysta en stund och tittade på diamanten.

”Ingen får veta detta.” sa David till slut.

”Det är klart.” sa Sissela.

”Vi måste veta vad som pågår här innan vi bestämmer oss för vad vi skall göra.”

”Vi skulle kunna sälja den. Pengarna lär ju räcka för att ta oss härifrån.”

David skakade på huvudet.

”Nej. Vi måste veta först. Vi måste veta. Och vem skulle vi sälja till?” Han tänkte en stund. ”Och så vill jag inte lämna pensionatet.”

”Vill inte lämna pensionatet?! Du är inte klok. Det är klart att du vill lämna pensionatet.”

”Pappa är här.”

”Båtsman? Än sen!” Sissela fnös. ”Vad skall du med honom till.”

David ryckte på axlarna igen. ”Det spelar ingen roll. Vi får inte diamanten såld och vi kan inte försöka förrän vi vet varför den är

viktig.”

”Varför?!” Sissela nästan ropade. ”Det är en diamant stor som ett äpple. Den måste vara värd två nya skepp!”

”Det är något mer. Det är något i hela den här historien som handlar om mer än pengar.”

”Vad menar du?”

”Den där resan vi just gjorde, och hålet i muren. Det är fullständigt obegripligt, magiskt. Det är något mer än pengar inblandat här.”

Sissela tittade på väggen igen.

”Ja.” sa hon och smålog, ”något knas är det i görningen.”

”Man undrar ju vad den här porten är.”

”Hörde du hur det lät när vi kom tillbaka? Kusligt tyckte jag.”

”Och alla de där platserna som liksom blåste förbi?”

David lyfte upp diamanten och såg på den.

”Jag tror att porten, diamanten, Fänrikens dödsmask och piraterna är sammankopplade på något vis.”

”Hur menar du?” undrade Sissela.

”Det vet jag inte. Men något säger mig att det här inte är någon vanlig diamant.”

”Jag visste inte att det fanns gröna diamanter.” sa Sissela.

”Det tror jag inte att det gör heller. Det är smaragder som är gröna.”

”Ingen får veta att vi har den.”

”Det var det jag sa. Vi måste gömma den.”

”Men om den är farlig då? Och så lägger vi den under kudden?”

”Under kudden! Där kan vi inte gömma den.” sa David och såg

förnärmad ut.

”Men var hade du tänkt gömma den då?”

”Någonstans där ingen kan hitta den, där vi inte behöver peta så ofta, men det måste också vara ett gömställe där vi lätt kan lägga dit den – och hämta den.”

”Det låter ju lätt.” sa Sissela och skrattade. ”Var hittar du det gömstället då?”

”Sissela!” David kom på något. ”Vet du var man gömmer en diamant? Någonstans där ingen letar efter den!”

”Det är klart, men var?”

”Någonstans där ingen tänker på att leta! Kom!”

David drog med sig Sissela upp från källaren. De smög sig upp genom huset, hela tiden med ögon och öron på helspänn. Förutom de vanliga knakningarna var det tyst i huset. Det var sen kväll och helt mörkt, men barnen visste hur de skulle gå, vilka plankor som knarrade, och kom oupptäckta till matsalen.

”David, vad i fyra verser shanty gör vi i matsalen?”

”Det är här vi skall gömma diamanten! Hjälp mig upp.”

David klättrade upp på bordet med Sisselas hjälp och lade diamanten i den gröna ljuskronan. Han backade lite och tittade på ljuskronan, varpå diamanten trillade ner på bordet. David satte dit den, och den trillade ner igen.

”Den passar precis inte.” sa David. ”Ge mig en sticka eller något att kila fast den med.”

”Du är inte klok.” sa Sissela medan hon sökte efter något litet att ge David. ”Gömma diamanten här där alla kan se den.” Hon räckte David en flis från ett vedträ. David tog den och kilade fast diamanten i en tom ljusmanschett.

”Det är det som är det fiffiga” sa David medan han hoppade ner från bordet.

”Hur så?” sa Sissela medan hon hjälpte David upp från golvet, och borstade av honom. ”Varför är det så fiffigt?”

”Därför att det var så den var gömd på skeppet, och piraterna hittade den inte.”

”Du menar att de ser den ...”

”... men de ser inte att det är diamanten. Just det.”

”Det är fiffigt! Nervöst, men fiffigt.”

”Har du något bättre förslag så lyssnar jag.” sa David. Han gick mot dörren utan att vänta på vad systemen hade att säga.

”Vart ska du?”

”Så långt från diamanten som möjligt.”

”Det låter klokt. Jag tror på dig.”

”Kom då.”

De gick ut genom dörren, ut i trapphuset med en blandad känsla av lättnad och överklighet. Lättnad över att ha vågat sig ut i äventyret och kommit hem igen, och överklighet över vad de just varit med om. En diamant som var enormt stor och kanske magisk, och en port som absolut var magisk på något sätt. Och ingen hade sett dem. De visste inte vad de skulle göra med diamanten eller varför den var viktig för piraterna. De kände inte till varför det fanns en magisk port i källaren. De visste i stort sett inget om vad som pågick i huset. Men de var nöjda med sig själva så långt, mycket nöjda; de hade vunnit. Men de visste inte heller hur mycket de hade framför sig innan de kunde andas ut.

Episod 11 En avbruten vila

De klev ut i trapphuset och rakt in i Båtsman Bränning som var på väg ner i trappan. Han tog dem båda i örat.

”Vad gör ni uppe så här dags?”

David skrek av smärta.

”Det är svårt att svara när du drar i örat!” sa Sissela och försökte göra sig fri.

Bränning släppte efter lite på Davids öra medan han drog lite extra i Sisselas.

”Svara mig!”

”Vi kom på att vi inte gjort disken ännu och ville göra det före frukost.” sa David.

”I matsalen? Du ljuger!”

”Det är sant! Vi ville se om det fanns några tallrikar kvar efter middagen.” sa Sissela.

Bränning drog med sig barnen tillbaka in i matsalen. Han släppte deras öron och gick runt i rummet medan barnen väntade vid dörren, gnidande varsitt rött öra. Bränning letade efter något men fann tydligen inget att vara missnöjd med. Han vände sig mot barnen och såg på dem.

”I väg till köket. Fixa disken och sedan direkt i säng.”

Han trängde sig förbi dem och gick sedan tillbaka upp i huset. David och Sissela tittade på varandra och andades ut.

”Det var nära.” sa David.

”Tänk att han inte såg diamanten.”

”Det var ju det jag sa.”

”Varför darrar du då?” sa Sissela.

”Kom så går vi.” sa David. Han lämnade matsalen och gick ner i trappan mot köket.

Sissela gick efter. När de diskade tillsammans gick det fort och de var snart klara. Trettio minuter efter Bränning lämnat dem låg de i sitt rum och försökte sova. Deras sovrum låg bakom köket, i ett litet rum som av någon anledning hade dubbel takhöjd. I taket hängde all tänkbar utrustning och prylar, för köket och annat. Där hängde grytor, lock, slevar, plåtar. Där hängde också änterhakar, åror, bommen till en liten segeljolle och annat som tar plats om det ligger på golvet eller på hyllor. Allt hängde i ett sinnrikt system av tampar i olika färger, alla samlade i en bunt invid dörren. David och Sissela hade inte lyckats förstå precis vilken tamp som gick till vilken pryl i taket. Det var oerhört frustrerande att vilja laga gröt och i tur och ordning få ner en ugnsfast form, en bakplåt, en dragg och ett par solblekta fiskarstövlar, allt medan grytan retfullt hänger kvar i taket.

På golvet fanns två liggunderlag som David och Sissela sov på och en liten byrå som var nästan tom så när som på några extra kläder. På tre krokar i väggen hängde två omgångar regnkläder, fortfarande fuktiga efter Sisselas och Davids roddtur. På väggen hängde också oljelampan, nu släckt och kall.

Barnen låg en stund och pratade innan de somnade, för att försöka få någon klarhet i vad som pågick. Det var svårt att koncentrera sig när de var så trötta efter sin långa dag. Innan de somnade bestämde de sig för att fortsätta följa piraterna på deras äventyr och jakt efter diamanten; om den nu var den enda diamanten de sökte.

Piraterna sov vanligtvis på dagarna och höll igång på nätterna, men de hade just kommit in efter sitt misslyckade äventyr på fartyget i hamnen, så barnen chansade på att de skulle kunna sova hela natten. De ville inte missa nästa äventyr, men de kunde inte hålla sig vakna längre.

Barnen låg i mörkret, båda med sina egna drömmar. Inget av

husets ljud störde dem, de sov djupt.

Plötsligt hördes ett brak i köket när köksdörren slogs upp. Steg, tal och slammer från köket trängde genom dörren in till David och Sissela och in i deras drömmar. I Davids dröm svepte ett kök fullt av pirater in bland de andra platserna han besökte, som en stormvind precis som i den magiska porten. Långsamt trängde det in i Davids medvetande att något var i görningen. Han satte sig upp tvärt. Genom springorna runt dörren kom ljus från köket.

”Sissela. Sissela!” Han skakade sin syster som vaknade med ett ryck. ”Något händer i köket!”

Båda barnen kröp den korta biten fram till dörren och lade ett öra mot den.

”Det är piraterna igen.”

Sissela kände försiktigt efter att haspen låg på. David skakade på huvudet.

”Om de tar i dörren måste den vara öppen, annars vet de att vi är här.” viskade han och öppnade haspen. Han hissade ner två tampar och tog tag i en av dem.

”Hissa upp mig.”

Sissela gjorde en slinga som David kunde stå på och hissade snabbt upp honom i taket. Sedan klättrade hon efter David på den andra tampen. Där hängde de stund och tittade ner på sina sovplatser. David undrade hur länge han skulle orka, men med Sisselas slinga skulle det gå en liten stund innan han skulle vara tvungen att släppa taget. Hans tankar avbröts av att dörren slogs upp. Därnere kom Bång in och såg sig om. Barnen vågade inte andas av rädsla för att han skulle titta upp. Han slöhängde på Sisselas tamp en kort stund, sedan gick han ut och slängde igen dörren efter sig.

”Där fanns inget!” hörde de honom ropa utifrån köket.

David och Sissela släppte ner sig och lade öronen mot dörren

igen. Det var tydligt att alla fyra piraterna gick runt i köket och letade mat.

”Har vi vad vi behöver?” Det var Grevens röst.

”Ja, Greven, det bör vara allt.”

”Då går vi. Buller, Bång – ta säckarna. Jacobsson, ta lyktan. Själv tar jag Fänrikens mask. Jacobsson, du går först till källaren.”

David och Sissela stirrade på varandra i dunklet.

”De är på väg till källaren. Masken! Porten!”

Piraterna lämnade köket på sitt vanliga bullriga sätt, utan att stänga dörren efter sig. David och Sissela trasslade sig ner på golvet, de kunde höra hur piraterna klampade iväg neråt trappan. Barnen gnuggade det sista av sömnen ur ögonen och gick efter.

Episod 12 Långgrunt

Piraterna gick mycket riktigt ner till källaren, och barnen smög efter. De såg hur ljusskenet från Jacobssons lykta försvann när han släckte lyktan och ersattes av det blå pulserande ljuset som barnen kände igen från sin resa genom porten alldeles nyss. Samtidigt hörde de den metalliska glaskraschen igen. Alla ljud från piraterna tystnade, och bara det blå ljuset var kvar som en påminnelse om att något pågick i källaren.

David och Sissela sprang ner, men stannade framför porten.

”Vi väntar en stund och ser om de blir utjagade av sjömännen.”
sa David.

”Väntar vi för länge hinner de kanske försvinna – det är inte säkert att de är på väg till kaptenen den här gången.”

”Men vi har diamanten. Varför gå med överhuvudtaget?”

”Det var du som sa det David; vi måste veta.”

”Det betyder inte att jag tycker om det. Jag gillar inte det där skeppet.”

”Kom nu.” sa Sissela och klev in i porten. ”Vi kanske kan ta reda på vart det seglar.”

Med de orden var hon förvunnen. David tog ett djupt andetag och klev efter.

De upplevde samma stormbyar fyllda med olika platser, men visste inte säkert om det var precis samma som förra gången. Allt gick så fort.

”Den här gången håller vi ihop, och lämnar inte skeppet!”

Inte ens om David ropade kunde Sissela höra honom, trots att hon var alldeles bredvid honom.

”Vi lär ju inte kunna lämna skeppet ändå,” tänkte David, ”om det

fortfarande seglar.”

David och Sissela landade med varsitt plask i knädjupt vatten. Vattnet trängde snabbt in genom kläderna. Det kändes först kallt mot den torra huden men kändes snart svalt, nästan behagligt. Botten var mjuk och gav efter lite när de rörde sig. Det var ett välkomnande vatten de stod i, och det var tydligt att det inte var vattnet utanför Pensionatet.

”Det här är inte skeppet.” sa David.

”Det är salt och det går dyningar.” sa Sissela. ”Det är havet.”

Ett blekt gryningsljus lyste över dem där de stod till knäna i vatten. Bakom dem fanns en mörk himmel och en mörk vattenyta. Någonstans där himmel och hav möttes kunde man ana en horisont, i alla fall om man hade lite fantasi. Framför barnen var himlen lite ljusare, och de kunde se hur vågorna sköljde över en sandstrand femtio meter därifrån. Stranden var bred och sträckte sig så långt de kunde se till höger. Till vänster mötte stranden en klippformation som skulle kunna vara ljus brun, det var svårt att avgöra i halvmörkret. Berget reste sig snabbt ur sanden upp mot toppen som låg högt upp på himlen. Precis hur högt var svårt att avgöra. I strandkanten var de fyra piraterna på väg upp på stranden och bort mot klipporna. Sissela såg att de bar på en hacka och spadar, förutom sin vanliga utrustning; svärd och pengasäckar som barnen visste var fyllda med mat från pensionatets kök.

Det som var allra märkligast med hela den här vansinniga situationen var att det inte fanns ett spår av porten eller det blå ljuset. Även om David inte tyckte om porten hade han förväntat sig det blå ljuset – tecknet på att fanns en länk till hemmet. Så fort man vänjer sig vid det allra märkligaste!

”Porten!” sa David. ”Var är porten?”

”Strunta i den så länge.” viskade Sissela och drog ner David så att de båda låg i vattnet med bara huvudena ovanför vattenytan. ”Vi

har större bekymmer än så.”

På stranden framför dem hade piraterna stannat och vänt sig om. Jacobsson höll upp lyktan och vadade några steg ut i vattnet, mot barnen. Han spanade ut över vattnet. Det var tydligt att han letade efter något.

Där barnen låg kunde de känna hur sanden från botten följde med dyningarna in i byxor och tröja. Sissela kände en tångkrabba som kilade över hennes hand. Inget av barnen rörde en muskel, de låg helt stilla. Tydligen kunde inte Jacobsson se något mot den mörka himlen. Han vände sig om och plumsade tillbaka. Alla fyra piraterna tog sitt pick och pack och gick mot klipporna.

”Där ser du,” sa David, ”man ser inget om man har lyktan mellan sig själv och det man letar efter.”

”Nybörjare!” sa Sissela och fnissade. David tittade på henne som om hon inte vore klok.

De ömsom simmade, ömsom kröp upp på stranden. De försökte vrida ur det värsta av vattnet ur sina kläder – en inte alldeles lätt uppgift när man ligger ner och har kläderna på sig. De gav upp och såg sig om. Piraterna, som måste ha hunnit fram till klippan vid det här laget, var försvunna.

”Som uppslukad av jorden.” sa Sissela och tittade mot klipporna.

”Ja.” sa David som tittade ut mot havet. ”Inte ett spår.”

”Vad pratar du om?” sa de plötsligt samtidigt när de såg vartåt den andra tittat.

”Du pratar fortfarande om porten.” konstaterade Sissela.

”Och det gör inte du?” frågade David.

”Jag pratar om Greven. Om piraterna.”

”Medan jag funderar över varför porten inte är där och hur vi skall komma hem.”

”Bestäm dig – vill du veta vad som händer eller vill du hem?”

”Båda.” sa David och log snett.

”Greven har masken, det är väl honom vi måste ha koll på om vi vill hem?”

”Om.” uppmärksammade David. ”Du sa om vi vill hem.”

”Ja, om. Kom nu! De gick häråt.”

Sissela smög försiktigt efter piraterna. I det lilla ljus som fanns kunde hon se utkanten av en skog av martallar där sandstranden tog slut, på hennes högra sida. På hennes vänstra sida skvalpade havet. Bakom henne sträckte sig sanddyner bort i mörkret. Framför sig såg hon skuggan av klippan men ingen lykta. Piraterna hade försvunnit. David skakade sand och vatten ur sina skor och smög efter. Efter fem steg var de genomblöta skorna fulla med sand igen.

Episod 13 Gå till sjöss

”Vart tog de vägen?” viskade David till Sisselas rygg framför honom.

”Ingen aning. Vi smyger fram till klippan så får vi se. Tyst som en mus!”

De smög fram till klippans fot och såg sig omkring igen. David tittade ner på sina blöta, sandiga skor och såg fotspår i vattenbrynet. Någon hade gått längs klippan ut i vattnet, alldeles nyss. Det kunde bara vara piraterna, vattnet hade ännu inte hunnit skölja bort fotspåren helt. Han pekade på spåren till Sissela som stod och såg upp mot klippan.

”Fotspår som leder ut i havet igen!” sa Sissela.

”Ut i havet igen.” sa David förvånad. ”Skall de gå till sjöss?”

”Tyst med dig lustigkurre. De vet nog vad de gör.”

Barnen följde fotspårens riktning ut i vattnet. Det var långgrunt, så de kunde följa klippan mer än hundra meter utan att vattnet blev djupare än till knäna på dem. Precis när botten började dyka ner under dem tog klippan slut, tvärt som ett yxhugg. David och Sissela tittade försiktigt runt hörnet. Det visade sig att klippan var en udde! Bakom den kunde de ana att sandstranden fortsatte bortåt.

”De måste ha gått runt.” sa Sissela.

”Eller in där.” sa David och pekade.

Mitt i udden, alldeles bredvid där barnen stod, bröts inte vågorna mot berget utan rullade vidare in i en grotta. De kunde höra ekot av vågskvalp från det inre av grottan. Den var ungefär tre meter bred och två meter hög, men det verkade bli allt lägre i tak längre in. Det var mörkt i grottan, så helt säkra kunde de inte vara.

”Vad tror du?”

”Låt oss ta en titt innan vi går vidare.”

Sagt och gjort, David och Sissela gick in i grottan. De klev in i grottan av ren nyfikenhet, utan att fundera så mycket över vad de skulle göra om de stötte på piraterna. David och Sissela hade tydligen glömt att piraterna var mindre än hundra meter framför dem när de landade i vattnet. Med tiden måste de ha vant sig vid rädslan, och tänkte kanske inte så mycket på den längre. De hann bara gå en fotfull steg in i grottan när de såg ett ljus brinna; en fackla eller en lykta. Ljuset kom från en plats bakom dem! De snodde runt och stod plötsligt öga mot öga med Greven och Jacobsson.

”Jag tyckte väl att jag hörde två plask.” sa Greven och hånskrattade.

Bättre fly

Sjungs av: David och Sissela

*Vad tänkte vi på? Vi skulle sett oss om!
Trodde vi det skulle gå? Det hade varit rätt åt dem!*

*Är du fast i en skreva, mellan svärd och hav och berg
Då är det dags att reva, då får du bekänna färg*

*Spring för livet, nu är det vi som drar
Spring för livet, här skall sjutton vara kvar
Om det inte är din grej
Att slåss när någon hotar dig
Spring för livet --- är helt rätt för dig*

Bort från Båtsmans tjat. Ett annat hav, en annan fjärd.

Vi sökte en pirat, men fick fly från Grevens svärd.

Spring för livet...

*Vi har flytt så här förut, som en tärna från en trut
Allt är slut, men det finns en väg ut*

Spring för livet...

David och Sissela vände om igen och sprang in i grottan. Den blev lägre och lägre för varje steg. Till slut blev de tvungna att krypa i vattnet. Greven och Jacobsson hördes bakom dem men ljuden tystnade i och med att barnen kröp in i det innersta av grottan. Det var som en grotta i grottan – ett större utrymme efter den mycket trånga sista delen av gången. Lite högre i tak och lite bredare, men fortfarande trångt. Det påminde om insidan av en igloo, fast av sten. Barnen satte sig bredvid varandra med ryggarna mot bergväggen så långt bort de kunde komma från den trånga passagens mynning. Ett svagt ljussken från Jacobssons lykta utifrån nådde in till dem där de satt.

Episod 14 Grevens historia

”Kom ut!” hörde de röst säga utifrån. Rösten var vänlig men bestämd och lät som Greven. ”Vi skall inte göra er illa.” David rös.

”Ännu.” fnissade någon.

”Håll mun pappskalle.” sa en tredje röst som lät som Jacobsson.

”Aye Styrman, håller mun!”

Greven fortsatte. ”Det finns ingen annan väg ut, men vi vill er inget illa. Inte Buller heller, bry er inte om honom.”

Det var tyst en stund.

”Kom nu då!”

”Aldrig!” ropade Sissela. ”Aldrig i livet!”

Det var tyst en stund till.

”Det var duktigt av er att hitta porten. Och modigt att våga gå in. Är ni nyfikna på varför den finns hemma hos er? Kom ut så berättar vi.”

”Vi kan höra er härifrån.” sa David.

”Nåväl, bara för att visa att ni inte behöver vara rädda. En stund till har vi, sedan kommer högvattnet och då måste ni komma ut om ni inte skall drunkna därinne. Gott. Hör på.”

reven som berättade hur de fyra piraterna varit vanliga sjömän som bodde över vintern på ett alldeles vanligt litet pensionat på västkusten. Pensionatet hette Jungman Finnmans Fiskehamn och var det trevligaste ställe man sett. God mat, andra sjömän att prata med framför brasan på kvällarna och välpyntat med räkmönster på gardinerna. Det drevs av herr Finnman (som var före detta sjöman som tröttnat på att ständigt vara sjösjuk och

bortrest) och hans fru. På pensionatet bodde också parets två små barn och mammans bror.

”En dag kom en skuta seglande och ankrade strax utanför holmen där pensionatet låg. En jolle sattes i sjön från fartyget och fyra personer rodde till holmen. Ingen av oss såg att de var pirater förrän de nästan var framme och Finnman hann inte gömma undan en enda av de få värdefulla saker de hade. Piraterna var över oss på ett ögonblick. De var fruktansvärda. Ingen av oss drömde om att göra motstånd.

Men fru Finnmans bror, Fänrik Gyllentoft, var inte lättskrämd. Han vaknade av att en pirat kom in på hans rum, och började dra sitt svärd för att försvara sitt hem och sin familj. Piraten drog en pistol ur bältet och sköt fänriken i hjärtat. Han dog med detsamma utan att ens ha hunnit ur sin säng. Piraterna tog allt som kunde vara av värde och seglade iväg.

Ingen kunde ha hindrat dem; i alla fall inte vi vanliga matroser. Ingen visste heller var de kommit ifrån eller vart de tog vägen. Ingen brydde sig så mycket om det, alla hade sin egen sorg att bära. Det var bara de två små barnen som inte var medvetna om vad som hänt, hur de förlorat sin morbror. För oss gick det an, men barnens mamma blev tokig av sorgen. Innan vintern var över och vi hunnit flytta ut för att gå till sjöss igen hade hon förvandlats från en glad och lycklig mamma till ett monster; hämndgirig och elak. Hon åldrades månader varje vecka, årtionden varje månad. Hon blev ful, och på något sätt var det som om hela pensionatet – och alla i det – blev elakare, äldre och fulare. Bara barnen såg ut att inte påverkas.

Våren och sommaren kom, och vi fick ingen hyra på något fartyg som vi såg ut, så vi stannade på pensionatet. Allt blev värre, elakare, äldre. Finnman inte minst. Han bytte namn till Båtsman Bränning, och pensionatet tog nu bara pirater som gäster.”

David och Sissela såg på varandra.

”Tror du verkligen...” viskade Sissela.

”Jag vet inte, men det låter så.” viskade David tillbaka.

”En dag kom Finnmans fru och sa att hon gav sig av för att söka hämnd på piraterna för sin brors död. Hon sa också att hennes brors dödsmask fanns gömd någonstans i huset och om hon inte kom tillbaka skulle vi leta rätt på den. Den skulle hjälpa oss hitta tre diamanter som var gömda på olika ställen runt havet. Med hjälp av dödsmasken och diamanterna skulle allt ställas till rätta. Men om vi sökte rätt på dödsmasken innan tiden var inne skulle hon utkräva hämnd på oss också. Hämnden var hennes sa hon, och bara om hon misslyckades skulle vi få försöka. Därefter rodde hon iväg i pensionatets lilla jolle.

Vi blev alla lite skraja för henne, hon såg ut att vara genomtokig. Vi har inte sett henne sedan dess. Vi fick aldrig reda på när tiden skulle vara inne.

Det har gått fem år sedan dess och för några dagar sedan hittade vi masken av en slump i ett lönnfack på vinden. När någon av oss sätter på sig masken öppnas en port i källaren ... den har ni ju sett. Hur det går till vet jag inte. Inte heller vet jag hur hon fick krafter till att göra allt detta. Men hon har sagt att det finns tre diamanter gömda och att allt ställs tillrätta om vi hittar dem. Vi måste försöka. Kanske blir allt som det var.

Kanske kommer hon tillbaka, vad vet jag. Jag tror att vi måste hitta diamanterna innan hon upptäcker att vi letar. Det finns tre hål i dödsmasken; ögon och mun. Om vi kan fylla dem med de tre diamanterna innan hon upptäcker oss tror jag att mardrömmen är över.”

”Vad hette hon?” sa David plötsligt.

Greven var tyst en stund. ”Henrietta” sa han till slut.

”Henrietta.” sa David för sig själv.

Sissela såg på David och visste vad han tänkte. Var det deras mor

som Greven beskrev? Var det sanningen de fått höra? Hon kunde inte tro att Greven skulle vara så ärlig mot dem.

”Varför är ni så elaka på pensionatet och så snälla nu?” frågade hon.

Det hördes skratt utifrån.

”Snälla? Vi är inte snällare nu än någon annan gång. Men vi har nytta av er och därför har vi ingen anledning att slå ihjäl er. Men vi har inte allt tålamod i världen.

”Nytta, vad för nytta?” sa Sissela.

”Ni är små och kan gräva i grottan ni sitter i. Ni är barn; perfekta på andra ställen där vi behöver smälta in bland vanligt folk. Nu när ni känner till diamanterna har vi inget att förlora på att berätta – ni vill säkert hitta diamanterna lika mycket som vi vill.”

Plötsligt tog Jacobssons röst över, mer hotfullt: ”Men om ni hindrar oss, eller hittar en diamant utan att lämna över den... då har vi plötsligt ingen användning av er längre. Ni förstår säkert vad det skulle betyda. Ni känner till hemligheten.”

”Såja Jacobsson, lugna sig. Barnen är på vår sida, eller hur?” Grevens röst var lugn och vänlig men frågan hade en underton av hot. Barnen var tysta och såg på varandra.

Episod 15 Här finns inget!

”Eller hur?” sa Greven igen, men ett tydligare hotfullt tonfall.

”Ligger det en diamant under sanden här inne?” sa David.

”Vi tror det.” sa Greven.

”Skicka in två spadar så letar vi,” sa David, ”så snart vattnet sjunkit undan.”

”Ja,” sa Sissela, ”vattnet är lägre nu. Jag tyckte att du sa att det var på väg att bli högvatten.”

”Tyckte du det? Då hörde du fel. Här är spadarna.”

Två spadhandtag stacks in genom ingången. David och Sissela tog var sin och började gräva. Det var svårt att gräva under vattnet, så de fick börja längst in i grottan där sanden inte låg under vatten. De slog i huvudena i taket vid varje spadtag och David gav upp ganska snart. Sissela kämpade på, en lång stund grävde hon och kände efter i sanden med spadspetsen. En allt större del av den inre grottan blev uppgrävd och till slut hade hon grävt upp hela.

”Här finns inget.” sa hon till slut.

”Reva mina råsegel!” sa Greven. ”Har du letat överallt?”

”Varenda sandkorn är uppgrävt.”

”Finns det några stenar att vända på, något ställe i bergväggen där man kan gömma en diamant?” fortsatte Greven.

”Inte vad jag kan se.” sa Sissela när hon sett sig runt en stund.

”Leta igen.”

”Inte vad jag kan se, sa jag!”

”Sitt i båten, jag ville bara vara säker. Bra jobbat. Kom ut så får ni

något att äta.”

David och Sissela hade egentligen inget val. De var trötta, våta och hungriga. De kunde inte fly, och en vänlig pirat är bättre sällskap än en irriterad pirat. De kröp ut i den yttre grottan till de väntande piraterna.

Den yttre grottan var också uppgrävd överallt där vattnet dragit sig undan. Buller och Bång var i full färd med att gräva och leta. Greven och Jacobsson satt på var sin avsats och åt på var sin fårfiol. Greven höll fram en näve torkad fisk till barnen.

”Välkomna ut.” sa han kort och viftade otåligt med fisken.

Barnen svarade inte men tog fisken och åt glupskt medan de satte sig tillrätta i sanden en bit från Greven och Jacobsson.

”Vila ni när ni har ätit,” sa Greven mellan tuggorna, ”det tar en stund innan vi är klara här.”

”Får jag se masken?” sa David.

Greven och Jacobsson såg på varandra, Jacobsson misstänksamt och Greven utan att visa vad han tyckte. Till slut ryckte Greven på axlarna och tog fram en mask ur väskan som låg bredvid honom. Han räckte masken till David.

Den var förvånansvärt lätt, som om den var ihålig. Den var gjord av glaserad lera, gråmålad och välvd efter huvudets form. Den hade tre öppningar, precis som Greven beskrivit. Runt varje öppning fanns en ring av färg; röd kring munnen, blå kring höger öga och grön kring vänster öga. I övrigt var den slät och utan utsmyckning. Av någon anledning hade den ingen näsa.

”Han har fått en blåtira runt ögat som ni ser” sa Greven, troligen i ett försök att vara lustig.

David räckte fram masken till Sissela som skakade på huvudet. Jacobsson gav David en misstänksam blick. Greven fick tillbaka masken av David och lade tillbaka den i väskan.

”Vila er ni.” sa han och återgick till sin fårfiol.

David och Sissela såg på varandra men vågade inte säga något av rädsla för att säga något som de inte ville att piraterna skulle veta. Det hade varit lätt att försäga sig och ge en ledtråd till att de var med på förra resan och att David redan hittat en diamant. Än var de inte helt övertygade över piraternas ärlighet. De kurade ihop

sig för att försöka sova, eller åtminstone försöka se ut som om de sov.

Medan barnen sov räv hittade Bång något som visade sig vara en gammal tråkista. Det blev stor uppståndelse bland piraterna och barnen sprang efter Greven och Jacobsson för att se efter. Buller och Bång bände och drog för att få upp kistan ur den dyiga sanden.

”Ta upp den, ta upp den!” sa Greven otåligt.

”Jag försöker, men den har sugit sig fast i sanden.”

”Ta i då!”

Till slut fick de upp den. Det var en liten, ganska typisk skattkista, av ek med välvt lock och smidda, svarta järnbeslag. Den var inte låst.

”Hänglåset ligger här, titta!” sa Bång och pekade ner i gropen där kistan legat. Där låg mycket riktigt ett hänglås, med bygeln avslagen.

”Ett dåligt tecken.” sa Greven och såg trött ut. ”Öppna kistan.”

Buller öppnade locket och hällde ut kistans innehåll i sanden. I kistan fanns sand och vatten, inget annat.

”Det räcker inte till ett sandslott en gång.” sa Buller.

”Förbannelse.” sa Greven. ”Någon har varit här före oss!”

”Det ser inte bättre ut, Greven.” sa Jacobsson grinigt.

”Skall vi gräva vidare?” sa Bång och lutade sig mot sin spade.

”Nej, här finns inget att hämta. Vi går.”

Piraterna samlade ihop sina pinaler och traskade ut ur grottan med barnen efter sig. Där ut var det nu full dag, och när de kom ut ur grottan kunde barnen se segel vid horisonten. Av någon anledning gick piraterna inte till vänster där porten borde vara, utan rakt fram, i riktning mot seglen vid horisonten.

Efter en liten stund tog Greven fram masken igen och satte den för ansiktet. Plötsligt kände barnen hur sanden under deras fötter sjönk undan och de sjönk ner under vattenytan. Just när de var på väg att få panik upptäckte de att de var på väg in i den blå porten som denna gång hade öppnats i sandbotten under deras fötter. De tittade upp och såg vattenytan ovanför sig. De tittade ner och såg alla de okända platserna komma virvlande.

Efter en stund tumlade piraterna och barnen ut i den vanliga högen av armar och ben på golvet i pensionatets källare.

Kapitel 4 Den blå diamanten

Episod 16 Mellanlandning

Piraterna och de båda barnen låg i en sandig, blöt hög på golvet. Bredvid dem låg en liten plattfisk och tittade sig förvånat omkring. Greven tog av sig masken och porten slöt sig med det där märkliga kraschande ljudet. Nu var David säker på att han hörde ett kvinnoskratt. I samma ögonblick försvann fisken med ett plopp, just som Buller sträckte sig efter den.

Grevens besvikelse över att inte ha hittat diamanten var påtaglig. Han slängde ner masken i väskan och muttrade något ilsket medan han lösgjorde sig ur högen av blöta kläder, irriterade pirater och misstänksamma barn. David och Sissela tog sig också upp, medan de vred vattnet ur hår och tröjärmar. David smet ut i korridoren innan piraterna hämtat andan. Sissela passade på att följa med. David ryckte med sig en spann och en mopp som stod i korridoren.

”Vi spelar med så länge, tills vi hunnit prata om det här utan piratsällskap.”

Det var allt de hann komma överens om innan de var tillbaka i rummet där piraterna fanns. Piraterna var fortfarande på dåligt humör, men barnens ankomst ändrade på det.

”Vila mina vantspridare!” sa Bång, ”Vad pysslar ni med?”

”Vi tänkte torka upp vattnet på golvet.” svarade David och ställde ner sin spann och mopp.

”Varför det? Och varför med en mopp?” sa Bång och fnissade.

”Varför inte?” sa Sissela.

”Bång menar att det är bortkastad tid,” sa Jacobsson och himlade med ögonen, ”i och med att källaren har stampat jordgolvet.” Han

lutade sig fram och spände ögonen i Sissela. ”Och moppen blir smutsig.”

”Kanhända.” sa Sissela och ryckte på axlarna. Hon visste ju att hon och David bara hämtade moppen och spannen för att de skulle kunna få en stund för sig själva.

”Nä nä.” sa David och vände sig mot Sissela. ”Vi struntar väl i det då.”

”Mopp på ett jordgolv.” sa Buller och skakade på huvudet. ”Er kan man visst inte ha till någonting.”

”Kan man visst!” sa David. ”Sissela är världens bästa matros.”

Alla piraterna skrattade.

”Säkert pysen.” sa Buller och vände sig till Sissela som var på väg med David ut genom dörren. ”Vet du vad en vantspridare är då?”

”Det är en treåring som gör vågen.” sa Sissela och räckte ut tungan åt Buller. ”Det är märsen du menar såklart. Vad mer vill du veta?”

Greven skrattade åt Buller som såg snopen ut.

”Det är möjligt att hon är liten, men stake, det har hon.” sa han.

”Ungar, gå och lägg er några timmar, så är det dags för nästa försök sedan.”

”Aye Greven!” sa David.

”Bra!” sa Greven uppskattande. ”Aye Greven. Bra!”

”Och kom ihåg,” sa Jacobsson, ”att vi vet inte om Bränning är att lita på. Inte ett ord till honom om att ni är med oss ut eller hur det går.”

”Det skall bli.” sa David. Sissela nickade tyst när Jacobsson stirrat på henne en stund.

”Till kojs!” sa Greven och trängde sig förbi David och Sissela ut genom dörren.

David och Sissela förberedde lunchen åt Bränning och piraterna och gick sedan och lade sig, utmattade och fortfarande i sina fuktiga kläder. De kunde inte sova. Trots att de vänt och vridit på allt som hänt och allt som Greven sagt hade de svårt att bestämma sig för om de skulle lita på piraterna.

”Så länge de har användning för oss kan vi lita på dem.” sa David.

”Och när de plötsligt inte har det längre? Då ser vi helt enkelt till att vara någon annanstans?”

”Något ditåt.” sa David och boxade sin kudde. ”Vi får försöka vara beredda.” Han lade huvudet på kudden och suckade.

”Det låter...” sa Sissela och tänkte efter, ”... svårt.”

Det höll David med om. Men deras bästa chans att få reda på vad som hände – och kanske till och med bli kvitt förbannelsen – var att hjälpa piraterna.

”Förbannelse?” sa Sissela. ”Tror du att det ligger en förbannelse över pensionatet?”

”Vad skulle du kalla det annars?” sa David. ”En dålig säsong, men det ordnar vi lätt med två burkar linoljefärg?”

David och Sissela låg vakna länge.

Hela lunchen nästa dag försökte alla utom Bränning kväva sina gäspningar. Bränning såg misstänksamt på barnen som försökte låtsas som om de inte märkte det. Piraterna svarade undvikande och kort på Brännings frågor om hur det gick på det första äventyret. Bränning visste ju inte att de redan varit på två äventyr, och piraterna tänkte tydligen inte berätta det för honom. Inte barnen heller. De hade fullt upp med att servera maten och att inte titta på diamanten som hängde i ljuskronan.

”Titta inte på diamanten. Titta inte på diamanten.” hade David

sagt till sig själv när de var på väg in i matsalen med maten, lite tidigare under lunchen. ”Titta inte på diamanten.” Så öppnade han matsalsdörren och tittade direkt på diamanten. ”Jag kunde ha sparkat mig själv till på torsdag.” sa David till Sissela efteråt. ”Något så urbota dumt!”

Piraternas ovilja att berätta något gjorde Bränning allt mer frustrerad och arg. Han tog ut det på barnen, som fick göra om både det ena och det andra för att det inte var tillräckligt bra. ”Stek fläsket längre!”, ”Koka äggen hårdare!”, ”Skär brödet tunnare!” Den här dagen var Båtsman inte nöjd med något.

”Kom in med maten tidigare!” sa Buller och fnissade.

”Baklänges!” sa Bång. De båda piraterna skrattade högt tills de fick sluta för att de var tvungna att gäspa igen.

Till slut var lunchen över, och piraterna gick upp till sina rum. Greven dröjde sig kvar. Barnen passade på att smita till köket för att diska, och hoppades på så vis slippa svåra frågor från Bränning. Han i sin tur var upptagen med att försöka locka ur Greven något om deras äventyr. Denna dag bestod barnens diskning av att lägga alla tallrikar, muggar och bestick i blöt. Så fort de gjort det smet David och Sissela iväg till källaren. Bränning, som stack ner till köket så fort Greven lämnat matsalen, missade dem precis. Han sprang ut i trapphuset igen men kunde inte se dem – de hade valt att gömma sig i löntrappan mellan köket och matsalen.

Till slut gav Bränning upp och barnen kunde gå till källaren. Piraterna väntade på dem; de hade gått direkt till källaren efter lunchen.

”Ungar Ohoj!” sa Bång.

”Klart för avgång!” sa Buller.

”Vet Bränning om att ni är här?” sa Jacobsson.

”Nej, han gick uppåt i huset när han inte kunde hitta oss i köket.”

sa David. ”Vi har en liten stund på oss innan han letar här nere.”

Greven tog upp masken ur väskan och tog den på sig, och barnens tredje äventyr i porten tog sin början, denna gång tillsammans med piraterna.

Episod 17 Tavernan Gippande Gösen

De landade i en gränd som såg ut som om den skulle kunna ligga i samma fiskeby som fartyget de nästan seglade med i första äventyret. Greven tog av sig masken och lade den i väskan. Samtidigt som porten slöt sig lade Jacobsson en hand på Grevens axel.

”Är det klokt att stänga porten?”

”Vi kan inte riskera att någon hittar den. Och Bränning är misstänksam, han såg nyfiken ut. Om jag nu kunde få min vapenrock tillbaka så kan vi fortsätta.” lade ha till med en blick på Jacobssons hand. Jacobsson tog direkt bort den och bad om ursäkt.

”Alls inget att be om ursäkt för Jacobsson, gör bara inte om det.” sa Greven. ”Följ mig!” sa han och började gå.

De gick ut från gränden utan att smyga, och utan att dra sina vapen. Sissela såg sig om efter kaptenens hus men kände inte igen sig. Den lilla gruppen svängde vänster mot ett hus där det trängde ut ljus runt fönsterluckorna. Huset hade två våningar, men allt ljus kom från bottenvåningens fönster. Huset hade fasader med vit flagnande puts och en grön port med portklapp av mässing. Ovanför porten dinglade en skylt som var blekt av sol, vind och saltmättad fukt men som fortfarande annonserade att här hittade man tavernan Gippande Gösen, under ledning av Sigge Stagvänd.

Greven stannade just som han var på väg att öppna porten. Han såg på David och Sissela.

”Jag svarar om någon frågar er om något.”

”Vad är det vi skall göra?” sa David.

”Vi skall ta oss ett järn.” sa Greven och öppnade porten.

Inne på Gippande Gösen var det mycket folk. Mycket folk för ett så litet hus. Kanske var det trettio personer som satt runt de

fem eller sex bord som stod spridda runt rummet. De var alla klädda som pensionatets pirater, och beväpnade till tänderna. I ett hörn till höger stod en bardisk upptryckt mot en vägg, som troligen dolde ett kök av ljuden att döma, och en trappa till andra våningen.

Några av gästerna tittade till på de nyanlända när de kom in, men de flesta märkte dem inte. De var upptagna med sina egna sällskap. Folk skrattade, åt, drack, pratade och någon sjöng.

Gippande Gösen

Sjungs av: Gästerna på tavernan Gippande Gösen

*Trettio veckor på en båt. Tänk vad sill vi åt!
Äntligen i land. En välkomnande strand
Vi tar oss in under tak nu när varje tross är slak*

*Det blir fest i varje gård när vi har kommit hem
och fast vintern varit svår så blir det fest igen
Sångerna är lätta: ”Vi är rika och vi är mätta!”
Mellan sångerna vill vi prata om att vi är rika och lata.
Diamanter och spökerier i våra enkla melodier.
”Vi vill ha våra biffar släta.”
Här är en torsk som vi vägrar äta.*

*Tänk att ryktet talar sant – Vi har hittat världens
diamant!
Ett överraskande besök till en gård och till dess kök.
En dolk är en bra tolk när man skall övertala folk.*

*Det blir fest i varje hus när vi har hittat den
Hämta mina kurs, nu blir det fest igen
Sångerna är lätta: ”Vi är rika och vi är mätta!”*

*Mellan sångerna vill vi prata om att vi är rika och lata
Diamanter och spökerier i våra enkla melodier.*

”Vi vill stjäla och vi vill röva.”

En diamant kan man alltid behöva.

Det blir fest i varje hem för vi har stulit den

Att någon kom i kläm det hade vi på känn.

Sångerna är lätta: ”Vi är rika och vi är mätta!”

Mellan sångerna vill vi prata om att vi är rika och lata.

Diamanter och spökerier i våra enkla melodier.

”Vi är rika och vi är glada”. Var e kapten, han ska bada.

Greven och hans sällskap slog sig ner vid ett tomt bord nära dörren. Till bartenderns stora glädje beställde de varsitt glas av tavernans egen brygd. Den var ljus, skummande och smakade förfärligt. David och Sissela rörde inte sina glas. Buller och Bång hade redan druckit ur sina glas när de upptäckte vad de andra tyckte om innehållet.

”Billigt skräp.” sa Jacobsson tyst.

”Tålmod, Jacobsson.” sa Greven och vände sig mot David och Sissela.

”Hör på. Jacobsson kommer att be en man vid ett annat bord komma hit. Ser ni mannen där borta? Titta inte båda två på en gång! Mannen i svart rock vid bordet invid väggen. Han kommer hit. Ni skall låtsas vilja ta hyra på hans kaptens fartyg, i kabyssen. Han tar med er till sin kapten, och oss också om vi har tur, annars smyger vi efter. Vi vill tala med hans kapten, men det är en blyg stackare.”

”Aye Greven!” sa David. ”En sak bara.”

”Ja, vad är det?” sa Greven otåligt.

”Vad är det för spökerier de sjunger om?” frågade David.

”Jag tror inte på spöken.” sa Sissela.

”Strunta ni i det. Det är diamanten som är det viktiga.” sa Greven.

”Jag tyckte väl att de sjöng något om en diamant!” sa Buller.

”Den unga damen tror inte på spöken, Greven.” sa Jacobsson.

”Tack för informationen styrman, jag är inte döv.”

Sällskapet fortsatte låtsas dricka ur sina glas och efter en stund reste sig Jacobsson. Han tog med sig Bullers tomma glas och gick bort till baren, och ställde sig som av en händelse bredvid mannen i den svarta rocken. Jacobsson beställde ett glas till. Han stod kvar och drack långsamt. Piraterna och barnen såg hur han började prata med mannen i svart. Efter en stund kom de båda männen bort till Grevens bord. Mannen satte sig ner och tittade på Greven.

”Er styrman säger att ni har mer hjälp i kabyssen än ni behöver.”

”Det är riktigt.” sa Greven. ”De här två är duktiga. Vi behöver dem inte just nu.”

”Vi har en segling som kommer att ta ett halvår, så det passar bra.”

”Fint! För en handfull mynt är de era.”

”Vilket hav seglar du på, tokstolle? Jag har inga pengar till dig för två barn, glöm det.”

Jacobsson började dra sitt svärd, men Greven lade en hand på hans svärdsfäste och stoppade honom.

”Vem har pengarna?” sa han utan att ta blicken från mannen.

”Det har du inte med att göra. Varför skall jag betala pengar för att ha två småbarn i min kabyss?”

”Sissela,” sa Greven, ”hur länge har du arbetat till sjöss?”

”Sex år.” sa Sissela.

”David?”

”Sedan jag kunde hålla balansen på däck.” sa David. ”Fem år.”

Mannen tittade på barnen en stund och sedan på Greven.

”Min kapten får avgöra detta.” sa han till slut.

”Visa oss till honom.” sa Greven och reste sig.

Episod 18 Under tiden, på pensionatet

Under tiden, på pensionatet, var Båtsman Bränning upptagen med att fundera. Han satt i sitt arbetsrum och vägde på stolen med händerna bakom nacken. Han såg ut genom dörren och funderade. Något var inte som det skulle; ungarna betedde sig inte som vanligt. Disken låg i blöt istället för att ligga på sin plats i skåpet, prydligt diskad. Och alla gäspningar de försökte kväva under middagen! Vad hade ungarna för sig? Och varför ville piraterna plötsligt inte berätta hur jakten gick? Bränning kunde bara gissa att ungarna måste vara inblandade på något sätt i piraternas äventyr.

”Förbannade glin att lägga sig i överallt.” tänkte han. Plötsligt satte han sig upp i stolen. ”Tänk om de följde med piraterna in i porten? Tänk om de varit på den andra sidan. De döljer något!”

Bränning gnuggade tinningarna och tänkte så det knakade ikapp med huset.

”Andra sidan med piraterna. Tänk om de tagit med sig något därifrån?”

Det kanske var för mycket att förvänta sig, men kanske hade de ändå tagit med sig något, om de nu varit iväg. Han slog en handflata i skrivbordet och reste sig. En tom flaska billig rom rullade av skrivbordet och ner på golvet.

”Har de gömt något så hittar jag det. Det är ändå dags att kolla upp deras gömställen.”

Han sparkade undan flaskan och gick ut genom dörren. Han stängde den hårt bakom sig.

Med barnen i släptåg följde piraterna efter mannen från Gippande Gösen genom den lilla fiskebyn. Då och då stannade han och såg sig om. Ofta vinkade han med sig sällskapet, och

särskilt om någon av dem kommit några steg efter de andra. Efter ungefär en kvarts promenad kom det lilla sällskapet till ett hus i norra delen av byn. Huset låg nere vid vattnet och var lite större än de omgivande husen. Stora portar mötte besökaren både från land och havssidan; det såg ut som ett lager eller omlastningshus mellan havs- och landtransport. Mannen tecknade åt piraterna och barnen att stanna och gick ensam fram till huset där han knackade på en sidodörr. Den öppnades och mannen förde ett viskande samtal med någon därinne. Efter en stund vinkade han fram sällskapet och satte upp två fingrar i luften. Budskapet var tydligt; två av piraterna fick följa med barnen in i huset.

Greven tittade på Buller och Bång och sa: ”Ni två går ingenstans, gör ingenting, säger ingenting, tänker ingenting förrän vi är tillbaka.”

”Aye, Greven!” sa Buller.

”Aye Greven.” sa Bång. ”Varifrån är vi tillbaka?”

”Låt mig försöka.” sa Jacobsson och vände sig till Buller och Bång. ”Greven och jag skall gå in i det där huset,” sa han långsamt och tydligt, och pekade, ”och ni två väntar här tills vi är tillbaka. Barnen skall hjälpa oss med en sak.”

”Det vore fint om barnen också fick veta vad de skall hjälpa till med.” sa David försiktigt.

”Lita på mig.” sa Greven. ”Ni behöver inte göra eller säga något, och vi är tillbaka här om några minuter.”

David och Sissela såg på varandra. Något i deras blickar mot varandra fick dem till slut att lita på piraterna. I efterhand konstaterade David att det var dumt, men i denna stund hade de inte kraft att stå emot.

”Aye Greven.” sa bägge två.

”Fint. Följ mig.”

Greven, David och Sissela gick fram till mannen vid dörren.

Jacobsson dröjde sig kvar en kort stund och sa något till Buller och Bång som nickade, innan han också skyndade efter till den otålige vägvisaren vid dörren. Alla fyra släpptes in och dörren stängdes bakom dem.

Episod 19 Fattig? Jag?

Bränning letade igenom alla platser där barnen brukade vara, för att hitta något han inte visste vad det var. Han visste inte ens om det fanns något att hitta, men han hade sökt planlöst efter barnens små hemligheter förut. Denna gång hade han en smygande misstanke om att barnen dolde något för honom, och det tålde han bara inte. Han brydde sig inte om att dölja att han letade – han rev ur allt, från barnens sängplatser till deras köksutrustning, han grävde i disken som fortfarande låg i blöt. Han var till och med nere i jollen och letade under tofterna. Det var en mycket missnöjd Båtsman som senare stod i matsalen och kliade sig i huvudet, och undrade vad han hade missat. Han såg sig runt för att få inspiration till någon mer plats att leta på och hans blick föll på den gröna ljuskronan över matsalsbordet.

David och Sissela klev in genom sidodörren i huset, och såg direkt att det var ett båthus – en liten hamn under tak. En flik av havet stack in i husets mitt och mötte land med en liten kaj. Barnen och piraterna klev in under ett litet rum i den stora lagerlokalen; ovanför dem låg balar och lådor staplade. Några stolar och ett bord stod utkastade på golvet i rummet. En lykta hängde i taket ovanför bordet. Tre personer stod eller satt i rummet: en grov och storvuxen man stod vid dörren, en smalare man med pipskägg stod alldeles vid kajkanten i rummets bortre ände, och en man i uniform satt vid bordet.

”Kaptensuniformen igen!” tänkte Sissela.

Kaptenen vid skrivbordet tittade upp när sällskapet kom in.

”Är det ni som vill ta hyra i min kabyss?” frågade han barnen. Sissela hann inte öppna munnen innan Greven svarade.

”Japp. Prima ungar. Och billiga också.”

Kaptenen såg på Greven en stund utan att säga något.

”De jobbar på din båt förstår jag.”

”Japp.”

”Som är vad för slags båt?”

Pirater Ohoj!

Sjungs av: Greve Drakensjö

*Mil efter mil av vatten ser din utkik
Havet är lugnt, styrbords vakt sover tungt
Du tror att du har ryggen fri
Så fel som det kan bli
För ut ur en dimbank seglar vi*

*Din vakt är för slö
Pirater Ohoj!
Stryk flagg eller dö
Bli kvar i din koj
Om du vill se dagen gry, det finns ingen chans att fly.
Du är i mitt våld och du borde veta nu
Hur snabbt du än seglar är jag snabbare än du.*

*Jakten blir kort, det är kattens lek med råttan.
Vårt anfall snabbt och hårt, ett hugg sen drar vi bort.
Om du gömmer en dukat
Blir du belön't med en granat.
Det är lätt att sälja guld till en pirat.*

Din vakt är för slö...

Jag rider på en storm

*En vålnad i din själ
I vinröd uniform
Jag stjälar och slår ihjäl.*

Din vakt är för slö...

”Jasså du.” sa kaptenen, ”du också. Vi skall säkert komma överens.”

Greven bockade.

Kaptenen fortsatte. ”Och du har två besättningsmän över.”

”Jag behöver dem inte just nu. Du får gärna låna dem ett tag.” Greven gick fram till bordet och lutade sig fram. ”För en mycket rimlig ersättning.”

När Greven gick fram till bordet tog vakten vid dörren ett par steg mot Greven men kaptenen vinkade avvärande. Jacobsson klev diskret in mellan vakten och dörren.

”Du får inga pengar av mig. Blir det några pengar så är det till dem som jobbar ombord. Ombord på mitt fartyg.”

Greven började plötsligt skratta högt.

”Jag förstår! Du vill ha något för inget. Du din sötvattenspirat måste vara snålare än en västkustfiskare. Eller så är din båt fattig.” Han slutade plötsligt skratta. ”Är det så? Du vill ha min besättning men har inte råd att betala, för att du har en fattig båt? Smaka på det ordet,” sa han till Jacobsson utan att ta blicken från kaptenen; ”fattig.” Han tittade utmanande på kaptenen.

”Vem tror ni att ni är!” ropade kaptenen rasande. ”Komma hit och förolämpa mitt fartyg på det sättet! Det där skall du ta tillbaka om det så är det sista du gör.” Han reste sig och lade handen på svärdsfästet, vilket hans två vakter också gjorde.

”Gärna.” sa Greven i lätt ton.

”Vad i hela hundvakten?” sa kaptenen och satte sig i ren överraskning. ”Tar du tillbaka det?”

”Javisst, det gör jag gärna.” Plötsligt ändrades Grevens tonfall igen. ”Jag tar gärna tillbaka att jag kallade dig för fattig” – han gjorde en konstpaus – ”om du visar mig något som bevisar att du är rik. Sedan kan vi göra affärer.”

”Jag har inget att bevisa för dig.” sa kaptenen och lade armarna i kors.

”Nä nä. Vet du, då går jag nog tillbaka till min besättning. De är nyfikna på vad som hände här. Jag berättar gärna för alla som vill lyssna om hur bra folk kan ta hyra utan betalning, hos kustens fattigaste kapten.”

”Jag är inte fattig!”

Greven var alldeles lugn. ”Men visa det då.”

”Jag skall visa dig att Kapten Gädde inte är fattig!” sa kaptenen och gick bort till en kista som vakten vid kajkanten hade foten på.

”Flytta på dig!” sa kaptenen irriterat och knuffade bort vakten från kistan. Vakten stod kvar vid kajkanten och såg moloken ut. Kaptenen öppnade kistan och tog fram ett tygstycke. Han lade upp tygstycket på bordet och vecklade ut det.

”Där! Vad sa ni nu!” sa han triumfatoriskt.

David kunde inte tro sina ögon. På bordet låg en blå diamant, likadan som den gröna som David och Sissela gömt i matsalen på pensionatet. Lika stor, lika skimrande, lika oskattbar. Men blå.

”Inte illa.” sa Greven med en snabb blick mot Jacobsson.

”Inte illa?” sa kaptenen. ”Är det allt du har att säga? Det är den dyraste pryl du någonsin sett.”

”Var kommer den ifrån?” sa Greven och lutade sig fram som för att se bättre.

”Det är inte klokt. Vi stal den från en bondgård igår. Folket i

gården hade gömt den i en kastrull i köket, de tokstollarna. Vem vet hur de fått tag på den. De drog någon historia om att de hade råkat gräva upp den i en grotta på sin mark, nere vid stranden. De ville behålla den såklart, men vi övertalade dem.” Han småskrattade och såg på sina vakter som skrattade med.

”Menar du det, stal ni den?” sa Greven och reste sig i sin fulla längd. I handen hade han sin dolk. ”Då har ni inget emot att vi också gör det.”

Nu hände allt blixtsnabbt. Jacobsson slog fästet på sin dolk i bakhuvudet på den förste vakten, som föll till golvet med ett brak. Greven norpade till sig diamanten och satte sin dolk hårt i låret på kaptenen, som föll ihop med ett skrik med händerna runt benet. Snabbt och hårt knuffade Greven till vakten vid kistan så att han föll i vattnet med ett plask, flaxande med armarna.

”Ut, fort!” sa Greven och knuffade de chockade barnen mot dörren. ”Fort säger jag, fort!”

Alla fyra trasslade sig ut genom dörren, ut i mörkret, medan kaptenen skrek av smärta på golvet under bordet.

Episod 20 Konstapel Konrad Krabba

Båtsman Bränning satt i sin säng på pensionatets fjärde våning och tittade på den stora, gröna diamanten han hade i handen. Den var magnifik, helt enkelt magnifik. Inte kunde väl ungarna ha hittat denna? Det måste vara piraterna. Men inte skulle piraterna gömma diamanten i matsalen när de kunde lägga den i Grevens rum? Bränning fick ingen rätsida på som pågick på hans pensionat. Men en sak visste han – det var han som hade diamanten, och så skulle det förbli. Det skulle han bli man för.

”Vi får väl se vem som går och glori i takkronan imorgon!” tänkte han och småskrattade. ”Nu skall vi se. Var gömmer man bäst en grön diamant?”

Piraterna sprang fort och drog med sig barnen. David och Sissela såg hur deras vägvisare låg livlös på marken utanför huset. Alldeles bredvid stod Buller och Bång och väntade på dem. De båda piraterna sprang med, och Greven kastade över tygstycket med diamanten till Bång.

”Här! Vakta den med ditt liv.”

”Skall jag?” sa Bång förvirrat och bollade med diamanten när han försökte fånga den i steget.

”Ingen diskussion. Om de stoppar någon för att hitta diamanten blir det mig och Jacobsson. I så fall tar ni er tillbaka, jag ser till så att porten är öppen för er.”

”Aye Greven!” sa Bång som nu fångat diamanten, och stoppade knytet under skjortan.

Efter en liten stunds springande lugnade piraterna ner sig och började gå; det såg mindre misstänkt ut. David och Sissela grät medan de gick, av chock och rädsla och, i Sisselas fall, av ilska.

”Du stack ner honom. Du lurade honom och så dödade du

honom.”

”Allt är tillåtet i pirateri och myteri.” sa Greven och ryckte på axlarna. ”Det kostade mig en bra dolk. Jacobsson, ge mig din dolk. Du får ta en ny när du kommer tillbaka till skeppet.”

Jacobsson räckte över sin dolk till Greven.

Sissela gav sig inte. ”Men han kan ju förblöda!”

”Vill du leka fältskär föreslår jag att du vänder tillbaka och frågar om han behöver ett plåster. Men tro inte att vi väntar på dig.”

Sissela svarade inte. De gick vidare en stund under tystnad. David kände plötsligt Jacobssons hand på sin axel.

”Det kommer någon.”

”Vi delar upp oss.” sa Greven. ”Kvickt nu!”

Greven och Jacobsson tog med sig barnen till andra sidan gatan medan Buller och Bång fortsatte att gå. De talade tyst med varandra.

”Se upp nu Bång.” sa Buller. ”Visa inget.”

”Självklart inte.” sa Bång med en trött suck. ”Gör du ditt så gör jag mitt.”

”Jag kan göra både ditt och mitt om du vill.”

”Jag klarar mig nog skall du se.”

”Visa inte diamanten sådär. Du ser ut som om du svalt en boj.”

”Om du envisas. Jag skall inte visa diamanten.” Han flyttade knytet från under skjortan till under sin mössa.

Mannen de mötte stannade för att vänta på Buller och Bång, som var för upptagna med sin diskussion för att se honom. De gick rakt på honom, och han föll i marken med ett klatter och klang av en pickelhuva och en batong som trillar i gatstenarna.

”Styrbord halsar!” sa Greven till Jacobsson där de gick på andra

sidan gatan. ”Det är en polis.”

Jacobsson himlade med ögonen. ”Och Buller och Bång har just skullat honom till marken med den nystulna diamanten. Smidigt.”

Greven och Jacobsson hade inget val annat än att gå vidare, men vände om med barnen så snart de kunde. De smög tillbaka bakom ett plan till platsen där Buller, Bång och polisen stod, så att de kunde tjuvlyssna på vad som hände.

”Nej, absolut inte.” sa Buller.

”Förklara då varför ni är ute så här dags, så här års, i min by.” sa en röst som bara kunde vara polisens.

”Nej, absolut inte.” sa Bång som inte ville vara sämre. Bakom planket tog sig Jacobsson för pannan.

”Vad är det för fasoner?” sa polisen. ”Det här skall vi ta rätt på. Mitt namn är konstapel Konrad Krabba,” sa konstapel Konrad Krabba, ”och jag måste meddela att ert besynnerliga uppträdande ger mig anledning att utreda era avsikter närmare. Var är min hjälm?”

”Vad sa han?” sa Buller,

”Här är den!” sa Bång.

”En buckla!” sa konstapel Krabba. ”Min hjälm har en buckla! Men varför sitter den på framsidan?”

”Vad sa han?” sa Buller igen.

”Varför sitter bucklan på framsidan?” sa Bång upplysande.

”Vad har ni i mössan som gör en buckla i en polismans tjänstehjälm?”

”Huvudet.” sa Bång.

”Och mer än det skulle jag tro. Var vänlig att överräck er huvudbonad till nämnda myndighetsperson.”

”Vad sa han?” sa Bång.

”Det är ju det jag har frågat hela tiden!” sa Buller.

”Ge mig din mössa.” sa konstapel Krabba otåligt.

Bakom planket tog sig Greven för pannan. Konstapel Krabba måste ha ryckt till sig mössan och undersökt den, för plötsligt sa han med sin myndigaste stämma: ”Ja. Jo. Fast nej. Nej, så här får man faktiskt inte göra. Nej, se det blir allt till att följa med på en promenad till stationshuset.”

”Något om din mössa var det i alla fall.” sa Buller när de gick iväg med konstapel Krabba.

Konrad Krabba (jag är stans polis)

Sjungs av: Konrad Krabba

*Jag är Konrad Krabba, polis i denna stan
Det kan verka som min hjälm är tung men jag är van
Du som stulit en häst eller sagt du är präst
Du som är som folk är mest
Kom till Konrad Krabba
Slå dig ner i min arrest*

*Jag är Konrad Krabba, jag är stans polis
Det är upp till mig att hålla ordning på nått vis
Jag pekar på dig som verkar undvika mig
Vad har du där? Är det din tjej?
Jag är Konrad Krabba
Ordning är min grej*

*Jag vet vad som hänt, minsta trafikincident
Jag vet vem som är vänsterhänt
Jag kan rabbla allas signalement
och vem som sover med sin dörr på glänt*

*Om du smugglar sprit
se upp för denna plit
och du som är bandit!*

*Jag har ögon bak i nacken
och de stirrar stint på dig*

*Jag vet vad som hänt ...
Jag är resolut
Alla trutars snut
En byling absolut*

Greven och Jacobsson smög efter för att se åt vilket håll konstapel Krabba gick med Buller och Bång. De lämnade barnen ensamma en kort stund, och Sissela tog chansen. ”David, vi måste försöka hänga på piraterna en stund till. Bara tills vi kommer tillbaka till pensionatet.”

”Jag är rädd.”

”Jag vet, jag vet. Men vi kommer inte tillbaka om de tror att vi är opålitliga. Bara tills vi kommer tillbaka till pensionatet.”

”Tänk om de sticker kniven i oss också.”

”Jag tror inte det, de hade gjort det nu om de hade velat göra det. Jag tror att de behöver oss igen.”

”Det finns en diamant till, det har du rätt i.” sa David och torkade sig i ansiktet med tröjärmen. ”Vi får försöka låtsas som inget så länge.”

”Men David, vi måste vara jätteförsiktiga. De här piraterna menar allvar.”

I den stunden kom Greven och Jacobsson tillbaka.

”Kom med oss.” sa Jacobsson. ”Och inte ett ljud.”

De smög efter konstapel Krabba, som vandrade inåt land med en hand var på axlarna på Buller och Bång. De var på väg mot ett litet senapsgult hus med en brinnande lykta på utsidan, och såg ut att vara på väg in. Jacobsson och Greven såg på varandra.

”Det där är polishuset, säkert. Vi har ont om tid.” sa Jacobsson.

”Och mörkare än så här blir det inte.” sa Greven. ”Vi tar honom nu, innan de går in.”

De drog sina dolkar och smög snabbt fram mot konstapel Krabbas rygg. Sissela såg framför sig hur den ovetande polisen skulle bli nerstucken bakifrån av piraterna. Hon hann bara tänka tanken att våga ropa eller ej innan piraterna var några meter från konstapel Krabba.

”Det kommer någon!” viskade David plötsligt.

Mycket riktigt, mellan piraterna och konstapel Krabba steg plötsligt en kvinna fram. Hon var lång och smal, med mörkt, rakt, långt hår. Hon var klädd i en svart kappa med inlägg av purpur och silver. Hon ställde sig framför de framstormande piraterna som backade tillbaka, skräckslagna.

”Honom rör ni inte.” sa kvinnan med bestämd röst.

”Spring!” ropade Greven och Jacobsson. De sprang neråt vattnet och drog med barnen med sig. Kvinnan stod kvar och såg på dem utan att röra sig. All piraternas självsäkerhet var som bortblåst, och deras skräck smittade av sig på barnen.

Under tiden hann konstapel Krabba gå in i huset med sina två fångar utan att märka något. Dörren gick igen bakom honom med ett klick.

”Vad är det som händer?” ropade David till Jacobsson medan de sprang. ”Vad är det som händer? Vem var det där? Var kom hon ifrån?”

”Fråga inte.” sa Jacobsson. ”Bara spring!”

”Jag måste veta!” sa David.

Plötsligt tvärstannade Greven och vände sig om. Han tittade David i ögonen.

”Vill du träffa henne? Gå tillbaka och presentera dig du. Men sluta snacka så förbenat mycket.”

Han vände sig igen och sprang vidare med Sissela fortfarande vid handen.

”Men vem är det då?” ropade David med panik i rösten.

”Henrietta.” sa Jacobsson. ”Sluta fråga nu.”

Henriettas sång

Sjungs av: Henrietta

*Vem är jag? Vem är du som frågar?
Det här är min värld. Att du bara vågar!
Jag är Henrietta. Fänrik Gyllentoft var min bror.
Nu skall jag berätta, allt är värre än du tror.*

*Min bror är död, mördad av pirater
Skjuten i sin säng för en hög dukater
Jag söker hämnd för det, allt jag vill begära
Allt jag låter ske, jag skyddar mina nära*

*När ilskan och smärtan tränger på
Då hukar jag för att slippa slå
Om pirater flyr spelar ingen roll
Hämnden tar över, den har kontroll
Alla i min närhet, alla här
Den plockar er som mogna bär*

*Hämnden är min borg, hämnden och skräcken.
Tack vare min sorg trampar piraterna däcken
Mitt är pensionatet där chefen svär och slår
Mitt är resultatet, att ni aldrig ser en vår*

När ilskan och smärtan tränger på...

Episod 21 Någonstans skällde en hund

”Jaha mina herrar, var så goda och gör er hemmastadda. Var sin brits som ni ser, men tyvärr kan jag bara erbjuda en kudde och filt. Till morgonen går vi igenom hela den här historien tillsammans. Men nu är det sent. Sov gott.”

Konstapel Krabba stängde och låste gallerdörren in till Buller och Bång. Han gick tillbaka ut till sitt kontor och satte sig vid sitt skrivbord. Men han reste sig direkt och gick fram till celldörren.

”Det finns en spann under den vänstra britsen.”

Så gick han och satte sig igen vid sitt skrivbord.

I det lilla polishuset hade konstapel Konrad Krabba ett rum som fungerade som kontor, förhörssrum och kök. Det låg direkt till höger innanför ytterdörren. Rakt fram låg hans sovrum och till vänster låg den enda cellen, där Buller och Bång nu satt på var sin vägghängd brits och tittade på varandra.

”Typiskt.” sa Buller.

”Du sa det.” sa Bång. ”Bara så typiskt.”

I kontorsrummet samlade Konstapel Krabba några papper på skrivbordet och lade dem i nedersta skrivbordslådan. Innan han stängde lådan tog han upp tygknytet med diamanten, vecklade upp det och lade det på skrivbordet. Han lutade sig bakåt i stolen och såg på diamanten. Efter en stund tog han upp den i handen. Han höll den nära skrivbordslampan, lade huvudet på sned och vred diamanten långsamt. Ljuset från den levande lågan i lampan fladdrade och reflekterades i diamanten och rummet fylldes av ett fladdrande blått ljus. Han såg sig runt förundrad, och satt en kort stund och lekte med ljusets reflektion på väggarna. Han kvävde

en gäspning och lade tillbaka diamanten i lådan. Nyckelknippan med cellnyckeln lade han bredvid. Så stängde han lådan och låste den, lade nyckeln till lådan i sin rockficka och släckte ljuset. Rummet blev mörkt, med bara ljuset från lyktan utanför ytterdörren som bakgrundsbelysning.

I cellen satt Buller och Bång kvar på sina britsar och lyssnade i mörkret. De hörde hur konstapel Krabba stängde en dörr och hur han smågnolande gick till sängs. Hans säng knarrade när han lade sig i den. Det blev tyst.

”Jag är trött.” sa Bång.

”Jag har kudden och täcket hos mig.” sa Buller.

”Är inte du trött?”

”Kanske. Jo. Vi borde nog sova.” sa Buller. ”Fast jag vet inte om jag kan.”

”Klart du kan.” sa Bång och gäspade ljudligt. Någonstans i närheten skällde en hund nästan som svar. ”Varför skulle du inte kunna sova?” lade han till när hunden tystnat.

”Jag är väl uppe i varv kan jag tro.” sa Buller. ”För mycket som hänt.”

Bång skrattade till och hunden skällde igen. ”Själv kunde jag sova på en trave tegelsten om det skulle behövas.”

”Vill du ha kudden?”

”Nej, behåll den du. Vill du att jag skall sjunga för dig?”

”Ja gör det!” sa Buller och gosade in sig under filten. ”Gör det är du snäll. Sjung syrrans vaggvisa.”

Elisas vaggvisa

Sjungs av: Bång

*Buller han skall sova, han är jättetrött
Sova på sin kudde, sova jättesött.*

*Han har rövat hela da'n och nu är han trött.
Buller sover redan, vilar på britsen så sött.*

Buller han skall sova...

”Ser ni något därinne, Greven?”

Jacobsson viskade från gatan under fönstret till Greven där han stod på knä och kikade in på konstapel Krabba.

”Han är inne i ett annat rum. Vänta, där kommer han.”

”Vad gör han?”

”Han pysslar med några papper på sitt skrivbord, och det verkar som om han skall... men vad tittar du på mig för!”

”Ledsen Greven.”

”Håll koll så inte Henrietta kommer tillbaka.”

”Hon ger mig kalla kårar.” sa Jacobsson.

”Men så håll ögonen öppna efter henne då.”

Greven skulle just titta vidare in genom fönstret när ett blått fladdrande sken spreds ut genom fönstren. Greven duckade snabbt ner igen.

”Vad i sju kaptenbindlar är det där!” sa Jacobsson.

”Hur skall jag kunna veta det?”

Efter en stund tittade de två sjörövarna mycket försiktigt in genom fönstret igen men det blå ljuset försvann innan de hunnit se var det kom ifrån.

”Titta efter Henrietta, sa jag.” sa Greven. ”Polisen har diamanten. Han lägger den i en skrivbordslåda, tillsammans med en nyckelknippa. Bra att veta. Hör du mig Jacobsson?”

”Aye Greven.” sa Jacobsson, denna gång utan att ta ögonen från gatan utanför huset. ”Diamant. Nycklar. Låda.”

”Nyckeln till lådan lägger han i ... asch, han vände sig om. Jag tror att han lade den i någon ficka.”

Plötsligt blev det mörkt i huset. ”Är det måne läggdags för konstapeln?” sa Jacobsson.

”Mycket möjligt, Jacobsson, mycket möjligt.” sa Greven,

”Då gör vi väl som vanligt; vi väntar tills han har somnat, sedan smyger vi in och tar honom.” Jacobsson reste sig för att hitta ett bra ställe att vänta på.

”Utan att skada honom.” sa Greven.

”Aye Greven. Utan att skada honom.” Plötsligt tittade Jacobsson upp på Greven med en förvånad min. ”Utan att skada honom?”

”Utan att skada honom.” upprepade Greven. ”Minns vad Henrietta sa; 'Honom rör ni inte.'”

”Men en liten knäpp i pannan bara, så att han inte vaknar?”

Greven hånlog i halvdunklet. ”Jacobsson är välkommen att försöka, själv vill jag inte få ännu en förbannelse från Henrietta över mig. Nej Jacobsson, det blir smygvägen till diamanten.”

”Och om han vaknar?”

”Låtsas som om vi är smedens lärlingar som tagit fel hus.”

”Smedens lärlingar?”

”Ja men inte vet jag. Se till så han inte vaknar.”

”Aye Greven!”

Greven och Jacobsson satte sig i mörkret bakom huset för att vänta. Någonstans alldeles i närheten skällde en hund. Sedan blev det lugnt och stilla runt det lilla polishuset.

På pensionatet hade Båtsman Bränning vandrat runt en lång stund och funderat över var han skulle gömma den gröna diamanten. Han hade varit på alla våningar och i stort sett i alla rum men inte fått någon inspiration. Ingen fick hitta diamanten. Men var skulle han gömma den? Han stod i sitt arbetsrum och såg sig runt, på sin bokhylla med sina tomflaskor, båtprylar och enstaka böcker. Plötsligt slog det honom en idé. Han trodde sig till slut ha hittat det perfekta gömstället för diamanten.

Några kvarter från polishuset satt David och Sissela i ett litet uthus, lutade mot en vedstapel. Sedan piraterna lämnat dem där för att smyga tillbaka till polishuset hade de suttit där, stilla och lågmälda och diskuterat vad de skulle göra. De hade förtvivlat svårt att bestämma sig. Det verkade som om piraterna fortfarande hade användning för dem, eftersom de fortfarande levde. Men de var fortfarande chockade över att piraterna kunde vara så hänsynslösa som de var i lagerhuset. Borde de inte hålla sig undan från piraterna? Det verkade vara det logiska; att följa med piraterna tillbaka till pensionatet, överlämna den gröna diamanten till dem på något smidigt sätt och sedan låta piraterna lösa förbannelsen. Det kunde vara nog med äventyr nu. Davids och Sisselas enda problem var att det kändes fel att bara ge bort diamanten. De hade just beslutat sig för att det bästa ändå vara att låta piraterna lösa förbannelsen när Sissela plötsligt lade en hand över Davids mun.

”Tyst!” sa hon lågt och lyssnade intensivt, fortfarande med handen över munnen på David. Efter en stund tog hon långsamt

bort handen och slappnade av.

”Jag tyckte att jag hörde något.”

David lyssnade men hörde inget som kunde ha väckt Sisselas misstankar.

”Då tar vi ner diamanten från ljuskronan så fort Båtsman somnat efter sin vanliga runda sprit, och ger den till piraterna.” sa han.

”På något smart sätt,” sa Sissela, ”så de inte tror att vi tänkte behålla den.”

”Vilket vi tänkte.”

”Bara inte piraterna tror att vi tänkte det.”

De satt en stund i tystnad, lättade över att ha fattat ett beslut, rädda för piraternas brutalitet, spända inför piraternas äventyr med förbannelsen och lite, lite besvikna över att deras eget äventyr verkade vara på väg att ta slut.

Men äventyret ville annat.

”Där var det där ljudet igen!” sa Sissela. Någonstans på avstånd skällde en hund. David reste sig för att se efter men råkade samtidigt trycka till ett vedträ så att det lossnade ur högen. Ett annat vedträ rullade ner till den tomma platsen, varpå ett annat rullade ner, och ett till, och ett till. Två vedträn, fyra, sju, femton vedträn rullade neråt, allt snabbare. Hela vedtraven föll samman, spridande vedträn omkring sig, med ett förfärligt skramlande.

Ett ljus tändes i ett fönster i boningshuset bredvid dem och en röst ropade ilsket; ”Vem där? Vem är där inne?” En man visade sig i fönstret. Han såg tydligen inget, och försvann in i huset igen.

”Helga, ge mig min värja. Här skall ingen komma och stjäla ved av mig inte.”

”Dags att sticka.” sa Sissela.

”Men piraterna sa att vi skulle vänta här?” sa David.

”David, kom nu. Om vi inte sticker så kommer han hit och sticker oss.”

”Logik.” sa David medan de trasslade sig ut ur vedhögen och ut ur uthuset. ”Vem vill få en slö värja i ögat av en arg bagare eller vad han nu är. Kom så sticker vi.”

De båda barnen sprang ett par kvarter och gömde sig under en jolle som låg upplagd upp-och-ner, med utsikt över uthuset. Från boningshuset kom det en man i nattskjorta, bärande en värja och en lykta. Han såg sig om och tittade in i uthuset. Han gick ett varv men hittade tydligen inget, så han släckte lyktan och gick in.

”Skönt.” sa David. ”Kom så smyger vi tillbaka.”

De kröp ur från under jollen och ställde sig försiktigt upp.

”Inte världens bästa tillfälle att välta vedstaplar, eller vad tycker ni själva?” sa en röst bakom dem.

Episod 22 Henriettas historia

”Har han somnat tror du?” sa Greven. ”Det tror jag.”

Greven smög iväg runt det lilla polishuset utan att vänta på Jacobssons svar. Jacobsson smög efter. De tog sig tyst runt till ytterdörren. Den var låst, men Jacobsson lirkade upp låset med en krokig spik han brukade använda när det behövdes. Mycket försiktigt öppnade Greven dörren några centimeter och lyssnade med örat mot springan.

”Snarkningar.” sa han kort. ”Jacobsson, hitta hans sovrums och hans kläder och ta med dem in till mig i kontorsrummet till höger. Jag kollar om lådan är öppen så länge.”

”Aye Greven!”

De smög in i huset och delade upp sig; Jacobson smög rakt fram och Greven smög till höger. Jacobsson öppnade dörren till sovrums och skulle just kliva in när han hörde en hund morra någonstans i rummet. Innan han hann besluta sig för hur han skulle reagera började hunden skälla som en tokig.

”Döp din dotter Doris!” ropade Jacobsson. ”Han har hund!” Han vände på klacken och sprang, inte ett ögonblick för tidigt. Hunden sprang efter honom, ut på gatan, och runt hörnet – hunden skällande och Jacobsson ylande. Den yrvakne konstapel Krabba sprang efter, i nattskjorta, med en enda stövel och med sin batong, men utan rock och utan pickelhuva.

Greven tittade förundrat på när hela ekipaget sprang förbi. Han smög fram till ytterdörren och kikade ut, men såg ingen. Hundens skällande var redan svagare.

”Är det sant?” undrade Greven för sig själv och skakade på huvudet. ”Har jag sådan otrolig tur?”

Han smög in på konstapel Krabbas sovrums och hittade snart

rocken, hängd över en stol. I vänster framficka låg en nyckel som visade sig passa perfekt till lådorna i skrivbordet. Greven tog tygknytet med diamanten och cellnyckeln och gick in till Buller och Bång, fortfarande skakande på huvudet och småskrattande.

David och Sissela snodde runt. Där stod kvinnan i svart, högst två meter från dem. De sprang åt andra hållet, in i en gränd, men kvinnan kom efter. Efter några tiotal meter tog gränden slut och de kom inte längre inte längre. Sissela tog David i handen och pekade på Henrietta.

”Försvinn! Vi vill inte veta av dig!”

Henriettas skakade på huvudet.

”Så ung, så våghalsig, så oförståndig. Än så länge har ni haft tur.”

Hon stod framför dem, en tyst och hotfull figur i sin svarta kappa och sitt långa, mörka hår.

”Du är Sissela.” konstaterade hon kort. ”Och du är David.”

”Hur vet du det?” sa Sissela. ”Hur vet du vilka vi är?”

”Det är Henrietta.” sa David. ”Du minns Grevens berättelse.”

”Det är ditt fel alltihop!” skrek Sissela.

Henrietta skakade på huvudet igen. ”Nej. Egentligen inte.”

”Förbannelsen var du, erkänn!”

”Ja, det var jag.”

”Men då är det sant som piraterna sa. Du lade en förbannelse över oss som hämnd för du hade blivit galen. Du är galen.”

”Sissela, lyssna på mig. Jag är inte galen och det var inte så som piraterna sa.”

”Är du min mamma?” sa David plötsligt efter att ha stått tyst en lång stund.

”Ja, David. Jag är din mamma. Och Sisselas också.”

Jacobsson var tvungen att hoppa i havet och simma en lång bit bort till kajen för att hunden skulle tappa spåret. Under tiden Jacobsson tog sitt nattdopp passade Greven på att befria Buller och Bång och de tre smet iväg alldeles innan konstapel Krabba och hans hund kom tillbaka till polishuset. De hittade Jacobsson genom att följa de blöta fotspåren och ljudet av hackande tänder. Alla fyra begav sig mot platsen där Greven och Jacobsson hade lämnat David och Sissela.

”Vi har inte mycket tid ungar, piraterna är snart här.” Henrietta pratade fort. ”Så här är det. Piraternas historia är nästan sann, så när som på en viktig sak. De var inte vanliga gäster, det var Greven och hans anhang som överföll oss. Det var Greven som mördade min bror.”

”Men de sa att du ville hämnas själv...” började Sissela men Henrietta avbröt henne.

”Bry dig inte om det, det var en lögn! Hör på.” Hon såg sig snabbt om.

”Förbannelsen ligger över oss alla. Som hämnd på piraterna tillåts de inte lyckas med några kap, som skydd för er och Båtsman gjordes pensionatet till en plats som inte pirater skulle anfälla. Ni blev till människor som de låter vara ifred. Båtsman super och slåss som ni vet, så honom tar de inte på allvar. Ni två får slava i köket med deras mat, så er rör de inte heller. Men hör på detta, det är viktigt.” Hon satte sig på huk och lade händerna på barnens axlar.

”Förbannelsen bryts om ni visar att ni kan försvara er mot piraterna, då behövs den inte längre. Ni måste lyckas fylla masken med de tre diamanterna. Men ni måste göra det före piraterna gör det – bara en förbannelse kan brytas, vår eller piraternas. Om vår förbannelse bryts får de segla vidare, medvetna om att de inte

kommer att lyckas med sitt sjöröveri. Men om deras bryts blir de fria att röva och vi blir kvar som vi är.”

Davids och Sisselas ögon fylldes med skräck. Bli kvar som de är, för alltid? Nu när de fått sin första aning om ett liv utan allt detta?

”Hjälp inte piraterna, inte på några villkor får de vara först med att fylla masken. De kommer att behöva er för att få tag i den sista diamanten, men jag tror att ni kan få tag i den utan deras hjälp. Och Båtsman är ingen hjälp så länge förbannelsen ligger kvar, undvik honom.”

Det hördes ljud av steg på gatan och Henrietta såg sig om.

”Jag tror piraterna kommer nu. De får inte misstänka att ni vet hur det ligger till. Stick iväg till porten så uppehåller jag dem. Stick nu. Lycka till.”

Hon gav dem var sin smekning på kinden och så var hon borta, svepande iväg uppför gränden i sin långa, svarta kappa, för att möta piraterna. David och Sissela smög chockade och förvirrade efter henne, men svängde till vänster så fort de kunde, och sprang bort mot tavernan och muren med porten för att vänta på piraterna. Piraterna kom strax efter dem, springande med andan i halsen som om de sett ett spöke. Greven tog fram masken i farten och satte den på sig.

”J-jasså, ni är h-här r-redan.” sa Jacobsson och huttrade i sina blöta kläder.

”Vi såg Henrietta och vågade inte stanna kvar. Vi sprang direkt hit.” sa Sissela.

”T-tur för er.” sa Jacobsson.

”Pensionatet.” sa Greven med tydlig röst och porten öppnade sig med det där ljudet som barnen nu började vänja sig vid.

Allihop steg in i porten och i samma ögonblick lämnade de den lilla fiskebyn bakom sig. David undrade om han verkligen träffat sin mamma.

Kapitel 5 Tillbaka i pensionatet

Episod 23 Ett nödvändigt beslut

Båtsman Bränning hade letat hela morgonen efter barnen, och insåg till slut att de måste vara på ett av piraternas äventyr; piraterna var ju också borta. Han gav upp sitt letande en stund och tog sig en fisketur istället. På vägen tillbaka till pensionatet från jollen, där han gick bärande på tre makrillar och en torsk, såg han Greven och Jacobsson komma gående från sitt skepp i hamnen. De var djupt försjunkna i samtal under tiden de följde den klättrande stigen mot pensionatet. Bränning skyndade på sina steg och nådde de båda piraterna just där deras och hans stig möttes.

”Och sedan måste det bli ett slut på att borda små fjärtar till fartyg. Vi kan inte förlora besättningsman efter besättningsman för tjugo alnar blommigt tyg eller två lådor skånstekt te.”

”Aye Greven!”

”Vi måste våga mer. Större fartyg har mer värdefull last. Jacobsson, denna säsong skall vi vara ännu mer brutala. Den som stryker flagg direkt får leva. Den som försvarar sig dör. Allihop. Nej, alla utom en som vi sätter i en jolle eller i någon hamn så att ryktet sprids.”

”Riktigt Greven, alldeles riktigt.”

Greven stannade och såg på Jacobsson som också stannade.

”Jag vet att det är riktigt, Jacobsson, det finns ingen anledning för dig att berätta det för mig.”

”Aye Greven. Ursäkta mig Greven.”

Greven började klättra upp mot pensionatet igen och Jacobsson följde efter.

”Jag är trött på otur och misslyckade kapningar. Det måste blir slut på det.”

Greven talade mer för sig själv än för Jacobsson, som vände sig om och såg bakåt längs stigen. Just då kom Bränning ikapp.

”Hur går det för er?”

Greven vände sig om och kastade en snabb blick på Bränning, utan att stanna.

”Du luktar fisk, Bränning.”

Bränning stannade och tittade förvånat på sina tre makrillar och sin ensamma torsk. Han luktade sig under armen och skyndade sedan ikapp piraterna igen.

”Ni har ju varit borta en del, så jag ville mest veta om jag kan göra något. Så...”, han tvekade lite inför piraternas tystnad, ”... hur går det för er?”

Greven sa inget men Jacobsson fnös fram: ”Det går nog bra skall du se.”

”Så ni har hittat en diamant då, eller kanske till och med fler än en?”

Greven och Jacobsson gick vidare utan att svara. Bränning stannade igen, irriterad över piraternas surmulna attityd.

”Hur ända in i fjorton sträva plankor skall jag kunna hjälpa er om ni inte berättar något för mig?”

Nu stannade Greven och Jacobsson, såg på varandra och vände sig mot Bränning. Greven tog ett par steg mot Bränning och såg honom i ögonen. Bränning var en av de få som inte vände bort blicken från Greven, han stod kvar och tittade tillbaka.

”Om du så gärna vill, Bränning. Vi har inte hittat någon diamant ännu.”

Det gick inte att se om Bränning föll för Grevens lögn. Bränning bara nickade och sa: ”Så det var David och Sissela som hittade den?”

Där sade han för mycket, den gode Bränning! Han bet sig i

läppen, och Greven såg att Bränning ångrade vad han sagt, men ingen av dem låtsades om det.

”Det är en lång historia som jag inte skall trötta dig med. Du vill säkert steka din fisk, och jag kom just på en sak vi glömde kolla på skeppet. Jacobsson, vi vänder.”

”Aye, Greven!” Jacobsson gick efter Greven tillbaka nerför stigen. När han gick förbi Bränning sa han: ”Vi ses på pensionatet.”

Bränning såg länge efter dem där de gick.

”Jag vet inte om det är så klokt.” sa David.

Han och Sissela satt gömda i ett skåp på bottenvåningen och pratade. Någon hade letat igenom kyffet där de sov. Rimligen var det Bränning. Sissela ville flytta diamanten, hon ville vara säker på att diamanten var gömd från både piraterna och Bränning, nu när de visste hur viktigt det var att den inte blev upptäckt. David litade på sitt synliga gömställe i takkronan och trodde inte att piraterna skulle hitta den där. Han var nog också en aning rädd för att visa sig i huset i onödan.

”Men tänk om de råkar se den?” sa Sissela.

”Tänk om vi flyttar den och de råkar se oss?”

”Vi tar den hemliga trappan, där ser de oss aldrig.”

David tänkte en stund.

”Var gömmer vi den?”

”Vi gräver ner den på stranden eller någonstans. Så fort det blir mörkt. Under tiden gömmer vi oss i lönnttrappan. Men vi borde hämta diamanten nu.”

”Låt gå då.” sa David efter ännu en stunds betänketid. ”Men vi är så försiktiga vi kan.”

De smög tyst och långsamt till köket och den gömda lönnttrappan upp till matsalen. Därifrån skyndade de sig upp till insidan av skåpet och lyssnade noga. Det lät inte som om det var någon där,

så Sissela öppnade skåpsdörren försiktigt, försiktigt och tittade in i matsalen.

”Vad ända in i Rävlanda?” sa hon och steg ut i matsalen.

”Sissela, vad gör du!” viskade David inifrån skåpet.

”Den är inte kvar!” Sissela snodde runt i rummet och slog ut med armarna.

”Vad säger du?”

”Den är inte kvar! Diamanten är borta. Kolla, här ligger stickan du använde för att kila fast den med.” Hon visade upp stickan för David som tittade ut ur skåpet för att kunna se takkronan för sig själv. Han såg det lika tydligt som Sissela; där fanns inte längre någon diamant.

”Piraterna!” sa Sissela.

”Nej,” sa David och suckade, ”Båtsman. Det är Båtsman som har tagit den, han hade tid att leta när vi var på Gippande Gösen och lekte kull.”

”Det skulle kunna vara piraterna.”

”Jag antar det, men jag tror att det är Båtsman. I vilket fall måste vi ta tillbaka den, vem som än har den.”

Sissela satte sig bredvid David i skåpet och stängde dörren. De satt en stund i tystnad i mörkret.

”Var kan den vara gömd tror du?” sa David till slut.

”På något av piraternas rum, på Båtsmans kontor, nedgrävd på stranden, på piraternas fartyg. Vad vet jag.” svarade Sissela.

”På piraternas fartyg? Dit vågar jag inte gå.”

”Då börjar vi leta här på pensionatet. Ett rum i taget. Kom!”

Sissela hjälpte David upp och slog upp skåpsdörren igen.

Greven och Jacobsson satt på däck på sitt skepp i hamnen

nedanför pensionatet och pratade.

”Bränning berättade mer än vad han hade tänkt, det är helt klart.”
sa Greven.

”Hur visste han att vi hittat den blå diamanten?”

”Vet du Jacobsson, jag tror inte att han vet det, vi har ju just kommit tillbaka med den. Jag tror att han pratar om den första diamanten, den gröna.

”Vi har inte hittat den gröna.”

”Ännu. Nej, vi gjorde ju inte det. Men tänk om de där två ungarna följde efter oss till skeppet och kaptenens hus och de hittade den?”

”Utan att berätta att de hittat den? Och utan att vi märkte att de var med? Smarta ungar.”

”Smarta och opålitliga snorvalpar.” sa Greven.

”Men om Bränning känner till att ungarna har en av diamanterna...” började Jacobsson.

Greven fyllde i. ”... så får de inte behålla den särskilt länge.” sa han och log.

”Han har säkert tagit den ifrån dem, om de har hittat den.” sa Jacobsson.

”Han är ingen fegis, den gode Bränning, men han är inget geni heller. Om ungarna följde oss och hittade den gröna diamanten så har han tagit den ifrån dem och gömt den någonstans där vi kan hitta den.”

”Aye. Greven!”

”Jacobsson,” sa Greven och ställde sig upp, ”låt oss ta med Buller och Bång och gå på skattjakt.”

”Aye, Greven!” sa Jacobsson igen och log. ”En skattjakt är precis vad vi behöver.”

TVå våningar ovanför matsalen, där barnen letade efter den gröna diamanten, och tre våningar ovanför köket, där Bränning letade efter barnen för att de skulle steka hans grönsvarta fiskar, letade de fyra piraterna också efter den gröna diamanten. Huset var fullt av letande människor.

Sökarvisa

Sjungs av: Piraterna och barnen

Pirater

Alla

David och Sissela

*Bränning har den!
Nu är det vi som tar den.
Leta här på stället.
Typ här på hotellet.*

*Vi har inte kvar den!
Tänk om han spar den?
Kanske bakom spjället
På spisen som gnäller?*

Det kan bli svårt

För vi letar bägge två

*Efter stenen som vi vill rå på
Men ändå Det måste bara gå
Vi får gå på tå när andra hör på*

*Den andra av tre.
Tänd så jag ser.
Den skall vi hitta.
Jo, kom hit och titta.*

*Det fick inte ske.
Den satt här brevé.
Där borde den sitta.
Men det kan ju kvitta.*

Det kan bli svårt...

*Vi skall leta överallt. Är det ljummet eller kallt?
Är det fågel eller fisk? Cluedo eller Risk?*

*Kanske här?
Kanske där?
Jag kanske svär*

*Sluta att retas.
Hjälp mig att leta.*

*Men jag vet tyvärr
Det kan bli svårt....*

Det finns en chans nånstans som alla vill få.

*Episod 24 Vi har inte tid att vänta
på att du skall förstå*

”Greven! Greven! Kom hit och titta!”

Greven och Jacobsson kom springande till Bång som stod och småhoppade av glädje och upphetsning vid Brännings obäddade säng.

”Vad är det fråga om?”

”Titta här Greven!” sa Bång och pekade på en bok på nattduksbordet.

”’Juveller på de sju haven. Om fullriggare och andra flytetyg.’ av Rudrik Buxbom. Jaha? Vad är det med den?”

”Juveller! Juveller på de sju haven!” sa Bång och öppnade boken. Inuti hade Bränning skurit ut ett utrymme ur bokens sidor, perfekt anpassat för den gröna diamanten som låg där i boken och blänkte.

”Jag har hittat den!” ropade Greven. ”Äntligen. Jag har hittat den!”

”Han har hittat den?” sa Bång snopet.

Greven struntade i Bång och tog snabbt boken från honom.

”Man tror inte att det är sant.” sa Jacobsson. ”Han gömde den i sitt sovrum. Ni hade rätt, Greven.”

”Men självklart hade jag det. En båtsman som inte ens orkar bädda sin säng bör vara ganska förutsägbar.”

”Vad för något?” sa Buller. ”Vad menade Greven?”

”Detta ständiga upprepande för er två.” sa Greven och himlade med ögonen. ”Jag menar att det inte var svårt att hitta diamanten. Kom nu.”

Piraterna gick ut ur Brännings sovrum, och tog boken med sig.

”Två av tre, Jacobsson.” sa Greven. ”Två av tre. Nu gömmer vi dem och sedan skall vi ta rätt på de där ungarna för att skaffa oss den tredje diamanten.”

”Tredje och sista. Gömmer. Ungarna. Aye, Greven.”

Det var inte lätt att leta igenom huset utan att bli upptäckta av Bränning eller piraterna, men David och Sissela gjorde sitt bästa. Ett par gånger vände de i dörren till olika rum för att inte springa på Buller och Bång, och en gång gömde de sig under Brännings säng för att inte bli upptäckta av Jacobsson. Så värst noggrant kan man inte leta när man ha pirater efter sig, så det var med stigande frustration som barnen tvingades inse att de inte skulle hitta diamanten. Kanske om de kunde tömma huset på folk? De satt i skåpet i löntrappan och spånade idéer. Det var svårt. Brandlarm var till exempel uteslutet eftersom pensionatet inte hade något brandlarm. Plötsligt hörde de piraterna komma in i matsalen. David och Sissela tystnade och lyssnade.

”Inte här heller. Det här håller inte. Ungarna kanske kan höra oss och smita undan innan vi kommer in. Vi måste locka ut dem på något sätt.”

”Hur då Greven?”

”I vilket fall skall vi sluta springa runt i huset.” Han tänkte en stund. ”Vi går ner till skeppet och lägger ifrån oss prylarna i min hytt. Sedan väntar vi. Alltid finns det väl någon tamp för oss att splitsa tills ungarna visar sig. Och då tar vi dem.” Barnen hörde det metalliska ljudet av att någon drog ett svärd. ”De skall få göra sig nyttiga en gång till.”

”Aye, Greven. Grevens besättning, alle man ombord!”

”Aye styrman!” sa Buller och Bång.

Piraterna lämnade matsalen. Deras steg i trappan hördes först tydligt, sedan allt svagare. En port stängdes där nere och det blev

tyst.

”Hörde du, David?”

”Ja. ’Vi lägger ifrån oss prylarna i min hytt.’ sa han.”

”På skeppet! Det kan vara den blå diamanten och dödsmasken! Har vi dem är faran över på en stund.”

”Jag vill inte gå ombord på Grevens skepp.” sa David.

Sissela tänkte en stund.

”Det är okej, då gör jag det. Vi måste kolla upp vad de skall lägga ifrån sig.”

”Jag gömmer mig under jollen.” sa David.

”Men kölhala svärmor!” sa Bränning när han kom upp till sitt rum för att leta efter David och Sissela där. ”Var är min bok? Var är min diamant! Sju tusen tistlar och havstulpaner, jag skall ha tillbaka den!” Han sprang ut ur rummet och slog igen dörren efter sig med en smäll som fick hela korridoren att vibrera, och sprang nerför trappan, kokande av ilska.

”Sissela! David!” bölade han där han sprang. ”Kom hit säger jag!”

Sissela stod vid en dörr på Grevens fartyg, med örat mot dörren och lyssnade. Inte ett ljud, Eller? Var inte det där ett knarr? Hon kunde inte bestämma sig för vad hon skulle göra nu, efter att ha smugit osedd ombord på fartyget i hamnen. Allt var surrat, virat, nedtaget och stängt. Masterna var utan rår, kanonportarna var stängda, och besättningen utflugit i väntan på att få gå till sjöss igen om några veckor.

”Tack och lov har piratskepp inga lås.” tänkte Sissela. ”Fast man tycker att de kunde behöva låsa om sig.”

Det var en dörr mellan henne och vad hon trodde var Grevens

hytt. Det lät nu som om det fanns någon därinne. Hon måste ta reda på hur det förhöll sig innan hon gick in. Annars måste hon locka bort vakten, för en vakt var det säkert. Kunde hon göra något oväsen som lockade ut honom, men som inte hördes till de andra piraterna som satt och spelade kort på däck? Sissela tänkte intensivt. Hon kunde ju inte bara kliva in som om hon ägde skeppet. Eller vänta lite nu.

Hon smög fram till dörren ut på däck och tittade försiktigt ut genom en ventil. Där satt Greven, Jacobsson och Bång och spelade kort. Det syntes inget spår av Buller.

”Det är alltså Buller som står på vakt i Grevens hytt.” tänkte Sissela. Han är ju inte något ljushuvud direkt. Kanske betydde det att hon faktiskt kunde kliva in som om hon ägde skeppet, bara hon var snabb och tillräckligt styv i korken. Hon gick tillbaka till dörren, lade handen på det slitna trähandtaget och öppnade dörren.

”Buller! Fort, vi har hittat den tredje diamanten. Buller!”

Buller, som låg i Grevens koj med sina dammiga sjömansstövlar på Grevens kudde, skyndade sig att ta sig upp.

”Buller!” sa Sissela igen. ”Skynda sig!”

På väg upp ur kojen snavade Buller på sina egna fötter och trillade pladask på durken med näsan före.

”Odugling. Var är Grevens prylar? Han behöver dem på direkten.”

Buller tog sig upp på knä, gnuggande sin ömma näsa.

”Men jag trodde.... aj... Alltså, vad jag kan förstå...”

”Vi har inte tid att vänta på att du skall förstå, Buller.” sa Sissela.

Buller log igenkännande. ”Nej, det brukar inte Greven heller ha.”

”Var är prylarna Buller? Se så!”

”Där.” sa Buller och pekade på en väska som låg på bordet

alldeles vid kojen. ”I väskan.”

”Fint.” sa Sissela och ryckte till sig väskan. ”Bädda nu i ordning Grevens säng och följ efter mig sedan.”

Buller ställde sig upp.

”Men Greven sa att jag skulle vakta...”

”För du vill väl inte att Greven skall se att du legat i hans koj?” sa Sissela.

”Nej, det är klart.” sa Buller och såg sorgset på kojen där sängkläderna låg i oordning.

”Gör då som jag säger.” sa Sissela och gick ut genom dörren.

”Huller om Buller får en helt ny mening med honom som vakt.” tänkte hon när hon snabbt och vigt tog sig från Grevens hytt upp till toppen av fartygets akterspegel. Hon ställde sig på relingen och höll sig i en tamp, och riskerade en snabb blick bakåt. Ännu ingen som följde efter henne. Med väskan i ett fast grepp under armen hoppade hon i vattnet och simmade för livet.

”Vad var det för ett plask?” sa Greven och Jacobsson med en mun, sekunden efter det att Sissela landat i vattnet på andra sidan båten. Samtidigt kom Buller ut på däck.

”Allt är i sin ordning, Greven!” sa Buller. Han stannade plötsligt och såg sig förvirrad omkring. ”Vart tog Sissela vägen?”

”Sissela?!”

”Hon hämtade väskan på Grevens order, och jag skulle bara snygga till lite i hytten. Inte för att det behövdes.” lade han till med ett snett leende.

”Sex snabbseglande skonare!” skrek Greven. ”Hon är här! Fort akteröver!”

De tre piraterna slängde sina spelkort och sprang iväg.

”Akteröver, Bång. Akteröver.” sa Jacobsson.

”Dig tar jag hand om senare.” sa Greven när han sprang förbi Buller som fortfarande inte förstod vad som pågick.

”Båda diamanterna?” sa David. ”Och masken? Har du stulit båda diamanterna?”

”Det är ju det jag säger!” sa Sissela. ”Jag förklarar sedan. Nu måste vi härifrån!”

Hon drog med sig David ut från under jollen där han legat gömd och de sprang längs vattenbrynet längs stranden, bort från pensionatet.

”Vart är vi på väg? Sissela, vad är det som händer?”

”Jag hoppade i och simmade runt udden,” sa Sissela utan att stanna, ”och det dröjer inte länge förrän piraterna lurar ut var vi är.” Hon såg sig om. ”Har vi tur letar de på pensionatet först, annars har vi dem snart här. In här!”

De slängde sig in bakom ett ensamt stenblock i strandkanten och Sissela kikade ut, tillbaka mot pensionatet. Efter en stund dök piraterna upp på krönet och tittade ner mot barnens gömställe. Greven tog fram en tubkikare och svepte med blicken över stranden. Sissela duckade.

”De är här, på krönet. Greven letar med kikare, bergis efter fotspår.” sa hon.

”Tur att vi har lekt kurragömma på stranden så många gånger” sa David där han låg bakom stenblocket och kramade Grevens väska.

”Det är bara dumbommar som lämnar spår i sanden när man kan gå i vattenbrynet.” sa Sissela och tittade upp igen, mycket försiktigt.

”De går mot pensionatet! David, de går härifrån!”

Sissela sjönk ihop bredvid David bakom stenblocket och båda drog en djup suck.

”Det var nära.” sa David. ”Vad gör vi nu?”

Sissela berättade allt som hänt sedan de skildes åt där stigen delar sig och David gick till jollen, Sissela till fartyget. Hon berättade hur hon hade bluffat Buller, hoppat i vattnet med väskan och simmat runt udden till stranden.

”Du är inte klok.” sa David och småskrattade. ”Tur att jag inte var med.”

”Jag önskar du hade varit med, jag var livrädd hela tiden.”

”Men vad gör vi nu då?”

”Jag måste lägga mig på ljungen däruppe och torka lite.” sa Sissela och pekade på krönet bredvid pensionatet.

David tänkte en stund. ”Bra. Vi gömmer oss där tills vi ser piraterna komma ut från pensionatet.”

”Hur vet du att de gör det?” sa Sissela.

”De måste hitta oss, och vi är inte därinne.” sa David och ryckte på axlarna.

”Jag undrar varför de behöver oss.” sa Sissela.

”Vi har masken och diamanterna.”

”Men Henrietta sa att de behöver oss.”

”Det får vi fundera över senare. När piraterna kommer ut från pensionatet vet vi att de inte sitter i källaren och väntar på att vi skall komma och försöka öppna porten.”

”Och om de lämnar en vakt?”

”Hur bra gick det förra gången de lämnade en vakt? Nej, jag tror att de håller ihop.”

”Okej. Jag fryser, kom då.” sa Sissela.

De klättrade, smög och klättrade igen tills de var uppe på krönet.

En liten bit från pensionatet tog David ur masken ur Grevens väska och klämde ner väskan mellan två stenar så att den inte syntes.

”Om de hittar oss skall de i alla fall inte hitta diamanterna samtidigt.” sa David som svar på Sisselas förvånade min.

”Masken då?” sa hon.

”Den här,” sa David och tittade på Fänrik Gyllentofts dödsmask, ”den behöver vi när vi skall öppna porten till den tredje diamanten.”

De gömde sig i ljungen bakom ett stort buskage, en bra bit

från stenarna med Grevens väska, och med bra utsikt över pensionatet. Sissela rullade en stund i ljungen för att försöka torka lite snabbare, och David lade sig för att spana på entrén till pensionatet. Efter en stund somnade Sissela, trots sina fuktiga kläder. David såg på henne och funderade.

”Tänk vad Sissela är modig. Och jag vågar inte. Som vanligt vågar jag inte.”

Han letade efter ett bekvämt sätt att ligga så att han fortfarande hade utsikt över pensionatet. I de blöta kläderna och råkalla vädret hade han svårt att komma till ro. Han kvävde en gäspning och drog sin fuktiga tröja tätare omkring sig men blev bara kallare av det.

”Så trött jag blir på allt detta. Trött. Det måste få ett slut.”

Piraternas sista minut (Davids sång)

Sjungs av: David

*Hela livet fyllt av skräck
Bära säck och svabba däck
Som om livet var förbannat
Vem vet om det nånsin blir nåt annat*

*En magisk port, en magisk chans
Ett enda kliv till ingenstans
En chans till liv är mitt motiv
Vem vet, jag kanske är naiv.*

*Men jag är trött på pirater som jag mött.
Trött men resolut, det måste få ett slut
Jag är trött på livet som har dött
Så nu rinner den ut, piraternas sista minut*

*Allt vi sett och allt som hänt
Vi har varit i helvetet och vänt
Nu är vi här, med masken som du tog
Tycker du som jag, så får det vara nog.*

För jag är trött...

Kapitel 6 Den röda diamanten

Episod 25 Sisten till källaren är en rutton pirat!

Det tog en lång stund innan piraterna kom ut igen. David väckte Sissela och pekade.

”Pirater Ohoj.”

Sissela kröp fram till Davids utkikspost och lade sig bredvid honom. De såg hur piraterna delade upp sig. Greven och Bång gick mot fartyget, Jacobsson och Buller gick mot stranden.

”De har inte gett upp ännu.” sa David.

”Greven delade upp Buller och Bång. Tror du att han inte litar på dem längre?” frågade Sissela.

”Det borde han kanske gjort, nu är det ju fritt fram för oss att gå ner till källaren.”

”Om nu inte Båtsman sitter där och väntar.”

”Du har rätt. Vi får anta att han gör det, så får vi se när vi kommer dit. Kommer du?”

De väntade till dess piraterna kommit ur synhåll och gick sedan mot pensionatet. Det var inte mer än ett par hundra meter, men det fanns inget som skyddade dem. Alla som råkade titta åt deras håll kunde se dem där de gick. Promenaden kändes som om den aldrig skulle ta slut. När de till slut kom fram hjälptes de åt med den tunga porten. De smög tyst bort till källartrappan. Porten lämnade de öppen för säkerhets skull, om de skulle behöva springa ut fort.

”Buller, stängde du porten när vi gick ut?”

”Ja styrman!”

”Är du säker?”

”Ja styrman. Jag var sist och stängde porten.”

”Nu är den öppen. Någon har gått in i huset.” sa Jacobsson.

”Kalla på Greven, vi går tillbaka.”

”Aye styrman!” sa Buller och sköt ett skott i luften med sin pistol.

Nere i källaren var det tyst, i alla fall hördes det inget upp till trappans krön där David och Sissela stod tysta och lyssnade.

”Så tyst brukar inte Båtsman vara, jag tror inte att han är där.” sa Sissela. ”Låt oss gå ner.”

”Gå före du.” sa David.

I samma ögonblick hördes ljudet av ett skott någonstans ifrån. David och Sissela tittade på varandra.

”Är det piraterna tror du?”

”Jag vet inte. Skynda dig.”

De sprang ner till källaren och stängde dörren om sig. Dörren gick utåt, så det fanns ingen möjlighet att blockera den. Barnen ställde sig framför stenväggen. David såg på masken.

”Vill du?” sa han och räckte fram den mot Sissela. ”Annars gör jag det.”

Sissela såg på masken och funderade. Efter en liten stund tog hon den och satte den framför ansiktet. Sissela kände inget särskilt, inga mystiska möjligheter som fyllde henne, inga särskilda krafter att använda. Hon tittade ändå på väggen och sa:

”Den tredje diamanten.” med tydlig röst. Sedan hände exakt ingenting.

”Ta oss till den tredje diamanten.” sa hon och väntade. Fortfarande hände inget.

”Ta mig till den sista diamanten!” sa hon med tydlig frustration i rösten. ”Men öppna då!”

”Man kanske måste vara pirat.” sa David.

”Skitmask!” sa Sissela och ryckte av sig masken. ”Förpucklade skräp!”

”Låt mig försöka.” sa David och tog masken innan Sissela råkade dänga den i marken i ilskan. David tog ett djupt andetag och satte masken framför ansiktet.

För David såg världen plötsligt ut som om han hade blå glasögon. Han såg sig förvånat runt och slet av sig masken igen. Då såg källaren ut som vanligt igen; lite unken, fuktig, blekmörk.

”Vad är det?” sa Sissela.

”Allt blev blått.” sa David och tog på sig masken igen.

”Blått?” sa Sissela. ”Är det sant? Nu då?”

”Fortfarande blått.” sa David ”Och det är torrt och varmt härinne.”

Plötsligt hörde de hur ytterdörren däruppe öppnades och stängdes med ett ljudligt brak.

”Kom igen nu David. De kommer!”

David tog ett djupt andetag till och sa: ”Ta oss till den tredje diamanten.” Porten i muren öppnade sig direkt, med sitt vanliga knirrande, kraschande, klangande ljud.

”Det var det värsta.” sa David. ”Det gick.”

Det hördes springande steg i trappan ner till källaren.

”Kom!” sa Sissela och drog med sig David mot den pulserande öppningen i muren. De slängde sig in och försvann. Några sekunder senare slöt sig porten, just som Jacobsson och Buller kom springande in genom dörren. Buller kastade sig mot den krympande porten men kom för sent. Han krockade med stenväggen med näsan före, samma näsa som han slog i durken på Grevens hytt på skeppet.

”Aj.” sa Buller och gned sin näsa igen.

”Aj.” sa Jacobsson hånfullt. ”Är det allt du har att säga? Aj?”

”Aye styrman. Det beskriver min näsa ganska bra just nu.”

”Sluta med det.”

”Aye styrman!”

”Sluta sa jag!”

”Aye styrman.”

”Har du svårt för att fatta?” sa Jacobsson ilsket och drog sin nya dolk. Han satte spetsen mot Bullers bröst.

”Nej styrman.” sa Buller, lättad över att inte behöva säga ”Aye styrman” en gång till.

”Greven tycker inte om dåliga nyheter. Snorungarna har gått igenom porten. Det är en dålig nyhet.”

”Aye styrman.”

Buller satte handen för munnen och duckade för Jacobssons örfil.

Episod 26 Möte med Fänriken

”Sissela? Sissela, var är du?”

David såg sig om men Sissela fanns ingenstans i närheten. Han vågade inte vänta längre och tog av sig masken. Det blå ljuset bakom honom försvann utan att piraterna hunnit igenom porten. David vände sig om och tittade på muren bakom sig. Han stod på baksidan av pensionatet, på botten av en ravin som ledde upp i bergskammen upp mot toppen. Här hade David aldrig varit förut, det var svårt att ta sig hit.

Det var en obehaglig plats; trots att solen stod högt på himlen låg morgondimman kvar, och det var råkallt i luften. Kondensvatten rann i små bäckar längs pensionatets stenvägg och från bergssidorna ner på marken, som bestod av jord och småsten som spolats ner från ravinen genom åren.

Framför David låg ravinen, åt vänster och höger hade han bergssidorna, bakom sig hade han pensionatets stenmur. Hur David än såg sig omkring såg han inga tecken på att Sissela kommit med honom genom porten. Han vågade inte ropa igen, och han vågade inte öppna porten eftersom piraterna kunde vara kvar i källaren. Han fick inte ge dem chansen att gå igenom porten och hitta den tredje diamanten, för tänk om de tagit Sissela och tvingat henne avslöja var de första två diamanterna ligger gömda?

David rös, det var verkligen kallt där han stod.

Alldeles bredvid honom låg en avlång jordhög invid väggen. David gick dit och tittade, och såg en inskription huggen ur stenen i väggen, med kantiga bokstäver.

Fänrik Gyllentoft
Vaksam vila

”Fänrik Gyllentofts grav!” sa David högt och tittade på dödsmasken han hade i handen. ”Ligger han här?”

”Ja och nej.” sa en röst bakom honom.

David medan han snodde runt och stod öga mot öga med en man i grårandig pyjamas. Det var inget som David hade förväntat sig, även om han börjat bli van vid alla dessa makabra händelser.

Det var inte bara pyjamasen som var märklig. Inte bara var hela mannen lite grådassig till färgen. Han hade också en märklig frisyr med en virvel strax ovanför höger tinning. Allt hade tytt på att mannen just vaknat – om det inte hade varit för skottsåret han hade vid hjärtat, och hans halvt genomskinliga kropp. Dessutom hade han en kort huggare i handen.

Fänrik Gyllentofts sång

Sjungs av: Spöket Fänrik Gyllentoft

*Här sitter jag och vaktar på min grav
Där kommer du, och då så bär det av
Jag skuttar upp och gör en liten dans
En vålnad du inte trodde fanns
Du tror du har min mask
Som i en liten ask
Jag ger dig bara en chans*

*Du som kommit hit
Kan aldrig mer bli fri
Jag gör inga undantag
För den som är svag
blir gast precis som jag*

*Du blir dömd att vaka varje natt
Att sitta på din grav blek och matt
I graven ligger din döda kropp
Du vandrar rastlös utan hopp
Du skall klättra i min mast
I riggen blir du fast
Inga äkta pirater orkar opp*

Du som kommit hit...

Fänriken studsade runt medan han berättade och provhögg med sitt svärd mot allt möjligt; saker som fanns i Davids verklighet och saker som David inte kunde se. ”Där! och Där!” sa Fänriken och högg mot ett stycke mossa. Svärdet gick rakt igenom mossan utan att skada den, vilket gjorde Fänriken mycket besviken. Han

försökte några gånger till och till slut bet svärdet. Små bitar av mossa regnade ner över David.

”Jag måste koncentrera mig, annars går det inte.”

Han såg mycket nöjd ut och studsade runt ytterligare en stund. David visste inte vad han var mest rädd för; svärdet, den halvt genomskinliga kroppen eller att vara så nära någon som var död. Ingen som hade ett skott i hjärtat kan studsas runt så där.

Plötsligt slutade Fänriken studsas och spände ögonen i David.

”Vem är du?”

David ryckte till. ”D-David.” sa han till slut. ”Jag heter David.”

”Har man sett!” sa Fänriken och flöt fram till David. ”Fint folk. David är här på besök. Till slut.” Han tänkte en stund. ”Du har växt sedan jag såg dig sist.”

”Har vi träffats förut?”

”Självklart! Jag minns dig mer så här förstås.” sa Fänriken och lade sig på rygg med flaxande armar och ben, skrikande som ett spädbarn. Han höll på så en god stund medan David såg på med gapande mun. Vad David än trodde om spöken så var den här Fänriken något annat. ”Bäääää!” skrek Fänriken och sprattlade.

Till slut tröttnade han och ställde sig upp. På marken där han legat syntes inte ett spår efter honom.

”Fast det var ett tag sedan nu. Det var...”, han dröjde lite med svaret, ”...innan.”

”Innan vad då?” sa David innan han hann hejda sig.

”Innan.” sa Fänriken bestämt. ”Du förstår; jag är din morbror. Morbror Gyllentoft! Kom i min famn, systerson!”

Han flöt fram till David med öppna armar, men David backade förskräckt ifrån honom.

”Nä, tänkte väl inte det. Du är bortskämd med levande släktingar

såklart.” Han ryckte på axlarna. ”Var är syrran då?” sa han.

”Jag vet inte.” sa David. ”Hon var med i porten men hon försvann. Jag klev ut ur väggen och plötsligt var jag ensam.”

”Jag förstår.” sa Fänriken.

”Det gör inte jag. Vart tog hon vägen?”

”Ingen aning.” sa Fänriken och satte sig för att peta naglarna med spetsen av sitt svärd. ”Jag är inte hennes barnvakt.”

”Men varför kom hon inte med mig?” sa David.

”Berätta om din syster.” sa Fänriken istället för att svara på frågan, och satte sig ned.

David tvekade. ”Berätta?... Hon heter Sissela...” började han försiktigt.

”Det vet jag.” sa Fänriken. ”Det är nästan det enda jag vet. Hurdan är hon?”

”Hon är längre än jag, med långt hår. Hon är stark som en björn och seglar fantastiskt. Hon är modig också, inget skrämmer henne.”

”Då tror hon inte på spöken heller.” konstaterade Fänriken.

”Nej, såklart hon inte gör.” sa David.

Fänriken slutade peta på naglarna och tittade på David.

”Undrar du fortfarande varför hon inte är här?”

”Ja, såklart.”

”Hon tror inte på spöken!” sa Fänriken och flög upp. ”Hon kan inte hjälpa dig här hos mig om hon inte tror på mig.”

”Det förstås.” sa David. ”Är det så enkelt?”

”Det är precis så enkelt.” sa Fänriken och slängde upp sitt svärd i luften så det gjorde en saltomortal. Han försökte ta tag i i det när det var på väg ner, men handtaget passerade genom Fänrikens

hand.

”Du måste koncentrera dig, annars går det inte.” sa David och log snett.

Fänriken tog upp sitt svärd från marken och pekade med spetsen mot David.

”Sissela är inte här för att hon valt att inte tro på spöken. Men du är här, och vet du vad jag tror? Jag tror att du är ganska rädd just nu.” Han tryckte svärdspetsen genom tyget på Davids skjorta.

”Eller hur?”

David nickade tyst.

”Det är bra. Krav nummer ett uppfyllt.”

”Krav nummer ett?” sa David som visserligen var rädd, men som alltid ville förstå.

”Självklart! Jag har tre krav på den som kommer hit, och krav nummer ett är att du skall tro på mig. Du kommer att uppfylla alla tre.”

”Kommer jag?”

”Ja, om du inte vill bli en vålnad, som jag.”

”Jag vill inte dö.” sa David och skakade på huvudet. Det här måste vara en dröm.

”Inte jag heller som du ser” sa Fänriken och visade på sin halvt genomskinliga kropp.

”Men då föreslår jag att du uppfyller de andra två kraven.”

”Vilka är de andra två kraven då?”

”Du skall ha ett rent hjärta. Det skall vara fritt från begär till skatter, guld och makt. Varför är du här?”

”För diamanten, den tredje diamanten.”

”Varför?”

”Jag vill slippa förbannelsen. Jag vill att min syster skall bli fri, min mamma också.” Han tystnade. ”Och min pappa.” sa han lågt.

”Så skall det låta. Har du de två andra diamanterna?” Fänriken satte sig ner på marken.

David nickade och satte sig ner han också. Han snyftade och såg ner i marken.

”Då förstår jag att du vill ha den här också.” sa Fänriken och nickade. ”Hör på mig nu. Din syster blir kvar där hon är tills du klarat det tredje kravet. Inga äkta pirater orkar opp.”

”Det andra då?” sa David.

Fänriken viftade undan David fråga med handen. ”Det har du just klarat. Det rena hjärtat och allt det där. Om du hade velat ha diamanten för att den är dyrare än alla västkustens pensionat tillsammans hade du inte fått chansen att klara det tredje kravet.”

”Så det var därför piraterna behövde oss!”

”Alldeles säkert. Men du är här själv, det är upp till dig hur det skall gå för din mamma, pappa, syster och dig. Misslyckas du stannar alla kvar där ni är, och jag får sällskap av dig här hos mig.” Han sken upp. ”Vi kan gräva din grav tillsammans om du vill, den kan ligga här bredvid min!”

”Vad vill du att jag skall göra?” sa David och rös.

Episod 27 Fänrikens tredje krav

”David? David, var är du?” Sissela såg sig om men David fanns ingenstans i närheten. Porten i stenmuren bakom henne stängdes och hon var ensam. Hon stod på baksidan av pensionatet, på botten av ravinen som ledde upp i bergskammen upp mot toppen. Inga spår efter David eller någon annan. Det var spöklikt tyst och stilla. ”David? David!”

”Vad jag vill att du skall göra?” sa Fänriken till David och skrattade. ”Jag vill att du skall hämta diamanten.” Han knäppte med fingrarna och pekade. ”Där uppe.”

Fravinen där de satt stod plötsligt en fartygsmast, komplett med rigg och rår, men utan segel. Precis som Fänriken var den också grådassig till färgen och såg ut att vara utan substans, den var till hälften genomskinlig, svajig i vinden, och såg ut att inte höra hemma där den stod. Ett antal stag och vant höll masten upprätt, med vevlingar av rep mellan vantens, som stegpinnar precis som på piraternas fartyg eller fartyget där David och Sissela hade sitt första äventyr.

Masten var hög, högre än någon som David klättrat upp i, och svajade som om den stod på ett fartyg i grov sjö.

”Där uppe?” sa David. ”Dit orkar jag inte.”

”Jodå. Där uppe.” sa Fänriken och spände ögonen i David igen och gjorde en svepande rörelse med handen. Plötsligt kom en blix och ett kraftigt åskdån. Regnet började falla i stora, glesa, tunga droppar. En kraftig vind svepte in över dem och blåste nästan omkull David. Fänriken såg upp mot himlen och skrattade generat.

”Kanske dramatiskt i överkant, eller vad tycker du?” sa han och

gjorde rörelsen med handen igen. Ovädret slutade direkt och den kyliga dimman återvände. David hade inget att säga, han tittade på den höga masten och frågade sig hur han skulle orka upp.

”Unge man, var så god.” Fänriken pekade på tre vant med vevlingar på och bjöd in David att börja klättra i denna typ av repstege som sjömän använt i hundratals år. ”Allt hänger på dig.”

”Det är för högt. Det brukar vara Sissela som gör sådant här.”

”Men Sissela är inte här nu, eller hur?”

”Jag kan hämta henne, j-jag kan hitta henne!” David visade masken.

”Nej.” sa Fänriken och ryckte masken från David. ”Jag tror inte det.”

Plötsligt sken han upp och tittade på masken som han hade i handen.

”Såg du! Jag kan ta tag i saker, bara jag vill!”

”Jag behöver den där!” sa David och sträckte sig efter masken.

”Javisst.” Fänriken drog undan masken från David. ”Om du orkar ända upp behöver du den absolut. Och då får du tillbaka den. Men orkar du inte så behöver du aldrig någonting igen.”

Fänriken tittade på masken igen. ”Tror du den passar fortfarande?”

Han tog på sig den och såg på David. ”Dösnyggt” mumlade han genom masken, ”Men kanske lite makabert.”

David tittade mot muren där porten var, men stenarna hade inte rubbats.

”Tyvärr!” sa Fänriken som förstod vad David tittade på. ”Den passar, men den fungerar inte, inte för mig. Det är meningen att jag skall stanna här. För dig fungerar den bara om du har hämtat den röda diamanten. Seså, sätt igång nu, jag har inte hela dagen på mig.” Han skrattade åt sitt skämt – spöken har sällan bråttom

– och gick och satte sig på sin grav för att titta på när David klättrade. Han la masken bredvid sig.

David lade en hand på en vevling och provdrog i den. Den var fuktig och kall, men det gick att hålla fast sig i den. Han satte foten på den nedersta vevlingen och provade dess bärkraft. Ostadigt, obehagligt – men det gick att klättra. Han slöt ögonen och började försiktigt klättra uppåt.

Efter en stunds klättrande var Davids händer kalla och ömma i kylan och vätan, och hans kläder blöta. Han öppnade ögonen för att se hur långt han kommit. Det var en obehaglig överraskning att han knappt kommit någonstans; han var bara ett par meter över marken!

”Vad är detta?” sa han. ”Varför kommer jag ingenstans?”

Fänriken skrattade där han satt på sin grav och snurrade masken på spetsen av sitt svärd.

”Det går inte så fort, eller hur? Klättra på du. Eller vill du ge upp redan?”

”Aldrig i livet” sa David och klättrade vidare. Men inombords var han inte så kaxig. Hur skulle han orka ända upp till toppen om riggen försökte hålla honom på marken, på något magiskt, spöklikt sätt? Han bet ihop och försökte att tänka på något annat.

Det kändes som om han klättrade i timmar, dagar. Han var rädd, blöt och genomfrusen. Hans armar och ben skakade av kyla och ansträngning. Allt han kunde tänka på var att han måste upp, att just det här steget inte fick bli det sista. Han tvingade sig att ta ett steg till, hela tiden ett steg till, tills han klättrade automatiskt.

”Vad tid du tar på dig!” hördes Fänrikens röst säga, långt nerifrån.

”Skall du inte ge dig? Kom igen, ett enda ord och det är över – torr och varm, ingen smärta, ingen längtan. Ett ord bara.”

David hörde inte, svarade inte. Han klättrade vidare utan att tänka på annat än att han måste ta ett steg till. Till och med längtan efter

att riggen skulle ta slut lämnade honom, det fanns ingen plats för längtan i hans trötta sinne. Ett steg till. Ett till. Ett till.

Plötsligt slog han huvudet i något. Instinktivt slog han armen om en vant för att inte trilla ner. Han var uppe! Precis ovanför honom hängde en märs, en cirkulär plattform runt masten, med en öppning alldeles intill där David hängde och flåsade. Benen darrade och det rann svett och kall fukt längs hela Davids kropp.

Han tittade ner genom den tunna dimslöjan och såg Fänriken som en liten figur gå runt i en cirkel, jonglerande med sitt svärd i ett försök att få tiden att gå. Det var verkligen långt dit ner, men inte så långt som det borde vara. Det kändes som om han klättrat i en vecka. Om han inte fick hjälp ner skulle han dö här uppe. Aldrig i världshistorien att han skulle orka klättra ner igen, och vara tvungen att se efter var han satte fötterna, utan möjlighet att vila på vägen.

Han tittade upp. Hålet i märsen var så nära att han kunde ta tag i kanten, men han vågade inte släppa vantens. Hur skulle han orka svinga sig upp genom hålet? Och tänk om han tappade taget! Han hängde en stund till, och kände hur vantens skar in i armvecket, hur kroppen var så urlakad att han inte skulle orka hänga kvar särskilt länge. Han hade inget annat val än att försöka ta sig upp, och det måste ske nu.

David tog tag i kanten på hålet, och drog för sitt liv. Han letade efter nästa vevling med foten för att kunna skjuta på. Plötsligt låg han på rygg på märsen och tittade upp i himlen. Han låg där och försökte återhämta sig. Först då kände han hur mycket masten svajade så här högt upp. Efter en stund kände han sig lite piggare så han kunde resa sig på ena armbågen och se sig om. Utsikten var magnifik – dimman låg bara i skrevan nere vid pensionatet. Han såg ljungheden, pensionatet, havet och stranden ända bort till nästa by, och piraternas skepp. Piraterna såg han ingenstans.

Då kom han ihåg varför han klättrat upp i toppen av masten; Fänrikens tredje krav; Klättra upp i masten och hämta den tredje

diamanten! Masten stack upp några meter från märsen, men det var omöjligt att klättra högre upp på den hala masttoppen.

”Diamanten borde vara här, så att man kan nå den från märsen.”
tänkte han. David reste sig upp och höll sig i repen som var
slagna runt masten. Försiktigt gick han runt till märsens andra
sida och tittade på masten från det hållet. Där satt något! I en
hålighet i masten satt ett tygstycke inkilat. Det var virat runt
något, och ganska likt det knyte med den blå diamanten som nu
låg gömt en bit från pensionatet.

Tygstycket satt hårt fast, och först hittade David inget att dra i
för att få loss det. Till slut lyckades han pilla ut en flik som han
fick ett bra tag i med tänderna. Det var svårt att dra så hårt att
knytet lossnade, utan att riskera att det ploppade ut och innehållet
åkte över kanten på märsen, och samtidigt hålla fast sig i den
svajiga masten. Hans skavda händer gjorde blodiga märken i
repslagningen runt masten. Till slut fick han loss tygknytet och
satte sig ner på märsen med ryggen mot masten och knytet i
famnen. Han vecklade upp tyget och hittade en klotrund, röd
diamant, stor som ett litet äpple.

”Tusen Tack till Torsten och Torbjörn!” sa David och lade sig
raklång på märsen med diamanten i sitt tyg i händerna.

Sissela letade efter David, men det gick inte att hitta honom.
Det hela var mycket konstigt, porten hade skickat dem till olika
platser. Sissela verkade inte kunna ta sig bort från botten av
ravinen. Pensionatets mur var för slät för att klättra på. Och så
varje gång hon försökt klättra upp längs bergssidan rasade det
småsten under hennes fötter så hon tappade fotfästet och gled
tillbaka ner i ravinens botten. Blåslagen och irriterad satte hon
sig på en avlång jordhög invid muren och väntade. Jordhögen
gav henne en vag känsla av obehag, och hon visste inte vad hon
väntade på, men vad annat kunde hon göra?

”Om ändå David vore här.”

David vaknade på en avlång jordhög invid pensionatets mur. Han

såg sig runt. Bredvid honom stod Fänriken och tittade på honom. I händerna höll Fänriken tygknytet och masken.

”De där är mina!” sa David.

”Alltså, rent formellt är de mina.” sa Fänriken.

”Jag har förtjänat dem!” sa David och satte sig upp.

”Det har du.” sa Fänriken och log. ”Det är själva poängen.”

Han räckte fram knytet och masken och David ryckte dem till sig. Hans händer sved, men han märkte det knappt. Snabbt vecklade han upp tyget för att se om diamanten var kvar.

”Men rent formellt är de mina. Jag ville bara säga det.”

David såg sig om. Det syntes inget spår av masten och riggen han klättrat i.

”Hur kom jag ner?”

”Jag tänkte att du kunde behöva ett handtag.” sa Fänriken och lade huvudet på sned.

Plötsligt upptäckte David var han satt och sprang upp som om han blivit stungen av ett bi.

”Lade du mig på din grav? Är du inte riktigt klok?” sa han och såg anklagande på Fänriken.

”Jag är död.” sa Fänriken och ryckte på axlarna. ”Trodde inte att det var viktigt.”

”Vi levande har ett litet problem med att ligga på andras gravar.” sa David.

Fänriken skrattade. ”Bättre att ligga på någon annans grav än i din egen, eller hur?”

David och Fänriken stod och såg på varandra en stund, en hel värld mellan dem men ändå med någon form av kontakt. Om inte allt hade varit hade de kanske varit vänner, lekt kurragömma och fälleben med Sissela och försökt lära familjens papegoja att säga

fula ord till grannen. David och hans morbror hade kunnat stå här tusen skratt senare och sett på varandra. Så skulle det aldrig bli, Fänriken var död. Att han stod här leende framför David kunde inte ändra på det.

”Är det inte dags att du avslutar det här nu?” sa Fänriken.

”Vad menar du?”

”Du har åstadkommit det du kom hit för att göra. Nöj dig med det.”

David tvekade men tog till slut på sig masken och sa

”Pensionatets källare!”, och porten öppnades. Han gjorde sig beredd att kliva in i porten men så tog han plötsligt av sig masken, och porten gick igen. Han vände sig om och såg på Fänriken.

”Du då?”

”Jag har en grav att vakta.”

”Fortfarande? Men jag har ju diamanten?”

Fänriken skakade på huvudet. ”Inte ännu, David, för mig är det inte dags ännu. Först när du har fyllt masken med alla tre diamanterna kan jag gå vidare.”

David tittade på masken och på Fänriken, och för en stund tyckte han att han såg likheten; mellan spöket och masken som föreställde Fänrik Gyllentofts döda ansikte. Fänriken såg mycket trött ut.

”Det är orättvist.”

”Det går bra, David. Jag tycker nästan att det skall bli skönt att ligga i graven istället för att sitta ovanpå den.”

David tog på sig masken och sa ”Pensionatets källare!” igen. Porten öppnades och David gjorde sig beredd igen att kliva in i den.

”Hälsa till syrran.” sa Fänriken.

”Din eller min?” sa David och log.

”Båda, David. Hälsa till båda. Gå nu.”

Han föste försiktigt David in i porten. Världen snurrade till och plötsligt var Fänrik Gyllentoft borta ur Davids synfält.

Plötsligt öppnades porten i muren invid Sissela, men hon hann inte reagera innan den stängdes igen. Sissela svor över sin långsamma reaktion, och ställde sig beredd framför stenmuren. När porten öppnades igen brydde hon sig inte om att tänka efter, utan slängde sig direkt in. Efter den vanliga virvelstormen trillade hon ut på golvet i pensionatets källare.

”Trevligt att du kunde titta förbi.” sa David där han satt invid väggen och tittade på Sissela.

”David!” skrek Sissela överlycklig.

”Hej Sissela.”

”Du är sjöblöt! Var har du varit?”

”Det är en lång historia.” sa David och skakade vatten ur håret.

”Du tror inte på spöken, eller hur?”

Kapitel 7 Dödsmasken

Episod 28 Ett sista hinder

Som vanligt gick David och Sissela direkt till lönntrappan för att prata med varandra. David berättade vad som hade hänt hos Fänriken. De fingrade på den röda diamanten – den tredje och sista. De pratade om vad som skulle hända när de lade alla tre diamanterna i masken, men fick till slut erkänna för sig själva att de inte visste. Allt skulle bli bra på något sätt, men Henrietta hade inte haft tid att berätta hur. Skulle allt bli bra alldeles direkt, eller skulle det gå gradvis, som i piraternas berättelse när förbannelsen tog över pensionatet? Så fort de fyllt masken med diamanter skulle de få veta. Och där var de inte ännu. Först måste de lyckas ta sig osedda till skrevan där de gömt de två andra diamanterna.

”Jag tycker att vi väntar till kvällen.” sa David. ”Det är lättare när det blivit mörkt ute.”

Sissela var inte nöjd med det.

”Jag tycker att vi sticker direkt. Ju längre vi väntar, desto större blir risken att piraterna eller Båtsman hittar oss eller diamanterna.” sa hon. Trots att han inte såg det i mörkret i lönntrappan visste David att Sissela hade ett litet veck mellan ögonbrynen när hon sa det. Det hade hon alltid när hon tyckte att David hade fel och inte ville säga rakt ut hur dumt hon tyckte det var.

David gav med sig. ”Vi gör som du tycker då. Jag fryser, så det är lika bra att jag kommer igång och rör på mig.” Han flyttade sig för att komma åt bättre att resa sig, och trappsteget under honom knarrade till.

”Du satte dig på det knarrande trappsteget!” sa Sissela och

skrattade. ”Du börjar bli gammal, David.”

”Jag hoppas att jag blir gammal, alternativet är inte så lockande.”

Just då slog en ljusstråle ner på väggen alldeles ovanför dem.

”Vad är det?” viskade Sissela.

”Här!” hördes en röst ovanför dem, samtidigt som lönndörren i skåpet öppnades på vid gavel. ”Här är en hemlig dörr. Kom och titta, det går en trappa ner här!”

”Det måste vara deras gömställe!” sa en annan röst.

Det hördes tunga steg uppifrån, och David och Sissela stack direkt nerför trappan för att fly ut genom köket. De stängde lönndörren i köket bakom sig, just när piraterna klev in i lönngången vid trappans krön.

”Vad är nu detta?” sa en röst samtidigt som en hand kvickt snappade till sig masken som David hade i byxlinningen.

”Nej, ge mig den!” sa David.

”Inte så fort.” sa Bränning och höll retsamt upp masken i luften så att David inte kunde nå den. ”Vi skall väl se om den här är värdefull först, eller hur?”

Bränning dinglade med masken i luften. David trodde inte sina ögon – efter allt de varit med om så kommer Båtsman och tar masken. Båtsman, av alla människor. Båtsman som de försöker hjälpa.

”Sluta!” skrek Sissela medan hon satte en stol framför lönndörren. ”Ge tillbaka den där.”

”Jasså, unga damen vill också leka.” sa Bränning hånfullt. ”Men kom och ta den då.”

Han fortsatte att dingla masken i luften utom räckhåll för barnen och fortsatte le sitt hånfulla leende. ”Kom och ta den, barnrumpor.”

Det hörde steg och röster på väg nerför löntrappan. Sissela kilade fast stolen ordentligt under en hängande soppeslev som råkade vara spärren som öppnade lönndörren. Hon gick med bestämda steg mot Bränning.

”Du ger tillbaka den. Nu.” sa hon med ett hårt och befallande tonfall.

”Och vad skall du göra om jag helt enkelt inte vill?”

Någon tog i dörrhandtaget på insidan av lönndörren, som skakade till flera gånger. Dörren vibrerade ett ögonblick av bultningar men inget hände. Några sekunder senare hördes springande steg i stora trappan, utanför köket. Allt talade för att piraterna var på väg.

Bränning tittade mot köksdörren, och David såg sin chans. Han och Sissela hade lekt kurragömma och jage tusen gånger på marknaden i byn och kände till knep för att vinna leken. David ställde sig på händer och knän precis bakom Båtsman och tittade på Sissela. Hon gav David ett knappt märkbart ögonkast.

”Titta, där kommer Greven! Vem är det han har med sig?” sa Sissela och pekade mot diskstället. Den förvirrade Båtsman Bränning vände sig om igen och då passade Sissela på att helt sonika ge honom en ordentlig knuff i bröstkorgen. Båtsman försökte hålla balansen genom att ta ett steg bakåt, men där var Davids kropp i vägen. Båtsman föll baklänges över David, slog huvudet i en bänk och tuppade av. Masken flög i en vid båge förbi David och Sissela, men Sissela lyckades slänga sig och fånga den just innan den skulle slagits i bitar mot köksgolvet.

”Ledsen, Båtsman.” sa David till den avsvimmade Bränning.

”Men nöden har ingen lag.”

David krånglade sig upp och bort till lönndörren. Han slet bort stolen som satt fastkilad under soppesleven och öppnade dörren.

”Fort, in där!” viskade han till Sissela och sprang före henne

åt andra hållet in i deras lilla sovrum. Sissela sprang efter och stängde dörren. Samtidigt kom piraterna instörtande från trapphuset. De såg direkt att dörren till löntrappan var öppen och sprang in där, upp för trappan, där de snubblade över varandra i ivern att komma först. Någon slog pannan i bjälken tvärs över trappan och svor.

Sissela skulle just öppna dörren när hon hörde nya fotsteg i köket. De här stegen var lugnare, mer avvaktande, men gick med stor kontroll runt i köket.

”Greven!” viskade Sissela och såg sig runt i det lilla rummet. Hon och David såg sig runt och såg potatislådan samtidigt. De hoppade ner i den, stängde locket och höll andan. David, som fortfarande var fuktig och kall, hade svårt att ligga stilla.

”Hoppas att han går.” kved David så tyst han kunde.

Dörren öppnades lite samtidigt som en röst någonstans ropade: ”Greven? Greven!” Mannen som var på väg in till syskonens sovplatser stannade och vände sig om i dörren.

”Ja?”

”Vill Greven vara så snäll och komma hit en liten stund?”

”Vad nu då?” muttrade Greven irriterat och gick upp i trapphuset.

”Det verkar som om dörren här uppe har gått i baklås, om ni ville vara så vänlig att låsa upp den för oss?” sa en röst som kunde ha varit Bångs.

”Varför gör ni inte det själva?” undrade Greven surt och började gå nerför trappan igen.

David och Sissela kröp upp ur lådan och sprang ut i köket. De hjälptes åt med att stänga lönndörren igen, och kila fast köksstolen under dörrhandtaget. Med mycket bultande och svärande från lönndörrarna som bakgrundsmusik sprang David och Sissela ut från köket, nerför trappan och ut ur pensionatet, till vänster mot ljungheden.

De hittade gömstället med Grevens väska nästan direkt, öppnade den och lade ut alla saker som de samlat på sig, i en hög med väskans mjuka lock som skydd mot det fuktiga underlaget. För första gången vågade de ta sig tiden att ta en titt på masken och diamanterna. Diamanterna var magnifika, men de gav inga ledtrådar. Masken hade ingen ingraverad text någonstans, bara färgerna runt ögon och mun.

”Vad gör vi nu?”

”Bara testa!” sa Sissela med orolig röst. Hon såg sig om. ”David, kom igen!”

David lade i de tre diamanterna i var sin hålighet i masken; öga, öga, och mun.

Först hände ingenting. Sedan kände David hur masken började bli varm. Sissela ropade till.

”David, kolla!”

David vände upp maskens framsida och såg hur den glödde med ett varmt, gult ljus, och hur gränsen mellan diamanterna och själva masken började lösas upp, och hur masken blev ett med diamanterna. Han kände på kanten av en diamant, men kunde inte känna var masken slutade och diamanten började. Masken var fortfarande sval.

Plötsligt ropade Sissela till: ”Pirater ohoj! Kranbalksvis om babord. David. Där!” Hon vred hans huvud åt pensionatets håll. David släppte uppmärksamheten från masken en kort stund och ropade också: ”Pirater Ohoj!” Han höll upp masken framför ansiktet och väntade på att piraterna skulle komma fram.

De två barnen stod öga mot öga med piraterna som hade stannat några meter ifrån dem med blanka vapen.

”Du kan inte vinna grabben!” sa Greven och höll ut sin hand.

”Ge mig masken.”

”Nej.” sa David utan att tänka. ”Vi var först, vi paxade den.”

”Det är riktigt,” sa Buller och knackade Greven på axeln. ”Har man paxat så har man. Piratkoden säger att ...”

”Buller, håll din trut.” sa Jacobsson.

”Aye styrman.” sa Buller. ”Håller truten nu styrman.”

”Du kan inte vinna.” sa Greven igen.

David ryckte på axlarna.

”Du tror väl inte att den där kan hindra mig från att borda fartyg?”

”Kanske.” sa David. ”Kanske inte. Och kanske jag inte bryr mig.” Han höjde masken mot ansiktet.

”Hinner du ta på dig masken innan vi skjuter dig?” frågade Greven samtidigt som alla piraterna tog upp sina pistoler ur bältet.

”Krutet är blött, Greven.” viskade Bång så hela västerhavet hörde honom.

”Ditt krut är kanske blött, men mitt är torrt. Nå David, hur skall det bli?”

David och Sissela tittade på varandra en kort stund. Sedan såg David Greven i ögonen.

”Du skrämmer inte mig längre, Drakensjö.”

”Du vågar mycket för att vara så liten.” sa Greven. ”Du sätter mycket på spel. Och vad du än väljer att göra kommer vi att finnas därute och vänta på dig. Ge mig masken.”

David satte masken för ansiktet, och sa ”Lyft förbannelsen över pensionatet!” med hög och tydlig röst. Han hörde en av piraternas pistoler klicka. Sedan exploderade världen.

På öppet hav

Sjungs av: Greve Drakensjö

Ankra upp är ingenting att pröva
För vår grupp tar jakten aldrig slut
Det är dags
Hela vintern har vi övat
Så alla sjömäns sinnesfrid
tar slut i ett moln av krut

På öppet hav finns alltid nå't att röva
Så tänk till nästa gång du seglar ut

Inga stränders vågsvall kan va' goda
Inget land med spindlar och med löss
Jag är klar
Alla sysslorna är gjorda
Du är fast, din skatt är min,
Du kan säga ajöss.

På öppet hav finns alltid nå'n att borda
Så se upp nästa gång du går till sjöss.

I nå'n hamn drar vi samman vårt gäng
Vi seglar ut i gryningen

På öppet hav finns allting av det goda
Så se upp för vårt dödliga tittut.

På öppet hav finns alltid nå'n att borda
Så vi ses, nästa gång du vågar dig hitut.

Episod 29 Ett kärt återseende

Där David och Sissela vaknade på ljungheden var det tidig morgon. Gryningsljuset jagade bort de sista resterna av en mörk natt, och löste upp den lätta slöja av vårdimma som låg över landskapet. Det fanns inget ondskefullt eller skrämmande i dimman längre; den var snarare inbjudande, som en filt man erbjuder en trött gäst.

”Vad hände?” sa David.

”Ingen aning, men piraterna verkar inte vara kvar.”

David och Sissela såg sig om. Masken låg i tusen bitar på marken runt dem, och piraterna var borta. De såg ner mot hamnen, men det syntes inga master från piraternas fartyg.

De bägge barnen sträckte på sig och andades in i djupa andetag. De kände försiktigt efter hur de mådde, något som de inte vågat göra på länge. De hade ont. De var frusna, blöta, trötta och hungriga, men framför allt var de nyfikna. Lite märkligt var det allt, att vakna upp efter en sådan följd av äventyr och känna sig nyfiken. Men det finns mycket fantastiskt i världen att upptäcka, och David och Sissela kände plötsligt att de hade möjligheten att delta i det upptäckandet.

En talgoxe satt någonstans i närheten och lät ljuda sin filande sång, hälsande våren. David och Sissela tittade efter den. Den satt längst ut på en gren nära toppen av en tall i en dunge ovanför stranden och sjöng ikapp med morgonljuset. På en kobbe strax utanför stranden skrånade en storvuxen trut och två små tärnor, grälände över något i en bergsskrev. Truten gjorde försök efter försök att komma åt bergsskrevan, men tärnorna gav sig inte. De cirklade runt truten och gjorde små anfall. Tillsammans jagade tärnorna till slut bort truten, som flög bort och lade sig i vattnet en bit bort. Den plockade någon smuts från sina fjädrar med näbben och vände sedan uppmärksamheten åt ett annat håll.

Tärnorna lade sig till ro i bergsskrevan.

I vattenbrynet på kobben nedanför tärnorna sköljde vågor in och blötte ner klipphällen med ett vänligt skvalpande. På himlen ovanför dem dansade små molntussar med varandra, arm i arm långsamt ut över västerhavet. Där i väster dröjde sig en strimma mörker kvar efter natten, som ett band av mörkt siden mot den ljusblå himlen och det gråblå havet.

En lätt bris blåste in havsluft i Davids och Sisselas näsa och mun. Det smakade salt och tång. Vinden luktade inte vinter längre. Kylan i luften var friskare och den bet inte längre i huden.

De gick bort mot pensionatet för att göra sig något att äta. De såg hur det lyste i fönstren och några av dem stod öppna. Sissela tittade ner i hamnen och såg att piraternas skepp var borta. Men det låg en mindre båt där istället, en båt som barnen inte kände igen.

”En spetsgattad jolle.” sa Sissela. ”Enmastad, men utan fock. En sådan märklig båt. Vem känner vi som har en sådan?”

”Ingen aning.” sa David, men han var full av förväntan. ”Kom syrran, så går vi in och tittar!”

De skyndade på stegen och kom snabbt fram till pensionatets entré.

Det hände något i huset. Genom ett öppet fönster på andra våningen hördes ljud av någon som rörde sig därinne.

”Vem kan det vara?” sa Sissela och tittade på David.

”Jag vet inte. Båtsman kanske.” sa David och öppnade den tunga porten.

”Du öppnade porten själv!” utropade Sissela förvånad.

”Ja.” sa David och skrattade. ”Jag blev själv förvånad.”

De öppnade och stängde porten några gånger och skrattade tillsammans. Sissela kunde knuffa upp dörren med en hand om

hon tog i, men David behövde båda händerna. Porten knarrade fortfarande men nu var det knarret av ett barns gungbräda eller av en golvplanka i föräldrarnas sovrum som de hörde. Porten välkomnade dem hem! Till och med ljudet när den stängdes och gick i lås var välkomnande, som om dörren erbjöd sig att öppna sig igen.

”Kom så går vi in.” sa Sissela efter en liten stund. Hon slängde en blick ut mot havet och upp mot den ljusnande himlen, och tog i handtaget för att öppna dörren. Plötsligt skrek hon till. Någonting hade just trillat ut genom det öppna fönstret ovanför dem och var på väg ner mot David.

”Akta dig David!” ropade hon och slängde sig efter sin bror. Precis efter att hon knuffat undan David landade en stor trälår med mässingsbeslag där han stått ett ögonblick tidigare. Den landade med en tung duns i jorden invid barnen, och rullade ner för slänten. Barnen låg chockade kvar och såg efter den där den rullade.

”Inte igen.” sa David efter en liten stund. ”Inte nu.”

I fönstret försvann plötsligt ljuset från rummet innanför när någon baxade ut något annat över fönsterbrädan.

”Vi måste härifrån!” ropade Sissela som såg vad som höll på att hända. Båda barnen rusade upp, och hann undan innan en sliten soffa landade framför dem och sprack upp i sina beståndsdelar. Stickor och brädor flög upp och landade i en röra kring barnen.

”En soffa.” sa David och såg frågande ut. ”Vem är det som slänger soffor på oss?”

”Lämpligare vapen har man sett.” sa Sissela. ”Lite bökelig att kasta, eller vad tycker du?”

”Inte vidare tymlig.” sa David och smålog.

De tittade upp igen. Efter soffan kom en solstol i rotting, en samling mögliga soffkuddar i vadmalstyg, följda av en nästan tom

burk grön färg med en pensel intorkad i botten.

”Om någon försöker ta livet av oss kunde de göra ett bättre jobb. Vad är det som pågår här?” frågade sig David.

”Det får vi strax veta”, sa Sissela och lade handen på dörrhandtaget igen.

Just när hon skulle öppna porten svängde den upp som av sig själv. Innanför stod Båtsman och Henrietta. Båtsman bar på en trave kantstötta, blå tallrikar i famnen, Henrietta på en rullad matta av obestämbar färg. Henrietta hade på sig en enkel, svart klänning men inte den svarta rocken. Båtsman såg ut som vanligt, men kanske med ett vänligare ansiktsuttryck och definitivt med smutsigare händer. Henrietta och Båtsman var på väg ut genom dörren men stannade tvärt när de såg barnen.

”Vad gör ni?” sa Sissela som inte kom för sig att säga något lämpligare.

”Vi städar.” sa Henrietta. ”Ni anar inte som här ser ut i huset.”

”Jodå.” sa David. ”Det gör vi nog.”

”Det är slut med det nu.” sa Henrietta. ”Ett lager linoljefärg eller två kommer att göra det här stället gott. In med frisk luft och ljus. Ut med det unkna gamla. Titta här!”

Hon höll fram mattorna hon bar på som för att visa att någon borde ha vädrat lite oftare i huset medan hon var borta. Hon slängde iväg mattorna efter skräpet som de slängt ut genom fönstret. Båtsman kastade sina tallrikar i samma hög och borstade dammet av händerna.

”Välkomna hem, ungar!” sa Båtsman. ”Ni har varit borta länge.”

”Vi har varit borta länge allihop.” sa Henrietta.

Den lilla familjen stod i entrén till pensionatet och höll om varandra länge, länge.

Brutalfinal

Sjungs av: Alla

*Det var riktigt nära, ännu en gång
Mörkret lågt tungt, men vi slutar med en sång
Någonstans på havet; stort, kallt och blött
Där kan Greve Drakensjöo segla sig trött.*

*Båtsman Brännings Pensionat
Har inga rum till en pirat
Lika bra du kastar loss
Båtsman Brännings Pensionat
Har inga rum till en pirat
Vi vet också hur man slåss*

*Så du är inte rädd för nå't
Så du vågar jaga en drake från hans slott
Det är inte mod, eller hur
Mod är att va' mörkrädd men ändå ge sig ut*

Båtsman Brännings Pensionat ...

Slut

Skriv om den här boken!

Boken om Båtsman Bränning ges ut under *Creative Commons Licence*. Vi har nöjet att förbehålla oss några få rättigheter och släppa resten till dig.

Creative Commons (CC) är ”en icke-vinstdrivande organisation som erbjuder verktyg som låter artister, forskare och andra på ett enkelt sätt markera att de, helt eller delvis, vill dela med sig av sina verk.”¹

Båtsman Brännings Piratpensionat är licensierat *Creative Commons Erkännande-Ickekommersiell-Dela Lika 2.5 Sverige*.

För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/se/> eller skicka ett brev till Creative Commons, 171 Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

Erkännande innebär här att all användning av någon del av detta material kräver att du nämner att upphovet är *Båtsman Brännings Piratpensionat*, av Dan Engström, Pernilla Bergling och Anders Ekberg. Använder du den inspelade musiken² skall dessutom Jörgen Kull och Carlo Ruberto nämnas.

Ickekommersiell innebär att du får sprida och använda detta verk så länge du inte gör det i kommersiellt syfte.

Dela Lika innebär att bearbetningar av *Båtsman Brännings Piratpensionat* får spridas endast under samma villkor som ursprungsverket. Nästa generation verk skall alltså ha samma villkor som står här.

Detta betyder i praktiken att du inte får tjäna pengar på detta

1 www.creativecommons.se

2 Finns att ladda ner från www.piratpensionat.se

material utan att sluta ett avtal med oss.

Du får bara sprida materialet, delar av det eller nya versioner av det om våra namn och villkoren på denna sida finns med. Men det betyder också att *Båtsman Brännings Piratpensionat* får du kopiera, sprida, ändra, förvränga, klippa, klistra, skriva om, rätta, mixa, ge ett nytt slut på, skänka bort i julklapp, byta musik på, eller läsa in högt på CD för att sprida till radio.

Du når oss på dan@mickla.se och www.piratpensionat.se.

Kanske har det hänt något sedan du var där senast.

Båtsman Brännings Piratpensionat

GENOM DEN BLÅ PORTEN

BÅTSMAN BRÄNNINGS PIRATPENSIONAT

SISSELAS VISA

SCENBYTESMUSIK TEMA 1

GREVENS SÅNG

BÄTTRE FLY

GIPPANDE GÖSEN

KONRAD KRABBA (JAG ÄR STANS POLIS)

HENRIETTAS SÅNG

ELISAS VAGGVISA

SÖKARVISA

PIRATERNAS SISTA MINUT (DAVIDS SÅNG)

FÄNRIK GYLLETOFTS SÅNG

PÅ ÖPPET HAV

BRUTALFINAL

Genom Den Blå Porten

Engström 2008

Musikalouvertyr, temamusik

e: |--0-----0---| --0-----0---| -----0---| -----0---| -----0--| ---
----0-----|
B: |--5-----5---| --5-----5---| -----5---| -----5---| -5-----5--| ---
----5-----|
G: |--7-----7--| ---7-----7--| ---7-----7---| ---7-----7---| --7---6---| ---
---6-----|
D: |--7-----7---| ---7-----7---| ---7-----7---| ---7-----7---| ---7---6---| ---
---6-----|
A: |-----|
E: |-----|

e: |-----0-----| -----0-----| -----5---| ---5-----| -----11---| ---
---10-----|
B: |-----5-----| -----5-----| -5-----5---| ---5-----| -----9--9---| ---
--9--9-----|
G: |--7-----7---| ---7-----7---| --7---6---| ---6-----| ---10---10-| ---
10---10---|
D: |--7-----7---| ---7-----7---| ---7--6---| ---6-----| -10-----| -
10-----|
A: |-----|
E: |-----|

e: |-----0-----| -----0-----| -----11---| -----10-----| ----- 10---| ---
---- 10---|
B: |-----8-----| -----8-----| ---9--9---| ---9--9---| -----8---| ---
----8-----|
G: |-----10-----| -----10-----| ---10---10-| ---10---10--| ---10-----| ---
---10-----|
D: |--9-----9---| ---9-----9---| -10-----| -10-----| ---9-----| ---
--9-----|
A: |-----|

-----|
E: |-----|-----|-----|-----|-----|---
-----|

e: |-----5-----|-----6-----|-----0-----|-----5-----|-----0-----|---
-----0-----|
B: |-----5-----|-----6-----|-----8-----|-----5-----|-----5-----|---
-----5-----|
G: |-----7-----|-----7-----|-----7-----|-----6-----|-----7-----|---
-----7-----|
D: |-----7-----|-----8-----|-----8-----|-----7-----|-----7-----|---
-----7-----|
A: |-----|-----|-----|-----|-----|---
-----|
E: |-----|-----|-----|-----|-----|---
-----|

e: |-----0-----|-----0-----|-----0-----|-----0-----|-----5-----|---
-----5-----|
B: |-----5-----|-----5-----|-----5-----|-----5-----|-----5-----|---
-----5-----|
G: |-----6-----|-----6-----|-----7-----|-----7-----|-----6-----|---
-----6-----|
D: |-----7-----|-----6-----|-----7-----|-----7-----|-----7-----|---
-----6-----|
A: |-----|-----|-----|-----|-----|---
-----|
E: |-----|-----|-----|-----|-----|---
-----|

e: |-----11-----|-----10-----|-----0-----|-----0-----|-----11-----|---
-----10-----|
B: |-----9-----|-----9-----|-----8-----|-----8-----|-----9-----|---
-----9-----|
G: |-----10-----|-----10-----|-----10-----|-----10-----|-----10-----|---
-----10-----|
D: |-----10-----|-----10-----|-----9-----|-----9-----|-----10-----|---
-----10-----|
A: |-----|-----|-----|-----|-----|---
-----|
E: |-----|-----|-----|-----|-----|---
-----|

e: |----- 10---|----- 10---|--5---6---|---8-----|--0-----|---
 -----|
 B: |-----8---|-----8---|---7---8---|---10-----|---6---7---|---
 -----|
 G: |---10---|-----10---|---6---7---|-----9---|---7---7---|---
 -----|
 D: |---9---|-----9---|-----|-----|-----5---|---
 -----|
 A: |-----|-----|-----|-----|-----|---
 -----|
 E: |-----|-----|-----|-----|-----|---
 -----|

Båtsman Brännings Piratpensionat

Ekberg/Engström 2007

Sjungs av: Bränning

Ouvertyr, Före texterna börjar

Vers 1

am

Är flottan på jakt överallt?

dm

Är havet på vintern för kallt?

G

Har du packis i din rigg?

am E7

Är du trött på att äta spigg?

am

När kanonen är full av rost

dm

Vill du ha omväxling i din kost

G

Ta sikte på fast mark

am A7

Här är brödet blandat med bark!

Refr

dm G

Båtsman Brännings Piratpensionat

C am

Serverar mat på silvriga fat

dm G

Efter stormar och vågornas larm

C C7

Här är ett litet ställe du fann

F G

En plats att gå iland

C am

Kasta ankar, ta permis ibland.

dm E7 am

Båtsman Brännings Piratpensionat

Vers 2

Din besättning seglar bra

Men det finns inga skepp att ta!

Det är vinter, de är väck

så där går du och svabbar däck.

Om det fetaste byte du får

är frost på master och rår,

om du saknar folk som slåss,

ta din tross hit till oss.

Refr x 2

Sisselas visa

Engström 2007

Sjungs av: Sissela

Vers 1:

G em am D7

Här sitter jag, där sover min brorsa

G em C B7

Här är det bra, här är vi ifred.

em am C B7

Det är svårt men det får gå. Du är inte ensam.

em am C D D7

Det är skönt att vara två. Dig litar jag på.

Vers 2

Ingen med oss, det är vi mot alla andra.

När vi kastat loss har vi bara varandra.

Jag är inget utan dig, ett skepp utan rorsman.

Lova stanna här hos mig så är allting okey.

Refr

G am C G D

Du går i mina skor. Syskon är för livet.

G am C D

Liten som blir stor, min David, lillebror.

bm Bm maj7

Det finns inget som vi inte kan

C G D

när vi är tillsammans.

G am

Tur att vi har varann'

C G

som två skepp med var sin hamn.

Vers 3

Jag, en pirat, på däck och i riggen

Din kaparkamrat, vid samma kanon

Jag är hungrig, jag är våt. Jag är rädd och jag fryser.

Men med dig i samma båt kan jag svälja min gråt.

Brygga

Eb

Man måste ha ett stöd

dm

I storm på hala däck

Eb

Utan dig är jag i nöd

F D

Ett skepp som sprungit läck

Du går i mina skor...

Scenbytesmusik Tema 1

Engström 2008

Sologitarr: lek över pentatonisk skala i D.

Riff 1:

```
e: |----0-----|----0-----|----0-----|----0-----|-----|---
-----|
B: |---6-6-----|---6-6-----|---8-8-----|---8-8-----|-----|---
-----|
G: |--7---7--7--|--7---7--7--|--7---7--7--|--7---7--7--|-----|---
-----|
D: |-7-----7--| -7-----7--| -8-----8--| -8-----8--|-----|---
-----|
A: |-----|-----|-----|-----|-----|---
-----|
E: |-----|-----|-----|-----|-----|---
-----|
Bas  D           D           G           G
```

Riff 2:

```
e: |----0-----|----0-----|----0-----|----0-----|-----|---
-----|
B: |----8-8-----|----8-8-----|---5-5-----|---5-5-----|-----|---
-----|
G: |---9---9--9-|---9---9--9-|---6---6--6--|---6---6--6--|-----|---
-----|
D: |-10-----10-|-10-----10-|-7-----7--|-7-----7--|-----|---
-----|
A: |-----|-----|-----|-----|-----|---
-----|
E: |-----|-----|-----|-----|-----|---
-----|
Bas  C           C           A           A
```

Repeat riff 1 och riff 2

Repeat riff 1

Riff 3:

e: |----0-----|----0-----|-----5---|----10-----|-----|---
 ----|
 B: |---6-6-----|---5-5-----|-----6--5---|----10-----|-----|---
 -----|
 G: |--7---7-7---|--6---6--6---|--7-----|----10-----|-----|---
 -----|
 D: |-7-----7---|-7-----7---|--7-----|----12-----|-----|---
 -----|
 A: |-----|-----|-----|----12-----|-----|---
 -----|
 E: |-----|-----|-----|-----|-----|---
 -----|
 Bas D A D D

Grevens sång

Ekberg/Engström 2007

Sjungs av: Greve Drakensjö

Vers 1

dm am

Nattens kyla har dig i sitt grepp

dm am

I mörkret närmar sig ett namnlöst skepp

Bb C

Ingen hör, ingen ser

F A7

I fören står en man och ler

Bb C dm

Greve Drakensjö är ingens vän

Bb C Asus4 A dm

Du kollar dina lås igen

Refr

Bb C dm

Lås din dörr när du skall sova inatt

Bb C dm

Stäng din grind, du skall veta att

Bb C

Ingenting kan stoppa mig

F A7

Om du säger nej och försvarar dig

Bb C dm

Gör jag det lätt för dig att dö

Bb C Asus4 A dm

När du träffar Greve Drakensjö.

Vers 2

Alla flyr när jag lägger till

Greve Drakensjö gör som han vill

Skräcken sprids från port till port

Du ångrar allt du borde gjort

Göm ditt guld och ta av din ring

I mörkret ser du ingenting.

Brygga

gm C

Varken storm eller vind, varken berg eller sjö

F A

Varken sol eller regn, inte kyla och snö,

Bb C Asus4 A dm

Inget stoppar Greve Drakensjö

Refr

Bättre fly

Ekberg/Engström 2007

Sjungs av: David och Sissela

stick: Gsus4 G Dsus4 D C9 C CM7 G

Vers 1

C G D G

Vad tänkte vi på? Vi skulle sett oss om!

C G D

Trodde vi det skulle gå? Det hade varit rätt åt dem!

stick

Vers 2

Är du fast i en skreva, mellan svärd och hav och berg

Då är det dags att reva, då får du bekänna färg

Ref

C G D G

Spring för livet nu är det vi som drar

C G D

Spring för livet, här skall sjutton vara kvar

hm em am G D

Om det inte är din grej Att slåss när någon hotar dig

C G D G

Spring för livet --- är helt rätt för dig

stick

Vers 3

Bort från Båtsmans tjat. Ett annat hav, en annan fjärd.

Vi sökte en pirat, men fick fly från Grevens svärd

Spring för livet...

stick

Brygga

Eb Bb Ab Eb

Vi har flytt så här förut, som en tärna från en trut

cm F Bb D

Allt är slut, men det finns en väg ut

stick

Spring för livet...

Gippande Gösen

Ekberg/Engström 2007

Sjungs av: En av gästerna på Gippande Gösen

C

G7

Trettio veckor på en båt. Tänk vad sill vi åt!

C

Äntligen i land. En välkomnande strand

C7

F

Vi tar oss in under tak nu när varje tross är slak

Refr

C

Det blir fest i varje gård när vi har kommit hem

G

C

C7

och fast vintern varit svår så blir det fest igen

F

C

G

C

C7

Sångerna är lätta ”Vi är rika och vi är mätta!”

F

C

D7

G

Mellan sångerna vill vi prata om att vi är rika och lata

F

C

G

C

C7

Diamanter och spökerier i våra enkla melodier.

F

C

”Vi vill ha våra biffar släta.”

G C

Här är en torsk som vi vägrar äta

Vers 2

C

G7

Tänk att ryktet talar sant – Vi har hittat världens diamant

C

Ett överraskande besök till en gård och till dess kök

C7 F

En dolk är en bra tolk när man skall övertala folk.

Refr

C

Det blir fest i varje hus för vi har hittat den

G C C7

Hämta mina krus, nu blir det fest igen

F C G C C7

Sångerna är lätta ”Vi är rika och vi är mätta!”

F C D7 G

Mellan sångerna vill vi prata om att vi är rika och lata

F C G C C7

Diamanter och spökerier i våra enkla melodier.

F C

”Vi vill stjäla och vi vill röva

G C

en diamant kan man alltid behöva”

C

Det blir fest i varje hem när vi har stulit den

G C C7

Att någon kom i kläm det hade vi på känn.

F C G C C7

Sångerna är lätta ”Vi är rika och vi är mätta!”

F C D7 G

Mellan sångerna vill vi prata om att vi är rika och lata

F C G C C7

Diamanter och spökerier i våra enkla melodier.

F C G C

”Vi är rika och vi är glada”. Var e kapten, han ska bada.

Pirater Ohoj!

Engström 2007

Sjungs av: Greve Drakensjöo

Vers 1

G hm C D

Mil efter mil av vatten ser din utkik

G hm C D

Havet är lugnt, styrbords vakt sover tungt

am D

Du tror att du har ryggen fri

G G/F# em

Så fel som det kan bli

am D C G

För ut ur en dimbank seglar vi

Refr

G C G D

Din vakt är för slö. Pirater Ohoj!

G C G D

Stryk flagg eller dö. Bli kvar i din koj

C D G em am D

om du vill se dagen gry, det finns ingen chans att fly.

C D G G/F# em

Du är i mitt våld och du borde veta nu

am em D C D G

Hur snabbt du än seglar är jag snabbare än du.

Vers 2

Jakten blir kort, det är kattens lek med råttan

Vårt anfall snabbt och hårt, ett hugg sen drar vi bort.

Om du gömmer en dukat

Blir du belön't med en granat.

Det är lätt att sälja guld till en pirat.

Refr

Brygga

em D C G

Jag rider på en storm. En vålnad i din själ

hm em C D

I vinröd uniform. Jag stjälar och slår ihjäl.

Refr

Konrad Krabba (jag är stans polis)

Engström 2009

Sjungs av: Konrad Krabba

Vers 1

A f#m D E

Jag är Konrad Krabba, polis i denna stan

A f#m D E

Det kan verka som min hjälm är tung men jag är van

A A7

Du som stulit en häst eller sagt du är präst

D dm

Du som är som folk är mest

A f#m

Kom till Konrad Krabba

D/B E A E7

Slå dig ner i min arrest

Vers 2

Jag är Konrad Krabba, jag är stans polis

Det är upp till mig att hålla ordning på nå'tt vis

Jag pekar på dig som verkar undvika mig

Vad har du där? Är det din tjej?

Jag är Konrad Krabba

Ordning är min grej

Refr

A c#m

Jag vet vad som hänt, minsta trafikincident

bm E

Jag vet vem som är vänsterhänt

A c#m

Jag kan rabbla allas signalement

bm E

och vem som sover med sin dörr på glänt

D E

Om du smugglar sprit

c#m f#m

se upp för denna plit

D dm A E7

och du som är bandit!

Stick:

dm A

Jag har ögon bak i nacken

dm E E7

och de stirrar stint på dig

Slutrefr:

Jag vet vad som hänt ...

...

D E

Jag är resolut

c#m f#m

Alla trutars snut

D dm A

En byling absolut

D dm A A7/6

A7/6 (lika am5): 575675

Henriettas sång

Ekberg/Engström 2007

Sjungs av: Henrietta

Asus4 A Asus4 A D D9 D

Vem är jag? Vem är du som frågar?

Asus4 A Asus4 A D D9 D

Det här är min värld. Att du bara vågar!

hm hm/A E

Jag är Henrietta, Fänrik Gyllentoft min bror

hm hm/A E

Nu skall jag berätta, allt är värre än du tror

Vers 2

Min bror är död, mördad av pirater

Skjuten i sin säng, för en hög dukater

Jag söker hämnd för det. Allt jag vill begära

Allt jag låter ske, jag skyddar mina nära.

Refr

A E D

När ilskan och smärtan tränger på

A E D

då hukar jag för att slippa slå

hm hm/A E

Om pirater flyr spelar ingen roll

hm hm/A E

Hämnden tar över, den har kontroll

A E D

Alla i min närhet, alla här

A E D

Den plockar er som mogna bär

Vers 3

Hämnden är min borg, hämnden och skräcken

Tack vare min sorg trampar piraterna däcken

Mitt är pensionatet där chefen svär och slår

Mitt är resultatet, att ni aldrig ser en vår

När ilskan och smärtan tränger på...

Elisas vaggvisa

Ekberg 2007

Sjungs av: Bång

C em7/H am am/G F C/E dm7

Buller han skall sova, han är jättetrött

C em7/H am am7/G F G C C7/Bb

Sova på sin kudde, sova jättesött.

F G C am dm C G

Han har rövat hela da'n och nu är han trött.

C em7/H am am7/G F G C G

Buller sover redan, vilar på britsen så sött.

Da capo ad infinitum

Sökarvisa

Ekberg/Engström 2007

Sjungs av: Piraterna och barnen

Piraterna Gemensamt Barnen

Vers 1

G C9

G C9

Bränning har den!

Vi har inte kvar den!

G C9

D

Nu är det vi som tar den.

Tänk om han spar den?

Leta här på stället.

Kanske bakom spjället

Typ här på hotellet.

På spisen som gnäller.

Refräng

C D

G G/F# em

Det kan bli svårt

För vi letar bägge två

C A D

Efter stenen som vi vill rå på

C D G G/F# em

Men ändå Det måste bara gå

am7 D G

Vi får gå på tå när andra hör på

Vers 2

Den andra av tre. Det fick inte ske.
Tänd så jag ser. Den satt här brev .
Den skall vi hitta. Där borde den sitta.
Jo, kom hit och titta. Men det kan ju kvitta.

Brygga / refr

 Bb F
Vi skall leta överallt.  r det ljummet eller kallt?
 Bb F G D7
 r det fågel eller fisk? Cluedo eller Risk?

Vers 3

 G C9
Kanske h r? Sluta att retas.
 G C9
Kanske där? Hjälp mig att leta.
 G
Jag kanske sv r
 C9 D
Men jag vet tyvärr

Refr

Det finns en chans nånstans som alla vill få.

Piraternas sista minut (Davids sång)

Ekberg/Engström 2007

Sjungs av: David

Intro: G GM7 CM7 D

Vers 1

G GM7/F#

Hela livet fyllt av skräck

dm6/E C/D D

Bära säck och svabba däck

G GM7/F#

Som om livet är förbannat

dm6/E C/D D

vem vet om det nånsin blir nåt annat

em D CM7 D

Vers 2

En magisk port, en magisk chans

Ett enda kliv till ingenstans

En chans till liv är mitt motiv

vem vet, jag kanske är naiv.

Refr

em D

Men jag är trött på piraterna jag mött.

am7 C/D D

Trött men resolut, det måste få ett slut

em D

Jag är trött på kärlek som har dött.

am7 C C/D G GM7/F# CM7 D

Så nu rinner den ut, piraternas sista minut

Vers 3

Allt vi sett och allt som hänt

Vi har varit i helvetet och vänt

Nu är vi här, med masken som du tog

Tycker du som jag, så får det vara nog.

För jag är trött...

Fänrik Gyllentofts sång

Ekberg/Engström 2007

Sjungs av: spöket Fänrik Gyllentoft

Vers 1

G G°

Här sitter jag och vaktar på min grav

am D

Där kommer du, och då så bär det av

G G°

Jag skuttar upp och gör en liten dans

am D

En vålnad du inte trodde fanns

E7

Du tror du har min mask

am

Som i en liten ask

C D

Jag ger dig bara en chans

Refr

G H7

Du som kommit hit

C D
kan aldrig mer bli fri

G H7
Jag gör inga undantag

C
för den som är svag

D
blir gast precis som jag.

em D C H7

em D C C/D

Vers 2

Du blir dömd att vaka varje natt
att sitta på din grav blek och matt.

I graven ligger din döda kropp

Du vandrar rastlös utan hopp.

Du skall klättra i min mast.

I riggen blir du fast.

Inga äkta pirater orkar opp.

Refr x 2

em D C H7 ad infinitum

På öppet hav

Engström 2007

Sjungs av: Greve Drakensjöö

Vers 1

G am C D

Ankra upp är ingenting att pröva

G am C D

För vår grupp tar jakten aldrig slut

G B7

Det är dags

C C#dim

Hela vintern har vi övat

G G/F# em em7

Så alla sjömäns sinnesfrid

C D G

Tar slut i moln av krut

C D G D em

På öppet hav finns det alltid nå't att röva

:// C D G

Så tänk till nästa gång du seglar ut //:

Vers 2

Inga stränders vågsvall kan va' goda
Inget land med spindlar och med löss
Jag är klar
All sysslorna är gjorda
Du är fast, din skatt är min,
Nu kan du säga ajöss.

På öppet hav finns alltid nå'n att borda
:// Så se upp nästa gång du går till sjöss. //:

Brygga

Eb

Bb

I nå'n hamn drar vi samman vårt gäng

C#

Gsus4 G

Vi seglar ut i gryningen

På öppet hav finns allting av det goda

Så se upp för vårt dödliga tittut.

På öppet hav finns alltid nå'n att borda

:// Så vi ses, nästa gång du vågar dig ut. //:

Brutalfinal

Ekberg/Engström 2009

Sjungs av: Alla

Efter texterna

Intro

||: G D C G G D C :||

Vers 1

G D

Det var riktigt nära, ännu en gång

C G A D

Mörkret lågt tungt, men vi slutar med en sång

G D

Någonstans på havet; stort, kallt och blött

C em/H am am/G D

Där kan Greve Drakensjöö segla sig trött.

Refr

C D

Båtsman Brännings Pensionat

G C

Har inga rum till en pirat

am em D

Lika bra du kastar loss

C D

Båtsman Brännings Pensionat

G em

Har inga rum till en pirat

C D G

Vi vet också hur man slåss

Vers 2

Så du är inte rädd för nå't

Så du vågar jaga en drake från hans slott

Det är inte mod, eller hur

Mod är att va' mörkrädd men ändå ge sig ut

Refr

